



ဆောင်ရွက်ပြီးသိန်းဝင်

ကျွန်တော်နှင့်ရွာတော်ရှင်မ

အပါအဝင်

ဇာတ်ရုပ်ဇာတ်ကား

BURMESE CLASSIC



ပုံနှိပ်သူ

ကိုင်တင်ထွန်း



ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် ▣ ၂၀၁၅၊ ဇူလိုင်လ
- အုပ်စု ▣ ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး ▣ Myat Min Han
- ကွန်ပျူတာစာစီ ▣ Maw Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလင် ▣ Zin Oo & Brothers



ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်

မြိုးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၆၅၉)

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။



ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြို့) (၀၀၄၃၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။



တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

သိန်းဝင်း၊ ထောင်မှူးကြီး

ကျွန်တော်နှင့်ရွာတော်ရှင်မအပါအဝင်ဝတ္ထုတိုများ/

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း။ -ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၅။

၂၀၀-စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ကျွန်တော်နှင့်ရွာတော်ရှင်မအပါအဝင်ဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

၁။ ကျွန်တော်နှင့် ရွာတော်ရှင်မ	၁
၂။ ရိုးပြုကန်က အချစ်ဇာတ်လမ်း	၁၉
၃။ အိပ်မက်ဘုရား	၄၃
၄။ ကလေးပုံစံစော	၆၁
၅။ မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင် ပြင်ကွင်းဝုံလင်	၇၈
၆။ တောကြီးမာယာ	၁၀၀
၇။ ကျွန်တော်၊ ပြိမ်းဘုရားနှင့် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးများ	၁၁၇
၈။ အိပ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ	၁၃၇
၉။ ဘဝခြားက သံယောဇဉ်အမွေ	၁၅၇
၁၀။ မိုးမခမြိုင်က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	၁၇၃
၁၁။ ပုဆိုးမစားရိုက်ရသော လင်းသက် (၄၆) ဖွတ်ကျားကြီး	၁၈၅

မြန်မာ့
ဗဟိုဘဏ်

BURMESE
CLASSIC



၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်နေ့ညက မက်သော အိပ်မက်မှာ အလွန်ထူးဆန်းသည်။ အိပ်မက်ဟူသည် မက်ပြီး မေ့တတ်သော်လည်း ထို အိပ်မက်ကို ကျွန်တော် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်လည်သတိရနေသည်မှာလည်း အလွန်ထူးဆန်းသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်-ပြည် ကားလမ်းနံဘေး အင်းကုန်းဆိုသော ရွာကလေးက ရွာခံမုဆိုးနှင့် ကျွန်တော် တို့ရွာလယ်ကွင်းများ အလွန်၌ လယ်ယာနားချိန် ဆောင်ဦးပေါက်အလွန် ရိုးမတောစပ်သွား၍ ကြက်ထောင် ငှက်ထောင် ကြာသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိရိုးဖလာရွာသားများ၏အကျင့် သစ်ဝါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကိုလည်း ဤ ရိုးမကြီးကိုပင် မှီခိုနေရပါသည်။

[၁]



တစ်နေ့မနက်ခင်း ရွှေရောင်ဝင်းနေသော စပါးခင်းကို ကျွန်တော် လှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း၊ တောစပ်တွင် ပေါက်ကိုင်၊ သုတ်ကိုင် ထောင်ထား သောနေရာသို့အသွား စပါးခင်းအစပ်တွင် ဝက်ခြေရာများတွေ့ပြီး နို့ရည် တည်နေသော စပါးခင်းအား တောဝက်အုပ်ဝင်စားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်ကွင်းနှင့် တောစပ်တွင် ကျွန်တော်နင်းကိုင်များကို ကြိုတင် ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အမဲပစ်ရန် သေနတ်မရှိ။ ဒူးလေးနှင့် လေးခွလောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်က အပျော်တမ်းမုဆိုး၊ အကောင်ငယ်လောက်သာ ပစ်ခတ်နိုင်ပါသည်။

□

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ကောင်းမွန်စွာ အိပ် မပျော်၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ယခု ဒီဇင်ဘာလထဲရောက်တော့ အိပ်မက်ရှည်ကြီးများ မက်လာသည်။ ချမ်းအေးလွန်း၍ အိပ်လို့လည်း ပျော် သည်။ စားလို့လည်း ဝင်သည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့် မည်။ အိပ်မက်ရှည်ကြီးများမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို အစအဆုံး သည်းထိတ် ရင်ခိုဇာတ်လမ်းများဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာပီပီ အတွေးလွန်၍ အိပ်မက် ထဲ၌ပင် ဇာတ်လမ်းဆင်သည်ဟု စာဖတ်ပရိတ်သတ်က ဝေဖန်ကြပေလိမ့် မည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာတောစပ်တွင် သေနတ်သာရှိပါက တောဝက်၊ ချေ၊ ဆတ်တို့ကို အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်နိုင်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်မှာ ပေါက်ကိုင်၊ နင်းကိုင်များကိုသာ အားကိုးနေရသည်။ ပေါက်ကိုင်ဆိုသည် မှာ အသေးစားထောင်ကိုင်၊ ခရမ်းချဉ်သီး (သို့) မှည့်နီရဲနေသော သဖန်းသီး အား ပေါက်ကိုင်ခလုတ်ထိပ်တွင်တပ်ဆင်ပြီး ကွင်းလျှောက်ကြီးအား ပေါက် ခလုတ်တွင် ကွင်းစွပ်၍ ချထားရသည်။ ဝါးကိုင်ကို သုတ်ကိုင်အဖြစ် သုံးထား ၍ ကြက်နှင့်ရစ်က အသီးနီနီအား ဖောက်လိုက်သည်နှင့် ခလုတ်ပြုတ်၍ ကြက်နှင့် ရစ်လည်ပင်းကို သုတ်ကိုင်က ဆွဲသုတ်တော့သည်။

မဟုတ်ရပါ။ နိုဝင်ဘာလတစ်လလုံး ကျွန်တော် 'နန်းကြာညို' လုံးချင်းဝတ္ထုအား ရေးပြီးသည်နှင့် ပြည်၊ တောင်တွင်းကြီး၊ ပုပ္ပား၊ ပုဂံ၊ နေပြည်တော်သို့ အလည်အပတ်သွားရင်း ဘုရားဖူးထွက်နေသည်။ နိုဝင်ဘာလ ကုန်တွင် ပြန်ရောက်ပြီး အိမ်ရောက်မှ အိပ်မက်ရှည်ကြီးများ မက်ခြင်းဖြစ် သည်။

www.burmeseclassic.com

၄ • ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နင်းကိုင်းကလည်း အလားတူပင်၊ ချိုင့်ကလေးတူး၍ သုတ်ကိုင်းထိပ်
ခလုတ်ကလေးအား တုတ်ကလေးဖြင့် ကန့်လန့်ပြီး ထိန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။
သားကောင်က ခလုတ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို နင်းလိုက်သည်နှင့် ကွင်းလျှော့ကြိုး
တ ဆွဲသုတ်ပြီး ခြေတစ်ဖက် သို့မဟုတ် လက်တစ်ဖက်ကိုမိ၍ သုတ်ကိုင်းက
မြှောက်တင်ထားသည်။ ထိုအခြေအနေကို မုဆိုးကသိ၍ အဝေးမှ လှံဖြင့်
ဖမ်းထိုးရာသဖြင့် အလွန်အန္တရာယ်များသည်။ ချက်ကောင်းကို တစ်ချက်တည်း
ထိုးမိမှ သားကောင်ကို ရနိုင်သည်။ မသေချာပါက သားကောင်က အသေ
အလဲ ရုန်းသောကြောင့် ကြိုးပြတ်၊ သုတ်ကိုင်းကျိုးပြီး တောဝက်ကောင်ကြီး
ဖြစ်ပါက ရန်ရှာတတ်သေးသည်။

ထိုနေ့မနက်က သုတ်ကိုင်းများတွင် တောဝက်ပေါက်ငယ်တစ်ကောင်
သာမိနေသဖြင့် ကျွန်တော် ဝါးစိမ်းတုတ်ဖြင့် မိုက်၍ ယူခဲ့သည်။ ပေါက်ကိုင်း
များတွင်တော့ ရစ်ကြက်နှင့် တောကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် အသေမိ၍ အသင့်
ငါလာသော မုဆိုးလွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ပေါက်ကိုင်းအား ပြန်ထောင်ပြီး
ရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဤလိုပင် စပါးခင်းအား စစ်ဆေးရင်း ညနေတစ်ကြိမ်၊ မနက်တစ်
ကြိမ် ကိုင်းလည်ရသည်မှာ ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ် အလုပ်တစ်ခုပင်။ ထို့
ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ဟင်းစားက မပြတ်ပါ။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်သည်များ ရောက်နေသည်။
ဂျစ်ကားတစ်စင်းကလည်း ရွာလယ်ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ ပြေးလမ်းပေါ်၌
ရပ်ထားသည်။ ဂျစ်ကားကိုမြင်သည်နှင့် ဤရာသီတွင် လာနေကျ ရန်ကုန်မှ
မုဆိုးကြီး၊ ဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့မှန်း သိသာပါသည်။ တပည့်လက်သား
အစုံအလင်၊ သေနတ်မျိုးစုံဖြင့် သူတို့ လာနေကျဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
ဝက်ပေါက်ကလေးအား ခြံဝိုင်းထဲ ထမ်းဝင်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်
တော်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ဦးလေးမောင်က ...

“ဟ ... ငါ့တူကြီး၊ တယ်ဟုတ်ပါလား။ မွန်နဲ့ကုလားတို့ ဝိုင်းကြံ
ကြစမ်း၊ ငါ့တူကြီး ပင်ပန်းလာတယ်။ မုဆိုးလွယ်အိတ်ကြီးကလည်း ဖောင်း
ကားလို့ ပါလား။ ဘာကောင်တွေလဲ”

“ကြက်နဲ့ ရစ်ကြက်ဖကြီး ... ဦးလေး။ ဦးလေးတို့လာတာနဲ့
အတော်ပဲ။ နေ့လယ်စာရော၊ ညစာပါ ဖူလုံသွားပြီပေါ့။ ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဗျာ၊ ဦးလေးတို့ ဘယ်တုန်းက ရောက်ကြတာလဲ”

“အခုပဲရောက်တာ ... ငါ့တူရေ၊ မှော်တီမြို့ထဲမှာ BREAKFAST
စားနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ။ အခု ဘာကောင်တွေ စဆင်းပြီလဲ”

“တောဝက်တွေတော့ စဆင်းပြီ ... ဦးလေးရေ၊ တခြားတော
ကောင်တွေလည်း ဆင်းတော့မှာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ဦးလေးတို့လည်း တောဝက်သားမှ ခံတွင်း
တွေ့တာ။ ဆတ်နဲ့ချေကတော့ စပါးမှည့်မှ ဆင်းကြမှာ”

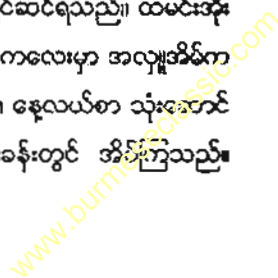
ကျွန်တော်က မုဆိုးခေါင်းဆောင် အဘဦးသိန်းလွင်နှင့် ဦးလေး
မောင်တို့အား နှုတ်ဆက်ရသေးသည်။

“အဘတို့ ဘယ်အချိန် တောဆင်းကြမှာလဲ၊ ဒီညလား။ မနက်ဖြန်
မနက်လား”

“ဒီညနေပဲ။ ပစ်ကွင်းပစ်ကွက် ခြေရာလက်ရာကြည့်ပြီး လင့်စင်
ဆောက်ပစ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် ... အဘ။ သားကောင်တွေက ညဘက်ဆင်း
တာများတယ်”

ကျွန်တော်နှင့် မွန်၊ အာလူ၊ ကုလားတို့ တောဝက်ပေါက်အားဖျက်
၍ ကြက်နှင့်ရစ်အားကိုင်းကာ နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။ ထမင်းအိုး
တည်သူ၊ ဟင်းချက်သူများဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ဝိုင်းကလေးမှာ အလှူအိမ်က
လေးသဖွယ် မီးခိုးတလူလူဖြင့် စည်ကားနေပါသည်။ နေ့လယ်စာ သုံးစားတင်
ပြီးတော့ ဧည့်သည်များ ထမင်းလုံးစီရင်း အိမ်ဦးခန်းတွင် အိပ်ကြသည်။



၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်နှင့် မွန်၊ အာလူး၊ ကိုကုလားတို့က တောအတွေ့အကြုံများ ပြောရင်း ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်အိုးဖြင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

ညနေစောင်းစောင်းတွင် လယ်ကွင်းများအားဖြတ်၍ တောစပ်သို့ သွားပြီး ကျွန်တော်က တောကောင်များ ခြေရာခြေကြောင်းကို ပြရသည်။ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့က ဝင်လမ်းထွက်လမ်းကို လေ့လာပြီး လယ်ကွင်း နှင့် တောစပ်အနီး ပစ်ကွင်းကောင်းသောနေရာ နှစ်နေရာခွဲ၌ လင့်စင်ဆောက် ရန် နေရာရွေးချယ်သည်။

တစ်နေရာက တောကောင်များ ဝင်လမ်းအနီး မအူပင်ကြီးပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာက တောကောင်များ ထွက်လမ်းအနီး နှစ်ပင်ပူး၍ ပေါက် နေသော တောင်ပိန္နဲပင်များအပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ တောမှာ ရွာနှင့်နီးသဖြင့် အောက်ခြေရှင်းသည်။ မြင်ကွင်း ကောင်းသည်။ ရွက်ကြောတောဖြစ်သဖြင့် အပင်ကြီးများသာ ပေါက်ရောက်နေသော ကြိုးဝိုင်းတောလည်းဖြစ်သည်။

သစ်ဝါးလည်း ပေါသဖြင့် အဝင်လမ်းအနီးက လင့်စင်ကို အာလူး နှင့်မွန်တို့က သစ်ဝါးခုတ်၍ ဆောက်သလို ကျွန်တော်နှင့်ကုလားက အထွက် လမ်းအနီးက တောင်ပိန္နဲပင်ပေါ်တွင် လင့်စင်ဆောက်ကြသည်။ ကျွမ်းကျင် သူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အချိန် (၂) နာရီခန့်နှင့် ပြီးစီးပါသည်။ အန္တရာယ် ပေးမည့် တောကောင်ကြီးများ မရှိသဖြင့် လင့်စင်များမှာ (၁၅) ပေခန့်သာ မြင့်ပါလိမ့်မည်။ မအူပင်များက အခက်အလက်ဝေဆာသဖြင့် အပင်ပေါ် တက်ရန် လွယ်ကူသောကြောင့် လေ့ကားမလိုပါ။

ကျွန်တော်နှင့်ကုလား တာဝန်ယူရသော တောင်ပိန္နဲပင်က (၁၂) ပေ ခန့် အမြင့်အထိ ပင်စည်လုံးချောဖြစ်သဖြင့် ဝါးလှေကား လုပ်ပေးရသည်။ ထိုအနီးအနားတွင် ဝါးနက်ဝါးရုံများပေါသဖြင့် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် နှစ်လုံးရှာ၍ ဝါးလှေကား လုပ်လိုက်သည်။ တောကောင်များ၏ သဘာဝမှာ သူတို့ ဝင်နေထွက်နေကျလမ်းကို ရွေးချယ်ထားပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းသစ်ကို အသုံးပြုသော အလေ့အထမရှိပါ။ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းပတ်လည်တွင် ကျွန် တော်ထောင်ထားသော နင်းကိုင်းများက ရှိနေပါသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်နှင့် ရွာတော်ရှင်မ * ၇

ကျွန်တော်တို့ လင့်စင်များဆောက်လုပ်ပြီးတော့ အဘဦးသိန်းလွင် နှင့် မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့က လင့်စင်ပေါ်တက်၍ လေ့လာသည်။ လို သည်များကို ပြင်ဆိုင်းသည်။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်၌ ရွာပြန်ခဲ့ကြပြီး စားသောက် ကြသည်။ ည (၈) နာရီခန့်မှ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲ၍ လင့်စင်ပေါ်တက်ကြသည်။

ကျွန်တော်က မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်၊ ကုလားနှင့်တွဲ၍ အထွက် လမ်းလင့်စင်၊ အဘဦးသိန်းလွင်နှင့် မွန်၊ အာလူးတို့က အဝင်လမ်းလင့်စင်။ တောရွာသဘာဝအရ ည (၉) နာရီခန့်တွင် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွား၍ တောကောင် များဝင်ချိန်ကို ခန့်မှန်းပြီး လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။



www.burmeseclassic.com

မလာပါက ကျွန်တော်တို့လယ်ကွင်း တက်တက်ပြောင်မည်မှာ အသေအချာပင်။ ယခုနှစ်မှ သက်ကြီးစပါးများက အလွန်အောင်မြင်လှသည်။ လယ်ကွင်းများအလယ်ရှိ လယ်စောင့်တဲအနီး၌လည်း၊ ပီလောနှင့် ပြောင်းဖူးခင်းကလည်း ဖြစ်ထွန်းလှသည်။

ပထမ ဝက်အုပ်ဝင်သည်။ အဘဦးသိန်းလွင်တို့အဖွဲ့က မပစ်သေး။ ဒုတိယချေအုပ် မပစ်သေးပါ။ တတိယ ဆတ်အုပ်ဝင်တော့ အဘတို့အဖွဲ့က စပစ်ပြီး တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် ဆက်တိုက်ဝင်သဖြင့် ရှေ့ဆုံးတောဝက်အုပ်က ပီလောခင်းအစပ်ရောက်ရုံရှိသေး၍ အပင်များအား မဖျက်ဆီးရသေးမီ နောက်ဆုံးမှဝင်သော ဆတ်အုပ်အားပစ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် တောကောင်များ အထွက်လမ်းမှာ စုပြုံတိုးထွက်လာကြရာ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်နှင့် ကုလားတို့က ဝိုင်းပစ်ကြသည်။

မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်၏ သေနတ်မှ (၉) လုံးကျည်များက အနီးတပ် အပေါ်စီးတွင် အလွန်အသုံးတည့်သည်။ ကျွန်တော် ထိုးပြထားသော မီးခွက်အောက်၌ တောဝက်များ အတုံးအရုံး။ ကုလားကတော့ ကျွဲထွက်လာသော ချေများနှင့် ဆတ်များကို တစ်ကောင်ချင်း ပစ်နေသည်။ ရိုင်ဖယ်ရိုးရိုးသေနတ်ဖြစ်သော်လည်း ကျွမ်းကျင်သဖြင့် အဆက်မပြတ် စက်သေနတ်လိုအသံက ဟိန်းထွက်နေသည်။

“ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိုင်... ဒိုင်... ဒိုင်... ဒိုင်...”

သေနတ်သံများ သောသောညံ့အပြီး ကျွန်တော့်လယ်ကွင်းထဲသို့ မီးကို ရေ၍ထိုးကြည့်ရာ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ တောဝက်သိုးကြီးအပါအဝင် ဝက်မများ (၆) ကောင်၊ ဆတ်ဖားကြီး (၂) ကောင်နှင့် ချေ (၂) ကောင်၊ စုစုပေါင်း (၁၀) ကောင်၊ အဘဦးသိန်းလွင်တို့ဘက်ကလည်း (၁၀) ကောင်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။ အတန်ငယ် လှမ်းသဖြင့် အတောင်ရေတွက်၍ မသဲကွဲပါ။ သွေးသံရဲရဲ မည်းမည်းများကိုသာ မြင်နေရသည်။ အားလုံးငြိမ်သက်သွားမှ ...

“ဝေး... ဝေး...”

[၂]



ညက အလွန်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပုရစ်သံနှင့် အဝေးမှ ချေဟောက်သံနှင့် တောကြက်တွန်သံလောက်သာ ကြားရသည်။ လကွယ်ညဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေသည်။ တောနှင့်လွတ်ကင်းသော လယ်ကွင်းပြင်ကိုပင် သဲကွဲစွာမမြင်ရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အဘတို့ယူလာသော EVEREADY ငါးခဲထိုး လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို အသင့်ကိုင်ထားပြီး မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်က ဒသမ (၅၀၀) ဝင်ချက်ဝတာနှစ်လုံးပြု။ ရိုင်ဖယ်၊ ကုလားက ဒသမ (၃၀၃) အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ်ကို ကိုယ်စီကိုင်ထားသည်။ အဘဦးသိန်းလွင်တို့ဘက်ကတော့ ဘာကိုင်ထားသည်မသိပါ။

ည (၉) နာရီခန့်၌ တောတိုးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ တဂတ်ဂတ် မေးရိုက်သံလည်း ကြားရသဖြင့် တောဝက်ကြီးခေါင်းဆောင်သော တောဝက်အုပ်အသံမှန်း မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ ထို့နောက် အနီးကပ်၍ ဟောက်လိုက်သော ချေသံတပေါင်းပေါင်း၊ ဆတ်တစ်သံကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရသည်။ ယနေ့ညတော့ တောကောင်ပေါင်းစုံဆင်းချေပြီး၊ မုဆိုးအဖွဲ့သာ

www.burmeseclassic.com

ဟု တောသံပေး၍ လင့်စင်အောက်သို့ ဆင်းကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖွဲ့ပေါင်း၍ လယ်ကွင်းအလယ် လယ်စောင့်တဲဉ် ဆုံ ကြပြီး အလျင်ဆုံး မီးဖိုသည်။ ပြီးနောက် နှစ်ဆိုင်းခွဲကာ ကျွန်တော်တို့ တောကောင်သေများအား သယ်ကြသည်။ ဝက်သိုးကြီးနှင့် ဆတ်ဖားကြီးများ ကိုတော့ နှစ်ယောက်သယ်ရသည်။ စုစုပေါင်းတော့ တောကောင်ပေါင်းစုံ အကောင် (၂၀)။ အလွန်လက်ညှီသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညလယ်စာစား၍ အောင်ပွဲခံရန် ဝက်ပေါက်တစ်ကောင်အား ဖျက်နေစဉ် တပေးပေးအသံများ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်မှာထားသဖြင့် ရွာသားများ တောကောင်သယ်ရန် လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မီးတုတ်အလင်း ရောင်များကိုလည်း မြင်နေရသည်။ သို့သော် တစ်စု၊ နှစ်စုမဟုတ်။ လေး၊ ငါး၊ ဆယ်စုမှ မီးတုတ် (၁၀၀) ခန့် ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် မသင်္ကာတော့။ ထို့ကြောင့် -

“အဘ ... ဟုတ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့လား။ ကျွန်တော်မှာထား တာ ကာလသားအဖွဲ့ (၁၀) ယောက်တည်း။ ကွင်းခြောက်ပြီထင်တယ်”

“အေး ... ဟုတ်သကဲ့။ မင်းတို့ခြေဖျား၊ နားရွက်ဖျား၊ အမြီးဖျား လမိုင်းမတင်ကြဘူးလား။ ရိုးရာအတိုင်း လုပ်ကြလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘ၊ ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ပါ။ အခုပဲ တင်လိုက် ပါမယ်”

“အေး ... အေး ... တောထဲမဟုတ်ဘဲ ကွင်းထဲဆိုပေမယ့် လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ရှိသကဲ့ယ့်။ မင်းတို့ တောင်ပန်ပြီး တင်လိုက်ကြ။ ဒီနယ် က ဘယ်သူ့အပိုင်လဲ ... ကောင်ကလေး”

“အဘိုးနဲ့ ရွာတော်ရှင်မအပိုင်ပါ ... အဘ။ ကျွန်တော် တင်လိုက် ပါမယ်”

“အေး ... အေး ...”

ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးထုံးစံ တောဝက်သားအား ဆား၊ နန္ဒင်းလူး၍ တုတ်ထိုးမီးကင်ပြီး အရက်နှင့် မြည်းနေကြစဉ် ရွာမှကာလသားအဖွဲ့

တရူးဝူး တောသံပေး၍ လက်နှိပ်ခတ်မီး တဝင်းဝင်းနှင့် စုဝေးလာနေကြ သည်။

အဘဦးသိန်းလွင်က ...

“အေး ... ဒါမှ လူအမှန်ကွ။ အသံပြုလိုက်ကြဦး”

ကျွန်တော်တို့က တရူးဝူးအော်တော့ ကာလသားများအဖွဲ့ဘက်က လည်း ပြန်အော်သည်။ သူတို့ကိုလည်း အကင်များကျွေး၍ ညှပ်ခဲနေစဉ် ကျွန်တော်က ကာလသားခေါင်းအဖွဲ့အား ...

“သုာချို ... မင်းတို့အဖွဲ့ ဘာကြောင့် နောက်ကျနေတာလဲ”

“သူကြီးကတော် ... ဒေါ်စိန်ရွှေကို ဝင်ပူးလို့ဟေ့၊ ရွာတော်ရှင်မ တဲ့။ အဲဒါသူကြီးခေါ်လို့ သူကြီးအိမ်ကို ပြေးရသေးတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မင်းတို့အဖွဲ့ ကိစ္စပေါ့။ သူ့နယ်ထဲလာပြီး သူ့ကို ဂါရဝမပြုဘူး တဲ့။ နောက်ပြီး လယ်ကွင်းထဲမှာ မတ်ရပ်အပေါ့သွားတယ်ဆို”

ထိုစဉ် အဘဦးသိန်းလွင်က ...

“ဘယ်လို ဂါရဝမပြုတာလဲ။ အခုပဲ ခြေဖျား၊ နားရွက်ဖျားတွေနဲ့ ပူဇော်တင်မြှောက်ပြီးပြီလေ”

ကိုသာချိုက ...

“အဲဒါက ကွင်းပိုင်ကို ပသတာပါ ... အဘရဲ့။ ရွာတော်ရှင်မကွ တော့ လက်ဖက်နဲ့ ကြက်ဥပြုတ်ကို တင်မြှောက်ရတာပါ။ အဲဒါက အမဲ မလိုက်ခင် အရင်ဆုံး လုပ်ရပါတယ်”

“နို့ ... သိမုမသိဘဲ။ ဘွာတေးပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ...

“အဘ ... အခုသိပြီပဲ။ ရွာပြန်ရောက်တော့ လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အပျော်တမ်းမုဆိုးဆိုတော့ မေ့သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကွင်းထဲ မှာ မတ်ရပ်အပေါ့သွားတယ်ဆို ဘယ်သူလဲ”

ထိုစဉ် ကုလားက ထ၍ ...



၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကျွန်တော်ပါဗျာ... မအောင့်နိုင်တာနဲ့ သွားမိတယ်။ ထိုင်သွားတော့ မြေပါးကင်းပါးနဲ့ မလွယ်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လယ်ကွင်းထဲ တောထဲ အပေါ့ထိုင်စွန့်ရင် တောင် သက်ဆိုင်ရာကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီးမှ စွန့်ရပါတယ်။ အဘတို့က မသိနားမလည်တဲ့ ဧည့်သည်တွေဆိုတော့ တောင်းပန်လိုက်ရင် ရွာတော်ရှင်မ ကျေနပ်မှာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ဝက်၊ ချေ၊ ဆတ်သေကောင်များအား ရွာသို့ ပြန်သယ်၍ တစ်အိမ်တစ်ပိဿာနှုန်း တစ်ရွာလုံးသို့ ဝေသည်။ ရွာကာလသားများ နှင့်တွဲ၍ ညလယ်စာလည်း ချက်စားကြသည်။ ကာလာသားခေါင်း ကိုသာချို၏ အိမ်အစဉ်ဖြင့် ရွာမှတစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော လမ်းဆုံကားဂိတ်သို့လည်း ဝက်၊ ဆတ်၊ ဆွေအကောင်လိုက်အား ရောင်းချရန် စပ်ဟပ်ကြသည်။

လမ်းဆုံကားဂိတ်မှာ စားသောက်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၌ အလွန်စည်ကားသည်။ ပြည်သို့လည်းကောင်း၊ မှော်ဘီ-ရန်ကုန်သို့လည်းကောင်း ပြေးဆွဲသော ယာဉ်ငယ်လိုင်းကားဂိတ်လည်းရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများထွက် ပန်းအမျိုးမျိုး၊ သစ်သီးသစ်ဥနှင့် တောထွက်ပစ္စည်းများလည်း ရောင်းဝယ်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး လူစည်သော်လည်း မနက်စောစော (၅) နာရီခန့်ဈေးမှာ အလွန်စည်ကားသည်။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်က ကာလာသားခေါင်းနှင့် ပေါင်း၍ မနက်စာ အမိရောင်းချရန် အသားများပေါ်၍တွဲပြီး လက်လီလက်ကား ရောင်းချရန် စီစဉ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညလယ်စာ စားသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ ကာလာသားခေါင်းဆောင် ကိုသာချိုတို့အဖွဲ့နှင့် မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်၊ ကုလားမွန်နှင့် အာလူးတို့ကတော့ သားကောင်များအား ဖျက်၍လည်းကောင်း၊ အကောင်လိုက် ပြင်ဆင်၍လည်းကောင်း မနက်ဈေးအမိပို့ရန် ပြင်ဆင်နေရင်း စားသောက်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရွာတော်ရှင်မ * ၁၃

ကျွန်တော်တို့ မနက် (၆) နာရီခန့် အိပ်ရာကနိုးတော့ ကုလားမောင်းသော ကျစ်ကား ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဘဦးသိန်းလွင်တို့... မနက်စာ လမ်းဆုံကားဂိတ်မှာ စားကြဖို့ ဦးလေးမောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အသားတွေလည်း ကုန်တော့မယ်။ မြို့က အဝယ်တော်တွေက ကားတွေနဲ့ အကောင်လိုက် လာဝယ်ကြတာမို့ အားရစရာကြီး။ ငွေတွေလည်း သောက်သောက်လဲရတယ်။ အမှာတွေလည်း အများကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီရွာမှာ တစ်ည ထပ်အိပ်ရဦးမယ် ထင်ပါရဲ့”

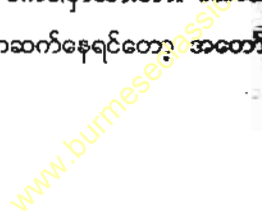
“အံ့ခြေအနေကောင်းရင် (၃)၊ (၄) ရက် နေကြတာပေါ့ကွာ။ တို့မှာ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ကဲ... မုဆိုးလေးမနက်စာ လမ်းဆုံမှာ သွားစားကြမယ်။ ဒီမှာ ဘာမှမစီစဉ်နဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... အဘ”

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာသစ်ကြပြီး လာခေါ်သောကျစ်ကားဖြင့် ရွာမှ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော လမ်းဆုံကားဂိတ်သို့ လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းဆုံကားဂိတ်ရောက်တော့ မနက် (၇) နာရီခန့်ရှိချေပြီ။ ဈေးက မကွဲသေးပါ။ လူက စည်ကားဆဲ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင် ထိုင်စောင့်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးရှေ့ရောက်တော့ ဦးလေးမောင်က ထွက်ကြိုသည်။

“လာကြ... အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်နဲ့ မုဆိုးလေး။ စားချင်တာ မှာစားကြ။ တောကောင်အသားကတော့ ရောင်းကောင်းတယ်ဗျို့။ အကောင်လိုက်ဝယ်ကြတာ များတယ်။ အသားတွေတွေတော့ ကျန်သေးလို့ ကာလာသားခေါင်းနဲ့ အာလူးနဲ့ မွန်တို့ ရောင်းနေကြဆဲပဲ။ (၅) သိန်းကျော်တော့ ချွေဖောက်သည်တွေက မနက်ဖြန်မနက် ချေရော ဝက်ပါမှာထားတာ။ ဆော်ခါ ပါးကောင် ရနေပြီ။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဒီရွာမှာဆက်နေရင်တော့ အတော်ထွက်ခြေကိုက်မှာပဲ... အစ်ကိုကြီးရေ”



၁၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မုဆိုးသက်တမ်းမှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက်မရဖူးပါဘူးဗျာ၊ ငွေလည်း များများစားစား မရဖူးပါဘူး။ အရင်တုန်းက စားသောက်စရိတ်နဲ့ ဓာတ်ဆီဖိုး ကျည်ဆန်ဖိုးလေးကျေအောင်တောင် မနည်းလုပ်ရတာပါ။”

ကျွန်တော်တို့ မနက်စာ ကြက်ဥထမင်းကြော် မှာစားသည်။ လက်ဖက်ရည်ချိုလည်း သောက်ကြသည်။ ထိုစဉ် မွန်နှင့်အာလူးတို့အဖွဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လာကြသည်။

“အဘဦးလေးမောင်ရေ မနက်က (၅) သိန်းကျော်၊ အခု (၃) သိန်းကျော်၊ (၈) သိန်းကျော်ရတယ်ဗျို့၊ တထောကြီးပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်အတွက် မှာကြတာတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ကြိုးစားလိုက်ကြဦးဗျို့။”

“ကဲ စားလိုရာ စိတ်ကြိုက်မှာစားကြ။ ကာလသားခေါင်းအဖွဲ့လည်း အားမနာနဲ့ သဘောရှိပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေးမောင်”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေကြစဉ် အစိမ်းရောင်ဖက်ရှင်ဝတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားပေါ်သို့ စွေခနဲတက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ခေါင်း၌လည်း စံပယ်ပန်းများ ပန်ထားသည်။ မျက်နှာကိုတော့ သဲကွဲစွာ မမြင်လိုက်ရ။ မကြာပါ။ ဂျစ်ကားကို ဝှူးခနဲ မောင်း၍ ထွက်သွားတော့သည်။

“ဟာ . . . ဟာ ဟိုမှာ မောင်းပြေးပြီ”

ကျွန်တော်ထအော်မှ အားလုံး သတိထားမိကြသည်။ ဂျစ်ကားကို ဝေးဝေးမောင်းပြေးသည်တော့ မဟုတ်။ ကတ္တရာလမ်းမကြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူး၍ ရပ်ထားသော ခရီးသည်တင် DYNA ကားခေါင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝုန်း အုန်း”

“ဟာ . . . ဟာ . . . သွားပါပြီကွာ၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်ပြီ”

“ဘယ်သူ ခိုးပြေးတာပါလိမ့်။ အမြန်လာကြဟေ့၊ သူခိုးလည်း ထွက်ပြေးတာ မတွေ့ဘူး။ ဒဏ်ရာနဲ့ မေ့နေလောက်ပြီ”

ကျွန်တော်နှင့် ဂျွန်တော် * ၁၅

လူများလည်း ဝိုင်းလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြေးရောက်တော့ ကားခေါင်းထဲ၌ မည်သူမျှမရှိ။ ဂျစ်ကားက ရှေ့မှန် (၂) ချပ်လုံး ကွဲသွားပြီး ရှေ့ဘန်ဘာကောက်ကွေ့သွားရုံသာ။ DYNA ကားပိုင်ရှင် ရောက်လာတော့ စကားပြောကြရတော့သည်။

“ဘယ်သူမောင်းတာလဲ၊ ဂျစ်ကားက ဘယ်သူကားလဲ”

ဦးလေးမောင်က . . .

“ဂျစ်ကားက ကျွန်တော့်ကားပါ။ ကားသူခိုးက ခိုးပြေးတာပါ”

“ဘယ်မှာလဲတဲ့ အဲဒီသူခိုး”

“မတွေ့တော့ဘူးဗျာ၊ ထွက်ပြေးတာလည်း မမြင်မိဘူး”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က . . .

“ကားမောင်းပြေးတာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျ၊ အစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့။ ခေါင်းမှာလည်း စံပယ်ပန်းကုံးတွေ ပန်ထားတယ်။ ဟော . . . ဟော . . . ဟိုမှာ စံပယ်ပန်းကုံးတစ်ခု”

ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာစီယာတိုင်အောက်တွင် ပြုတ်ကျနေသော စံပယ်ပန်းကုံးအား ကောက်ပြတော့ အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။

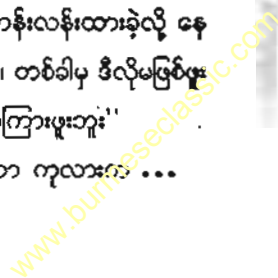
DYNA ယာဉ်ပိုင်ရှင်က . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကား ထိသွားပြီ။ ဝိုက်ဆံကုန်တော့မယ်။ ကားပြင်တာနဲ့ လိုင်းမဆွဲရတာနဲ့ ဝင်ငွေထိပြီ။ လျော်ပေးပါ”

ဦးလေးမောင်က . . .

“ဒီမှာ ကားအုံနာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဂျစ်ကားလည်း ထိတာပါပဲ။ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကားကို သော့တန်းလန်းထားခဲ့လို့ နေမှာ။ ဒီဂိတ်မှာ လုပ်စားလာတာ (၁၀) နှစ် (၁၀) မိုးရှိပြီ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး။ ကားခိုးမောင်းပြေးတယ်ဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး။”
ထိုအခါမှ နောက်ဆုံး ဂျစ်ကားမောင်းခဲ့သော ကုလားက . . .



၁၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဒီမှာ ... နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီကားမောင်းလာတာလည်း (၁၀) နှစ် (၁၀) မိုးတောင် ကျော်ပါပြီ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘာမှလဲ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဟောသည်မှာ ဂျစ်ကားသော့။ ကျွန်တော် အဘတို့ကို ကြိုပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ဂီယာထိုး။ သော့ပိတ်ပြီး အသေအချာ ရပ်ထားတာ။ ဂီယာပြုတ်ပြီး လိမ့်သွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အခုဟာက စက်နှိုးပြီး ထွက်သွားတာ”

“အေးဗျာ ... ကားသူခိုးလည်း မမိတော့ အခက်သားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကားပိုင်ရှင်ရှိနေတော့ တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ DYNA ကားမှန်က ရှားတယ်။ ဒရိုင်ဘာခန်းတံခါးကလည်း အချပ်လိုက် အသစ်လဲရတော့မယ်။ ဆေးလည်း ပြန်မှုတ်ရမယ်။ တခြား ဘာတွေရွတ်ယွင်းသွားသေးသလဲ မသိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ လက်ခဲ ပစ္စည်းဖိုးနွဲ့ (၈) သိန်းလောက်တော့ လျော်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ တောကောင်ရောင်း၍ရငွေ (၈) သိန်း၊ အခုအလျော်တောင်းသည်မှာ (၈) သိန်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကြားဝင်ရတော့သည်။

“ကားပိုင်ရှင်နောင်ကြီးခင်ဗျား ... နောင်ကြီးတို့ ကားပျက်စီးသလို ကျွန်တော်တို့ကားလည်း ပျက်စီးတာပါပဲ။ ဒီကအဖွဲ့တွေက ရန်ကုန်က မဆိုးကြီးတွေပါ။ ကျွန်တော့်ညီညီညီတွေပါ။ ကျွန်တော်က ဒီရွာက ရွာခံမုဆိုးပါ။ ဒါကြောင့် (၅) သိန်းလောက်ပဲ ယူပါဗျာ။ အဲဒါမှ နောင်ကြီး မကျေနပ်ရင်လည်း ကြိုက်သလို အမှုလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါမှ DYNA ကားပိုင်ရှင်မှာ လေသံပျောက်လေးဖြင့် ...

“အေးဗျာ ... ဒါဆိုရင်လည်း (၅) သိန်းနဲ့ ကျေနပ်ရမှာပေါ့။ အမှုလည်း မလုပ်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လည်း နစ်နာတာပါပဲ”

ထို့ကြောင့် ငါးသိန်းဖြင့် ကျေအေးသွားသည်။ ကားများပေါ်တက်၍ စက်နှိုးကြည့်တော့ စက်များကကောင်း။ ကျွန်တော် သိနေပါသည်။ မတင်းမြောက်မိသဖြင့် ရွာတော်ရှင်မ ပညာပေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့

ကျွန်တော်နှင့် ရွာတော်ရှင်မ ❀ ၁၇

သူမအား မေ့လျော့ပြီး လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာဖြင့်တောင် မတင်မြောက်မိဘဲ ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

အဘဦးသိန်းလွင်ကတော့ သားကောင်ရောင်းရငွေ (၈) သိန်းကျော် အထဲမှ (၅) သိန်း အလျော်ပေးလိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ် တပျစ်တောက် တောက်။

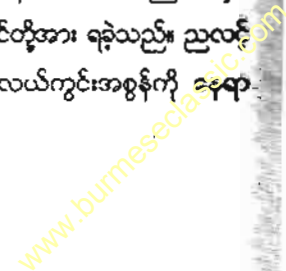
“ငါ့ကွာ ... ဝမ်းသာမယ်မကြံရသေးဘူး။ အခုတော့ ပါသွားပြီ တောက်”

“အဘ့ရယ် ... ကျွန်တော် ရွာခံမုဆိုးအပြစ်ပါ။ တောထုံးစံကို မမှန်မတရားပါ။ အခုတော့ လက်ဖက်တစ်ပွဲ၊ ကွမ်းတစ်ယာနဲ့ ပြီးမယ့်အစား ငွေလည်း ကုန်သေး၊ အုန်း၊ ငှက်ပျောကန်တော့ပွဲကြီး ပေးပြီး တောင်းပန်ရ တော့မယ်”

“အေး ... အေး ... မုဆိုးလေး၊ ရွာတော်ရှင်မ ကျေနပ်အောင် သာ တောင်းပန်လိုက်ပေးတော့။ အဘတို့လည်း လက်တွေ့မျက်မြင်မို့ ယုံပါ ပြီ။ နောက်နေ့တွေမှာ တောကောင်များများရအောင်သာ တောင်းပေးရော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

ထိုနေ့က အပြန်တွင် ကျွန်တော် ဦးဆောင်၍ အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်နှင့် လက်ဖက်စုံဝယ်၍ ရွာသို့ရောက်ရောက်ချင်း ကာလသားအဖွဲ့ အကူအညီဖြင့် ပြင်ဆင်ပြီး ရွာအစွန်ရှိ ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်း သို့သွား၍ အကျွန်ုပ်အနု ပူဇော်ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါသည်။ နတ်ကွန်းမှ အပြန် ညနေစောင်းတွင် လင့်စင်ဆောက်ရန်နေရာရှာအသွား ယမန်နေ့ညက ပစ်ခတ်ခဲ့သော လယ်ကွင်းအပြင်ဘက် တောစပ်၌ ကျွန်တော်ထောင်ထားသော သုတ်ကိုင်းနှင့် နင်းကိုင်းများတွင် မိနေသော တောကြက်ဖနှစ်ကောင်၊ ချေတစ်ကောင်နှင့် တောဝက်မတစ်ကောင်တို့အား ရခဲ့သည်။ ညလင်းစီးမည့်နေရာကိုတော့ အနောက်ဘက် တောစပ်လယ်ကွင်းအစွန်ကို နေရာရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပါသည်။



၁၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထိုညကစ၍ (၃) ညဆက်တိုက် နေရာရွှေပြောင်း၍ လင့်စီးရာ ဆတ် (၃) ကောင်၊ ချေ (၃) ကောင်နှင့် တောဝက်မျိုးစုံအကောင် (၅၀) ခန့် ရရာ ကျွန်တော်တို့အချိုးကျ ရယ်ယာခွဲတော့ ကျွန်တော်ငွေကျပ် (၃) သိန်းခန့် ရသည်။ လယ်ရှင်များလည်း ရိတ်သိမ်းခါနီး လယ်ယာများမပျက် စီး၍ ကျွန်တော်တို့မှဆိုးအဖွဲ့အား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။ ကျွန် တော်ကတော့ မရဖူးသော ငွေကြေးကိုရရှိသဖြင့် ရွာတော်ရှင်မအား အလွန် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးမြင်မက်သော ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ဖြစ်ပါသည်။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

Handwritten Burmese text at the top of the right page, possibly a signature or title.



စကားပြောသည်။ ချိန်းဆိုသည်။ လူချင်းလည်း တွေ့ခဲ့ရ၍ ချစ်သူချင်းစားပင် ဖြစ်ကြသေးသည်။ တကယ်တမ်း လက်ထပ်မည့် အရေးကြုံတော့ မိန်းကလေးက စိတ္တဓဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ယခုလို တိုးတက်ခေတ်မီသော ခေတ်ကြီးတွင် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများဖြင့် ပြသပြီး 'ကုယီရစေ' ဆိုသော်လည်း မိန်းကလေး၏ အုပ်ထိန်းသူများက ခွင့်မပြုဘဲ ခြေရာဖျောက်၍ သွားတော့သဖြင့် ကျွန်တော် အတော်ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် နှစ်နာကြေ။ လျော်ကြေးဆိုပြီး ကျွန်တော့်အား ရွှေဒဂါးပြားများ ပုံပေးသွားသည်။ ထူးဆန်းသည်ကတော့ ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ ရှားပါးသော ကြာညိုနဲ့သင်းနေသည်။ မိန်းကလေးက တောသူလေး။ သနပ်ခါးကလွဲ၍ မိတ်ကပ်ပင်သုံးစွဲလေ့ မရှိကြပါ။ ကြာညိုနဲ့ရေမွှေးလည်း မပေါ်သေးပါ။ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်သင်းနဲ့သက်သက်သာဖြစ်သည်။ မြန်မာအဝတ်အစားဖြင့် အလွန်တင့်တယ်လှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူမအား 'နန်းကြာညို' ဟု ချစ်သူချင်း အမည်သစ်ပေးရာ သူမကလည်း လွန်စွာ နှစ်သက်ပုံရသည်။ သူမစကားပြောလျှင်လည်း 'ကြာညိုကလေး' ဟု ထည့်၍ပြောတတ်သည်။

တကယ်တမ်း ဤဇာတ်လမ်းအားပြောရလျှင် အိပ်မက်ဆန်လှသည်။ ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုတိုလေးအား ရေးသားနေရင်း ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ပေးရန် စဉ်းစားရာ စိတ်ကြိုက်မတွေ့ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုဖြစ်သဖြင့် လေးလေးနက်နက် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုက်ညီဆီလျော်အောင် ပေးလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံးခင်းပြုသည်ကို စာဖတ်သူက ဖတ်ရှုလေ့လာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဇာတ်လမ်းဆုံးမှ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကို ပေးပါမည်။ စာဖတ်ဝန်ထုပ်နှင့် စာရေးသူ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်မဖြစ် ဆန်းစစ်ကြည့်ကြရအောင် ပါဠာနော်။



ယခင်ခေတ်ဟောင်းက ဥစ္စာစောင့်ဇာတ်လမ်း ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့် မြစ်စိမ်းဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ဖူးသည်။ သားရှင်ပြုခါနီး သိုက်ဆရာနှင့် ကြုံသဖြင့် မြစ်စိမ်းအား သိုက်နန်းကပြန်ခေါ်သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ အဆွေးဇာတ်လမ်းဖြစ်ရာ အလွန်နားထောင်၍ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကလည်း ဆရာကြီးမြစ်ကြာ၏ သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၊ ဆရာကြီး မှော်စက်ရှင်၏ စုန်းကဝေဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ခဲ့ရပြီး ဒေါ်မြလေးနှင့် တာတေကြီးတို့ပါဝင်သော သိုက်သမိုင်းရှင်ရှင် ဇာတ်ကားများကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကြည့်၍တော့ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ခေတ်လူငယ်ပီပီ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ယခု ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကတော့ သိုက် နန်းအကြောင်းလား၊ စိတ္တဓဝေဒနာသည်လားတော့ ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်နိုင်ပါ။ ထူးဆန်းသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သိုက်နန်းကမို့လား၊ စိတ္တဓဝေဒနာသည် ဖြစ်သဖြင့်လားတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော့်အား အိပ်မက်ပေး၍

က အတန်းတူ၊ လေးနှစ်လုံးလုံးတွဲခဲ့သည့် တိုက်ကြီးမြို့မှ သူငယ်ချင်းကိုစော
ဂျောလေ အလည်ခေါ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့အား ရေပေးဝေနေသည့် ချိုးဖြူကန်
သို့ အလည်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဤဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။ ချိုးဖြူကန်မှာ
တိုက်ကြီးမြို့နှင့် (၁၀) မိုင်ကျော်ခန့်ဝေးပြီး ရန်ကုန်မြို့နှင့်တော့ မိုင် (၇၀) ကျော်
ဝေးပါလိမ့်မည်။

သူငယ်ချင်း ကိုစောဂျောလေ၏ရည်းစားမှာ ဂျိုးဖြူကန်ပိုင်ကြီး ဦးဂျော
၏သမီး။ ဆရာမနောင်အားဆာဖြစ်သည်။ ဖအေတူသမီး။ ကရင်လူမျိုးပီပီ
အသားအရေဖြူဝင်းပြီး ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဝယ်စဉ်ကပင်
အမဲလိုက်ဝါသနာပါပြီး တောတောင်ကို ချစ်သောကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်
တိုင်း ချိုးဖြူကန်သို့ အလည်ရောက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကန်ပိုင်ကြီးဦးဂျော
ဆရာမနော်အားဆာတို့ အလွန်ခင်မင်ကြသည်။ တောကောင်မျိုးစုံသား
တောစာ၊ တောင်စာစားရင်း ကျွန်တော် ချိုးဖြူရေစစ်ကန်ပေါ်တွင် ဖျော်နေ
မိသည်။

စနေ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက် ကျွန်တော် ဦးဂျောတို့အိမ်တွင်
ညအိပ်ရာ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်သည်။ ရေစစ်ကန်ပေါ်ရှိ
ညွှော်ဂေဟာအနောက်ဘက် လျှိုစောင်းတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
လမ်းလျှောက်နေစဉ် ကညင်ပင်ကြီးအောက်၌ ရှေးဟောင်းမင်းသား၊ မင်းသမီး
အဝတ်အစားဖြင့် မောင်နှမနှစ်ဦး၊ ကုလားမစည်းနင်းတမ်း ကစား၍ ထွေပစ်
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ပစ်နေသော ထွေ (ဒိုး) က ရွှေပြားကြီးများ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်နေမှန်းသိတော့ မင်းသားအဝတ်အစားနှင့်
ကလေးက ...

"အစ်ကိုတော် ... လာဝင်ကစားမလား"

... တဲ့လေ။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြတော့ မင်းသမီးအဝတ်အစားနှင့် ကောင်
မလေးက ...

[၂]

□

ကျွန်တော် (၁၉၇၁-၇၂) ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတော့
ထိုခေတ် ထိုအချိန်အခါက အလုပ်က အလွန်ရှားပါးသည်။ ကုမ္ပဏီများလည်း
မထွန်းကားသေးတော့ အစိုးရအလုပ်ကိုပဲ လူယက်လျှောက်ကြရသည်။ ဌာန
တစ်ခုတွင် အောက်တန်းစာရေးတစ်နေရာရဖို့ပင် မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်တော်
ကလည်း ကျွန်တော်ပါပင်။ အောက်တန်းစာရေးတော့ မလုပ်လို့။ တန်း၌
အရာရှိ ဖြစ်ချင်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယူနီဖောင်းဝတ်ဖြစ်သော စစ်ဘက်နှင့် ရဲအရာရှိ
ထောင်အရာရှိဖြစ်ရန် မျှော်မှန်းထားသည်။ စစ်ဘက်ကိုတော့ မိခင်က
သဘောမတူသဖြင့် မဝင်ခဲ့ရ။ ရဲကိုလည်း ခွင့်မပြု။ တုတ်ကိုင်ပြီး ယူနီဖောင်း
ဝတ်ရသည့် ထောင်အရာရှိဆိုတော့မှ မိခင်က ခွင့်ပြုသည်။ ဒါတောင် နယ်
မသွားရ။ အင်းစိန်ထောင်၌ပင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်။ အိမ်ကနေ ရုံးတက်
ရမည်ဟု သတ်မှတ်ချက် ချသေးသည်။

ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက် ရှိသော်လည်း အလုပ်မရခင်စပ်ကြား
နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံတွင် ဂျပန်ဘာသာ ဒီပလိုမာတက်ရင်း တက္ကသိုလ်တန်း

www.burmeseclassic.com

၂၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မောင်ကြီး... လာဝင်ကစားပါလား။ မောင်ကြီးကို လက်ဆောင်
ရွှေပြားတွေ ပေးမယ်လေ” တဲ့။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်း၍ ...

“မင်းတို့ကလေးတွေပဲ ကစားကြပါ။ အစ်ကိုကြီးက အသက်ကြီး
တော့ အဲ့လိုကစားဖို့ မကောင်းတော့ဘူး”

ဆိုတော့ သူတို့က တခစ်ခစ်ရယ်ကြရင်း ...

“ညီတော်တို့မောင်နှမလည်း ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။
အပျိုလူပျိုဖြစ်နေပါပြီ။ ကစားတာပဲ အရွယ်နဲ့ဆိုင်သလား”

... လို့ မေးတယ်။

“ဆိုင်တယ် ... ညီတော်။ အသက်အရွယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ
ကစားနည်းတွေ ပြောင်းသွားတယ်” လို့ပြောတော့ ယောက်ျားလေးက -

“ညီတော်တို့တော့ တွေပစ်ကစားနည်းပဲ ကြိုက်တယ်”

.... လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဲ့လိုနဲ့ ကစားနေကြရင်း ကောင်လေးက ...

“ဟေ့ ... ညီမတော် အဘိုးခေါ်နေပြီ။ သွားကြရအောင်”

ကျွန်တော် အဘိုးခေါ်သံကို မကြားရပါ။ ထိုစဉ် ကောင်မလေး
က ...

“ရော့ ... မောင်ကြီးအတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်”

ဟုဆိုကာ သူတို့ တွေ (၆) ပစ်တမ်းကစားနေသော တစ်ဆယ်သား
ခန့်ရှိ ရွှေပြားကြီးနှစ်ပြားကို ပေးရင်း ...

“မောင်ကြီး ... ညီမတော်တို့မောင်နှမကို ‘ကညင်ပင်မောင်နှမ’
လို့လည်း ခေါ်တယ်။ နောင် မောင်ကြီး ညီမတော်တို့ကို တွေ့ချင်ရင် ဒီ
ကညင်ပင်ကြီးအောက်ကို လာခဲ့ပါ”

လို့ပြောတော့ ကျွန်တော်က အလိုလို ခေါင်းညိတ်ပြီးသား။ လွန်စွာ
လည်း အံ့ဩနေမိပါသည်။ မိန်းကလေး ကျွန်တော်အနားကပ်၍ ရွှေပြားကြီး

နှစ်ပြားကိုပေးစဉ် ထူးဆန်းသော ကြာညိုသင်းနံ့ကိုရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်
တော်က ‘နန်းကြာညို’ ဟု ခေါ်မိသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာက လန့်နိုးတော့ ဖဝေဝါဖြစ်နေမိသည်။ အိပ်မက်
က အထင်အရှား ဖြစ်မက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားနေမိရင်း
အိပ်ရာက အတော်နှင့်မထဖြစ်။ အချိန်က မနက် (၇) နာရီခန့်၊ ဆောင်းဦး
ပေါက် ရာသီဖြစ်၍ သစ်တော သစ်ပင်များပေါများသော ချိုးဖြူရေစစ်ကန်
ပေါ်၌ နင်းမှုန်များကဝေဆဲ။ ကျွန်တော်အိပ်ရာကထ၍ မျက်နှာသစ်လိုက်
သည်။ ဆရာမ နော်အားဆာက

“မောင်သိန်းဝင်း ... မနက်စာ စားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

သူတို့လေ့ကတစ်မျိုး၊ တစ်နေ့ ထမင်းကြီး (၃) နပ်စားသည်။
(Breakfast) အစား ထမင်းဝိုင်းကြီးနှင့် အဝစားရသည်။ ပြီးနောက် အသီးအနှံ
များစားပြီးသည်နှင့် အသီးအသီး အလုပ်သွားကြသည်။ နေ့လယ်စာထမင်းကို
တော့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီနှင့် ဓွန်းလွဲ (၁) နာရီအတွင်းစားပြီး ညစာကိုတော့
ည (၇) နာရီတွင် စားသည်။ စားသောက်ပြီး အချိတ်တည်းကြစဉ် ကျွန်တော်က
ညက ကျွန်တော်ထူးဆန်းစွာဖြင့် မက်ခဲ့သောအိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြရာ
ဆရာမနော်အားဆာက -

“မောင်သိန်းဝင်း အဲ့ဒီကလေးတွေက ‘ကညင်ပင်မောင်နှမ’ တဲ့
လား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ရွှေချိုးဖြူ မူလခဲသိုက်နန်းကပဲ။ မင်းကိုချစ်ခင်လို့
အိပ်မက်ပေးတာဖြစ်မယ်။ အဲ့ဒီမောင်နှမနဲ့က ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိမှ တွေ့ရတယ်
လို့ ကြားဖူးတယ်”

ထိုစဉ် ဖထီးဦးကျောက ...

“တူမောင် ... ရွှေချိုးဖြူမူလခဲ အဓိကသိုက်နန်းက ကန်မကြီး
ရေလယ်ခေါင်ကျွန်း၊ ကညင်နှစ်ပင်ကျွန်းမှာ ရှိတာ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ချိုးဖြူ
ကန်မကြီးကို ဆည်ထုတ်၊ ဆည်ဖို့တော့ အစိုးရပိုင်နက်ထဲ သူတို့သီးနှံနန်း
ရောက်သွားလို့ ဘိုကလေးဘက် ပြောင်းသွားတယ်လို့လည်း ပြောကြ



၂၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တယ်။ သူတို့မောင်နှမက ကညင်ပင်အလွန်ချစ်တော့ ဟိုးရှေ့က ဧည့်ဂေဟာ နောက်ကျော ကညင်ပင်လျှိုထဲမှာလည်း နေကြတယ်ပြောတာပဲ။

အဲ ... ပြောစရာ ကျန်နေသေးတယ်။ ချိုးဖြူကန်ကြီး ဆည်ဖို့ တော့ ရေမလုံဘူး။ စိမ့်တယ်။ ကညင်ပင်မောင်နှမကို ပွဲပေးရမယ်လို့ ရပ်ရွာ မှဆိုကြီးကပြောတော့ အင်္ဂလိပ်အင်ဂျင်နီယာတွေက မယုံကြဘူး။ မြန်မာ အလုပ်သမားတွေကပါ ဝိုင်းပြောမှ လုပ်ကြတာ။ ပွဲပေးပြီးတာနဲ့ ကန်မကြီး (အဓိက) တာပေါင်ကြီး ရေလုံသွားတယ်။

ဘယ်လောက်အထိ လုံသလဲဆိုရင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ ဂျပန်တွေက ချိုးဖြူကန်ပေါင်ကြီးကို ဖုံးကြပြီး စစ်သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်တာ တောင် မကျိုးပေါက်ခဲ့ဘူး။ ဖထီးတို့က ကရင်လူမျိုး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တွေပါ။ ခရစ်တော်ကလွဲလို့ အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖထီးက ဒီ ချိုးဖြူကန်ကြီး ဆောက်ကတည်းက ကလေးဘဝနဲ့ မိခင်တာဆိုတော့ ရွှေချိုး ဖြူ မူလခဲသိုက်နန်းအကြောင်းကို လက်တွေ့မို့ယုံတယ်။ ချိုးဖြူကန်ဆိုတာ လည်း အဲဒီသိုက်နန်းအမည်ပဲလေ။ အခုမှ တူတော်မောင်နဲ့ ဆက်စပ်မိ တာဆိုတော့ အကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖထီး”

ကျွန်တော် မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ဧည့်ဂေဟာ အနောက်ဘက်ရှိ ကညင်ပင်လျှိုဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လျှို ကြီးမှာ အတော်နက်သော်လည်း အထဲ၌ကျယ်ပြန့်သည်။ ကလေးကစားကွင်း သဖွယ် အလယ်၌ မြေပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသည်။ ကညင်ပင်ကြီးက လူနှစ်ဖက် စာခန်း၊ လျှိုထဲမှ အထက်သို့ ပေ (၁၀၀) ခန့်မြင့်မားစွာ ပေါက်ရောက်နေပြီး ကညင်ပင်များထုံးစံအတိုင်း အခြေမှအထက်ပေ (၅၀) ကျော်ခန့်အထိ ပြောင် ချော၊ အထက်ကျမှ အကိုင်းအခက်များ ဝေဆာနေသည်။ ထီးသဖွယ်ပင်ဖြစ် ပါသည်။ အရိပ်က ကလေးကစားကွင်းပေါ်သို့ ဦးထားပေးသည်။ သဘာဝကြီး အလွန်ဆန်းကြယ်ပါသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂျိုးဖြူကန်က အကျစ်ဇာတ်လမ်း * ၂၇

ကျွန်တော် လျှိုပေါင်လမ်းပေါ်တွင်လျှောက်တော့ လမ်းမှာ လူသွား လမ်းယောင်ယောင်ကလေးပါ။ လူသွားလူလာနည်းသဖြင့် မြက်ရှည်ပင်များ နှင့် ကြွက်နားရွက်ချုံ့များက ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ လျှိုစောင်းက ကညင်ပင်ကြီး အောက်ရောက်တော့ အောက်ဆင်းသည်။ မြေလမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ အဆင်းအတက်များ၌ မြေလမ်းကလေးက ဖုံးနေသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်မက် ထဲကအတိုင်း ကလေးကစားကွင်းအထိ ဆင်းကြည့်တော့ မြေပေါ်တွင် တုတ် နှင့်ခြစ်၍ စာရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။



(တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည) မှာ လုပ်မှာ။ ကျောင်းသုံးရက်ဆက်ပိတ်တော့ လာ နိုင်မှာပါ။ မိုးလေကင်းလွတ်တော့ အလွန်စည်ကားပြီး ပျော်ဖို့ ကောင်းပါ တယ်။ အစ်မတို့ တောမှာတော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဒီပွဲပဲရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ၊ ကျွန်တော်လာပါမယ်”

ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း မမကို မပြောတော့ပါ။ ဂျပန်ခန်းဖို့ စာများကိုသာရေး၍ လေ့ကျင့်နေမိသည်။ မမက ဆက်မပေး၍ တော်ပါသေး သည်။

တစ်ညအိပ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့လယ်စာ စားပြီး ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျောင်းပြန်တက်သည်။ သို့သော် စိတ်စောနေ၍လားမသိ။ ဤ အပတ်က တစ်ရက်ကုန်ရန် အလွန်အချိန်ကြာသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေရသော အချိန်တို့က အလွန်ကုန်ခဲလှသည်။ အလွန်ဝါသနာကြီးလှသော ဂျပန်စာသင် ချသည်ကိုပင် ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။

နေ့စဉ် မှတ်တမ်းရေးသူပီပီ တစ်နေ့ကုန်၍ တစ်ခါမှတ်တမ်းရေးပြီး မိမိကိုယ်မိမိ သုံးသပ်ဆင်ခြင်မိတော့မှ ကျွန်တော်အမည်ပင် မသိရသေးသော ဆောင်မလေးကို စွဲလမ်းပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိပြီဖြစ်ကြောင်း အဖြေသိရ တော့သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးတွင် ပေါများလှပသော မိန်းမပျို ချွန်ကို စိတ်မဝင်စား။ အသက် (၂၀) ကျော်သည်အထိ ရည်းစားသနာပင် မရှိ ခဲ့ဘူးသော ကျွန်တော်၊ အချစ်နတ်ဖမ်းစား လေပြီဟု ခံစားမိရတော့သည်။

စောင့်ရအလွန်ကြာသော သောကြာနေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော် မိခင်အား ခွင့်ပန်ပြီး မနက်စောစောကားဖြင့် တိုက်ကြီးမြို့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မနက် (၁၀) နာရီ၊ ချိုးဖြူကန်ပေါ်တက်သည်ကားကို မိသည်။ ယနေ့ဘုရားပွဲ ချမ်းသာဖြင့် ချိုးဖြူကန်ပေါ်တက်သည် ဝေညီသည်များနှင့် ဈေးသည်များ အလွန်များသဖြင့် ချက်လက်ခိုက်ပူကားကြီးမှာ ပြည့်ကြပ်နေသည်။ အောက်စွန်းထိုင်ခုံတွင် နေရာကလေးတစ်နေရာ၌ တော်ပါသေးသည်။ ကား မိခင်မိခင်ပေါ်၌လည်း ကုန်များနှင့်လူများ အပြည့်။ တောင်တက်လမ်းဖြစ်သဖြင့် အထွန်အန္တရာယ် များလှပါသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

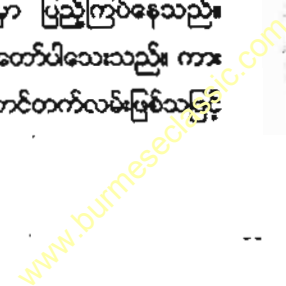


“လပြည့်နေ့ ဘုရားပွဲမှာ ဆုံကြမယ်”

လပြည့်နေ့က နောက်အပတ်ထဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် သိသည်။ သောကြာနေ့ဖြစ်သဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဆက်နေသောကြောင့် ကျောင်းသုံး ရက်ပိတ်သည်။ ဘုရားပွဲ ဘယ်မှာရှိမှန်းတော့ မသိ။ ကျွန်တော် ဆရာမနော် အားဆာကို မေးရပေဦးမည်။ ကျွန်တော်တည်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ဦးကျောနှင့် ကိုစောကျောလေက မရှိ။ ကန်မကြီးဘက်သွားသတဲ့။ ဆရာမက တော့ နေ့လယ်စာစားမင်းဟင်း စီစဉ်နေပါသည်။ သူတို့က လက်ထပ်ပြီးခါစ အိမ်ထောင်ဦးဖန်းမောင်နှံ၊ မိဘအိမ်တွင် ဆက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုစော ကျောလေက တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ သမဝါယမဌာနတွင် ဌာနတွင်းစာရင်းစစ် လျှောက်ထားသဖြင့် အရွေးခံရသော်လည်း အလုပ်မဝင်ရသေးပါ။

“မမ ... ဒီအနီးအနားမှာ လပြည့်နေ့ညလုပ်မယ့် ဘုရားပွဲက ဘယ်နားမှာလဲ”

“အဲ ... ငါ့မောင်က ဘုရားပွဲလည်တာ ဝါသနာပါလို့လား။ လေးအိမ်စုရွာနားက အဘိုးကျောင်းဘုရားပွဲလေး လပြည့်နေ့သောကြာနေ့



၃ • ထင်ရှားစွာ

“အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်းက ကျွန်တော်အနီးတွင် ကပ်
အိပ်ရတာ အလေးကြီးတူ ကျွန်တော်အား ရေစေကြည့်ပြီး ...

“တစ်ညကြီး ဦးကျောတို့အိမ် လာလာလည်တဲ့ ဆရာကလေးမှတ်
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဒေါ်”

“သူတို့လင်မယားရေစစ်ကန်ပေါ်မှာ မနေကြတော့ဘူးကွဲ့။ ပြောင်း
သွားကြပြီ”

“ခင်ဗျာ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ကိုစောကျောလေက တိုက်ကြီးပြီ။ သမဝါယမဌာနမှာ အလုပ်ရ
သွားတော့ ဆရာမက လေးအိမ်စုရွာ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်
ဖြစ်သွားလို့ ပြောင်းသွားကြပြီလေ”

“လေးအိမ်စုရွာက ဒီလမ်းဘေးက ရွာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာလေး။ အဘိုးကျောင်းနားက ရွာလေ”

“ဟာ ... ဒါနဲ့ အတော်ပဲ။ ကျွန်တော်က အဘိုးဘုရားပွဲကို
လာတာ။ ရေစစ်ကန်ပေါ်ကနေ လာရရင် ဝေးတယ်။ အခုတော့ သူငယ်ချင်း
လင်မယားအိမ်မှာတည်းရင်း ပွဲလည်လို့ ရပြီပေါ့”

“ဪ ... အဲ့လိုလား။ ရှေ့မှာ ရောက်တော့မယ်။ ဆရာလေး
ကားကကျပ်တော့ အသင့်ပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဒေါ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကားရပ်သည်နှင့် ကျွန်တော်ခန့်ဆင်းတော့မှ မူလတန်းကျောင်းက
လေးရှေ့တည့်တည့် ကိုစောကျောလေနှင့် မမနော်အားဆာက ကျွန်တော်အား
ကြိုနေသည်။

“မောင်လေး ... လာ ... လာ။ ဒီကိုပြောင်းမှန်း ဘယ်လိုသိတာ
လဲ”

“ကားပေါ်က အဒေါ်တစ်ယောက်ပြောလို့ သိတာပါ ... မမရယ်။
အဒေါ်ကြီးသာမပြောရင် ကျွန်တော် ရေစစ်ကန်ပေါ် တက်ရဦးမှာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂျိုးဖြူကန်က အချစ်ဇာတ်ပမ်း • ၃၁

“ကဲ ... ခဏနားပြီး ရေချိုး။ ပြီးရင် နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရ
မယ်။ အိမ်က တဲသာသာဆိုပေမယ့် ကျယ်ဝန်းပါတယ်”

“ရပါတယ် ... မမရယ်။ သဘာဝကျတာပေါ့”

လေးအိမ်စုရွာအရှေ့တွင် ကားလမ်း။ ကားလမ်းတစ်ဖက်၌ ချိုးဖြူ
ရေ ပိုက်လုံးကြီး။ အနောက်ဘက်၌ လယ်ကွင်းများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ဝါးခုံ
တန်းကွယ်နေသော လိမ္မော်ခြံရွာရှိသည်။ ကျွန်တော်ရေချိုးပြီး ထမင်းစား
ကြတော့ ဆရာမက ကျွန်တော်အကြိုက် ပဲကြီးနပ်ဟင်းနှင့် ကြက်ဘူးသီး
ကာလသားချက်ဟင်း။ ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာက တောသဘာဝ စုံလင်လှသည်။
လယ်ကွင်းဘက်မှ လာသော ခိုးပြတ်နံ့သင်းသင်း။ သဘာဝလေကို ရှူရင်း
ထမင်းစားရသည်မှာ အလွန်မြိန်လှသည်။

ထမင်းစားအပြီး ကိုစောကျောလေနှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း သူ
အလုပ်အကြောင်း ပြောကြသည်။ သူ့အလုပ်က နယ်လှည့်စာရင်းစစ် ရွာများ
ရပ်ကွက်များ။ သမဝါယမအသင်းများသို့ ဆင်းရွှံ့စစ်ရာ ဟိုက ထမင်းအပြင်
ယမကာဖြင့်ပါ ညှော်ခံသည်။ ကိုစောကျောလေက ကရင်လူမျိုးဖြစ်သည့်အပြင်
နဂိုကတည်းက ကြိုက်ပြီးသားဆိုတော့ အရက်သမားကြီးဖြစ်သွားမှာ ကျွန်
တော်စိုးရိမ်မိသည်။



မိန်းကလေးကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းတော့ သိသည်။ ဆရာမတပည့်မဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် အသေအချာ လည်း မကြည့်မိပါ။ မိန်းကလေး အတွင်းခန်းဝင်သွားပြီး အိပ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ 'ခန်းဂျိုး' စာလုံးများအား ဆက်၍ လေ့ကျင့်နေမိပါ သည်။ ထိုစဉ် ...

“အောင်မယ်လေးရှင် ... လုပ်ပါဦး”

ဟု အော်သံကြား၍ ကျွန်တော် ထအရပ်လိုက်၊ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်အား ပြေးဖက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သင့် ရင်ခွင်ထဲတွင် ဖက်ထားရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မိန်းကလေး”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ...”

သူမ လက်ညှိုးထိုးပြသည်က မြေကြွက်ကြီးအား ကြောင်ဖားကြီး က ချီလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမအား နှစ်သိမ့်၍ အကြောက်ပြေ စေရန် ကိုယ်တိုင်ရေတိုက်တော့မှ ကြာညိုနံ့သင်းသင်းရသဖြင့် ...

“မကြာညို ... မဟုတ်လားဟင်”

ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ထဲကအမည်ကိုခေါ်မိတော့ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်မောင်”

ထိုညက ကျွန်တော်နှင့် မကြာညိုတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းစခြင်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပျော်သွားကြတော့ သန်းခေါင်ကျော်ချေပြီ။ မနက်မိုး လင်းခါနီး ကိုစောကျောလေးစဉ့် လာနှိုးတော့ မကြာညို မရှိတော့ပါ။ ဆရာမ က မေးတော့ ပြန်သွားပြီဟူ၍သာ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ပါတော့သည်။ နောက် တစ်နေ့ညတွင် မကြာညိုချိန်းသွားသော ချိုးဖြူလိုက်လုံးကြီး အနောက်ဘက် ခရေတောတွင် ည (၈) နာရီခန့် ကျွန်တော်တို့ ချိန်းတွေ့ကြသည်။ မကြာညို မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် မိန်းကလေးဖြစ် သည်။ ထိုညက ကျွန်တော့်အား ရွှေဒဂါ (၅) ပြား လက်ဆောင်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းအသုံးစရိတ်တို့။

[၄]

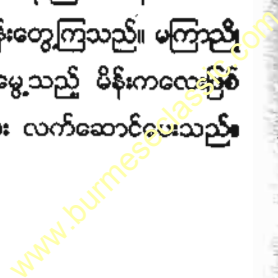


ညနေ နေဝင်ခါနီးတွင် စည်ကားလှသော ဘုရားပွဲဈေးတန်းကြီး လျှောက်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုစောကျောလေး ဘူးသီးကြော်စားကြသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲမှ ဖိတ်ခေါ်ထားသော မိန်းကလေး ကို တမ်းတစွာရှိမိသည်။ စောသေး၍ဖြစ်မည်။ လူသူဟူ၍ မတွေ့ရ။ အိမ်ပြန် ညစာ စားပြီးတော့ စောကျောလေးတို့လင်မယား ဘုရားပွဲသို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က ညဉ့်နက်မှ တစ်ပတ်လှည့်၍ ရှာရန်အကြံအစည်ဖြင့် အိမ်စောင့် ကျန်ခဲ့ပြီး ဂျပန်စာ 'ခန်းဂျိုး' စာလုံးများအား ရေးဆွဲလေ့ကျင့်နေမိသည်။ ညဉ့် (၉) နာရီခန့်တွင် အစ်မနော်အားဆာအသံကြားရပြီး ...

“မောင်သိန်းဝင်းရေ ... ခဏ တံခါးဖွင့်ပါဦး။ ဒီမှာ အစ်မတပည့်မ တစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်နေလို့ လာပို့တာ။ မင်းမှာက ဆေးအစုံပါတယ် မဟုတ်လား။ ဆေးတိုက်ပြီး အတွင်းခန်းက မမတို့အိပ်ရာမှာ နားပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ”

ကျွန်တော် သောက်ရေခပ်ပေးပြီး အသင့်ပါလာသည့် အစာကြေဆေး များ တိုက်သည်။ မီးမှန်အိမ်အလင်းရောင်ကလေးက အလွန်အားနည်းသဖြင့်



၃၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက်တစ်ပတ်တွင် သူတို့အိမ်ဖြင့် အလှမ်းနီးသော ချိုးဖြူရေစစ်ကန်ပေါ် ကညင်ပင်ကြီးအောက်သို့ လာရန်ချိန်းသည်။ အပြန် ကျွန်တော် လိုက်ပို့မည်ဆိုတော့ သူမက လက်မခံပါ။ ကျွန်တော်သာ ကိုစောဂျောလေတို့ အိမ်သို့ ပြန်၍အိပ်သည်။ သူတို့အိမ်က တဲသာသာ အိမ်သာဖြစ်၍ ချက်ထိုးမထား။ တံခါးက ဓမ္မရုံသာစေ့ထားသဖြင့် ကျွန်တော်အသာပင် ဝင်အိပ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စာစားပြီး ကျွန်တော် အိမ်အလုပ်များ လုပ်ရန် ရှိသေးသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ စောစောပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကိုစောဂျောလေက နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရေစစ်ကန်ပေါ်၌ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲရှိသဖြင့် စနေနေ့ည ဖထီးအိမ်တွင် ညအိပ်သွားကြမည်ဟု ကြိုတင်ဖိတ်ခေါ်ထားပါသည်။



နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့တွင်လည်း ကျွန်တော် ဝီရိယကောင်း စွာဖြင့် ရန်ကုန်အိမ်မှ စောစောထွက်ခဲ့ပြီး ရေစစ်ကန်ပေါ်ရှိ ဖထီးဦးဂျောတို့အိမ်သို့တန်းသွားသည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီခန့်ရောက်သွားရာ မနက်ဖြန်ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲအတွက် အမဲလိုက်အဖွဲ့က အမဲလည်ထားရာ သားကောင်စုံလင်စွာ ရရှိသဖြင့် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ်ဖြစ်သည်။ ဖထီးတို့အဖွဲ့က တောကောင်ကလီစာဟင်းများချက်ထားရာ ကျွန်တော့်အတွက် နေ့လယ်စာအဆင်ပြေသွားသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီး အားလပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်ရင်း ချိုးဖြူရေစစ်ကန် ကညင်ပင်လျှိုတက်သို့ ဧည့်ဂေဟာကိုပတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ လျှိုထိပ်ရောက်သည်နှင့် ကညင်ပင်ကြီးခြေရင်း ရေကန်ကလေးအနီး၌ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသေအချာကြည့်မိတော့မှ မကြာညှိဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် လျှိုစောင်းကိုပတ်၍ ကညင်ပင်ကြီးခြေရင်းမှ လျှိုထဲဆင်းလိုက်တော့ ...

၃၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မကြာညီ၊ ထပ်တိုတိုဝတ်၍ ခြေမျက်စိများသာ မြုပ်သော ရေကန်ကလေးထဲ၌ ကြာကန်ကလေးတစ်ခု ဖန်ဆင်းနေသည်။ ကြာရွက်ကလေးများက အလွန်လှသော်လည်း လက်ဖဝါးနှိပ်ပင်မရှိ။ အသေအချာ ကြည့်တော့မှ ကညင်ပင်လျှိုကုန်းအဆင်း လမ်းနံဘေး၌ ပေါက်နေသည့် နုတူးချိုပေါ်မှ အရွက်ကလေးများကို သွားသတိရမိသည်။ အိပ်မေ့သီးပင်ခေါ် တောင်ကြာညီပင်မှ အရွက်ကလေးများဖြစ်သည်။ ကြာညီပန်းပွင့်ကလေးများကတော့ သေးငယ်ပြီး ပြန့်ကားသော အညိုရောင်အပွင့်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

“မကြာညီ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မောင်မောင်ကို သတိရလို့ ကြာညီကန် လုပ်နေတာလေ”

“အပွင့်က ဘယ်ကရသလဲ။ အရွက်ကတော့ မောင်မောင်သိတယ်”

သူမက ဝိုးပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျွန်တော်မြင်သည်ကတော့ အရွက်ဝေဆာပြီး ဖြောင့်တန်း၍ ထီးမိုးထားသကဲ့သို့ရှိသော ကညင်ပင်ကြီး၊ ထိုစဉ် လေရဟတ်လို ချာချာလည်၍ ဝဲယုံကျလာသော ကညင်ပွင့်ကလေး၊ အောက်၌အစေ့အိတ်အလုံးကလေးပါသည်။ ပြန့်ကားနေသော ပွင့်ဖတ်က ကြာပွင့်သဖွယ် ပွင့်ချပ်ကလေး သုံးခုပါသည်။ အညိုရောင်အပွင့်ကလေးကားကားကလေး။

“မကြာညီက အရမ်းစိတ်ကူးကောင်းတယ်နော်”

“မောင်မောင် သင်ပေးတာရယ်လေ”

“ဘယ်တုန်းက မောင်မောင်သင်ပေးဖူးလို့လဲ မကြာညီရယ်။ ပြောစမ်းပါဦး”

“မောင်မောင်ကို ချစ်မိတာနဲ့ အဲ့လိုတတ်သွားတာ .. အဟုတ်” ကျွန်တော် မကြာညီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲထည့်၍ ဖက်ထားမိသည်။

“မောင်မောင်ရယ် ... လွှတ်ပါ လူ့မြင်ကွင်းကြီး။ ပြီးတော့ ကြာညီ ခြေတွေလက်တွေမှာ ရွံ့တွေနဲ့ မောင်မောင်ကို ပေကုန်ပြီ”

“ပေပါစေကွာ”

ဂျိုးဖြူကန်က အချစ်ဇာတ်ပမ်း * ၃၇

ကျွန်တော် အတင်းကပ်မယ်လုပ်တော့ မကြာညီကရုန်းကန်ပြီး -

“ဟော့ ... အဘိုးခေါ်နေပြီ ... မောင်မောင်။ ကြာညီကို လွှတ်ပါ။ ညကျတော့မှ ဟိုး အရှေ့ဘက်လျှိုစောင်းမှာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ တယ်၊ ကြာညီ စောင့်နေမယ်။ အဘိုးကလည်း မောင်မောင်ကို တွေ့ချင်တယ် ပြောတယ်။ အစ်ကိုတော်က ဘုံကလေးမြို့က မိဘတွေဆီ ပြန်နေတယ်။ ကြာညီ အဘိုးကို မောင်မောင်အကြောင်း ပြောပြပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် အဘိုးက တွေ့ချင်နေတာ။ မောင်မောင် ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်။ ကြာညီ မျှော်နေမယ်”

မကြာညီ သုတ်ခနဲ ထပြေးသွားသဖြင့် ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ အုပ်ထိန်းသူ သူ့အဘိုးအား အသိပေးပြီးပြီတဲ့။ ဒါလည်း ကောင်းမိသည်။ တရားဝင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောရရုံ ကြံခြင်းမဟုတ်။ လက်ထပ်ရန် ကြံထားခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင်ရသည်နှင့် လက်ထပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။ ကျွန်တော် လျှိုပေါ်တက်၍ တည်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဦးကျောတို့အိမ်တွင် မနက်ဖြန် ဘုရားကျောင်းဝတ်ပြုပွဲအလှူအတွက် စီစဉ်ချက်ပြုတ်နေကြသဖြင့် လူစည်ကားပြီး ဆူညံနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နေ့လယ်စာစားပြီးသည်နှင့် ရေစစ်ကန်ပေါ်တက်၍ အိပ်ကောင်းရာ သရက်ပင်အောက်တွင် ဖျာခင်းကာ ဂျပန်စာများ လေ့ကျင့်ရင်း အနားယူအပန်းဖြေနေမိသည်။ ရေစစ်ကန်ဘောင်မှာ အတော်မြင့်သဖြင့် အေးချမ်းပြီး လေကလေးတဖြူဖြူဖြင့် အလွန်နေ၍ကောင်းသည်။ တောတောင်မြင်ကွင်းစိမ်းစိမ်းကိုလည်း အပေါ်စီးမှ မြင်ရသဖြင့် မျက်စိအေးလှသည်။

ညနေစောင်းတော့ ဖထီးဦးကျောတို့အိမ်ရှေ့တွင် ကရင်ဒုံးယိမ်းတိုက်နေကြပြန်သည်။ မနက်ဖြန်လုပ်မည့်ပွဲမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးပွဲကြီးဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားသန့်သန့်လဲ၍ ဧည့်သည်မဟုတ်တော့သဖြင့် ဆရာမအားပြောပြီး ညနေစာ ထမင်းစောစောစား၍ လက်နိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ဆွဲကာ ညမောင်ရီပျိုးစဉ်ပင် မကြာညီလို့အိမ်ဘက်သို့

၃၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အချစ်၏ခွန်အားကြောင့် မြွေကင်းမကြောက်၊ သရဲတစ္ဆေဆိုသည်ကို ဂရုမထား။ လူသွားလူလာပြတ်သော တောချိုအတိုပြီးသော လမ်းကို မှန်းဆ၍ လာခဲ့သည်။

ကညင်ပင်လျှိုကျော်တော့ ကုန်းမော့မော့ကလေးကို တက်ရသည်။ ဂစ်မြေကုန်းဖြစ်သဖြင့် ကုန်းပေါ်တွင် တောင်မရိုးပင်နှင့် ဆီးဖြူပင်၊ ချုံပင်ကလေးများသာ ဟိုတစ်ခု၊ သည်တစ်ခု ပေါက်နေသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် တောညိုညို၊ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ကျွန်းတောကြီး၊ ကျွန်းတောကြီးအဆုံးတွင် နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်အုံကြီးကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဖက်လျှိုနှင့် တောတောင်များဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသဖြင့် အိမ်ခေါင်းရင်းမှ အိမ်ရှေ့သို့ ပတ်၍သွားရသည်။ အိမ်ရှေ့ဝရံတော ငည့်ခန်း၌ မီးမှန်အိမ်ကလေးတစ်လုံး စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး သစ်သားထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ အုပ်ပေါင်းပေါင်းထားသော ရှေးအဘိုးကြီးပုံစံ လူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်က အပေါ်တက်သည့် လက်ရန်းပြုလျက်နေသည့် လှေကားတံခါးခြေရင်းရောက်တော့ 'အိမ်ရှင်တို့' ဟု အသံပြုလိုက်ရသည်။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ...

“လူကလေး ... တက်လာခဲ့။ လှေကားလက်ရန်းက ပြိုနေပြီ။ အားမပြုခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး”

ကျွန်တော့်အား သစ်သားကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်ခုတွင် နေရာပေးသဖြင့် ထိုင်ရသည်။ ထိုအခါမှ အဘိုးကြီးက ...

“လူကလေးကို အဘိုး စောင့်နေတာပါ။ မြေးမကလေးက အကုန်ပြောပြထားလို့ အဘိုး သိနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူကလေး၊ အဘိုးတို့က အနတ္တအမျိုးတွေ။ အမြဲ မရှိနိုင်ဘူး။ နေ့မြင် ညပျောက်ပဲ။ မထူးပါဘူးကွယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အဘိုးတို့က သိုက်စောင့်အဆက်တွေပါ။ လူအစစ်တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ လူကလေးရဲ့ ရိုးသားမှု၊ သစ္စာရှိမှုကို သိပေမယ့် လူကလေးတို့ မေတ္တာဇာတ်လမ်းက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ခင်ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အလုပ်ရတာနဲ့ မကြာညိုကို မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်ယူမှာပါ ... အဘိုး”

“အဲ့ဒါပြောတာ ... လူကလေး။ အထက်က ခွင့်မပြုဘူး။ အခုထောင် လူကလေးရဲ့နမ အအေးမိ၊ အပြင်းဖျားပြီး သတိလစ်နေပြီ။ သတိရထားလို့လည်း စိတ်က မှန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ လူကလေးရယ်”

“အဘိုး ... ကျွန်တော့်မေတ္တာက လေးနက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အထူးကုသမားတော့်တွေနဲ့ ကုသပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

“အင်း ... ခက်တော့တာပဲ။ ဒီကလေး တယ်ခွဲကောင်းတာကိုး။ ဟဲ့ ... မယ်ယကွ၊ ခဏဆင်းခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘိုး”

မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ရုပ်ကြမ်းကြမ်းမိန်းမကြီးတစ်ဦး အပေါ်ထပ်က မှန်မီးအိမ်ကလေး ဆွဲ၍ ဆင်းလာသည်။

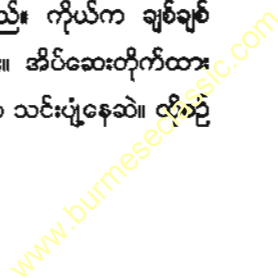
“ဒီက လူကလေးကို မြေးမနဲ့ ပေးတွေ့လိုက်။ ဆေးကော တိုက်ပြီး ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး၊ သတိရလို့ ဆေးတိုက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ပျော်နေပါတယ်”

“အေး ... အေး ... လိုက်သွား ... လူကလေး”

ကျွန်တော် အဒေါ်ကြီးနောက်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရသည်။ အထက်လှေကားထပ်အနီး အခန်းတစ်ခု၏ ခုတင်ပေါ်၌ မကြာညိုအိပ်ပျော်နေပါသည်။ အဝတ်အစားများက နေ့လယ်က တွေ့ရသော အဝတ်အစားများပဟုတ်။ ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရသော မင်းသမီးအဝတ်အစားမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မကြာညိုအား ပွေ၍ နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်က ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်။ ကျွန်တော် နှိုးသော်လည်း မနိုး။ အိပ်ဆေးတိုက်ထားတန် ရှိသည်။ သူမကိုယ်က ကြာညိုနဲ့ကလေးကတော့ သင်းယုံနေဆဲ။ လိမ္မော်ခေါ်ကြီးက ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ



၄၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကဲ ... ကောင်ကလေး၊ ပြန်တော့”

“အဲ ... ကျွန်တော် မကြာညီအနီးကို စောင့်ပါရစေဗျာ”

“မရဘူး ... အဘိုးက စိတ်ကျေနပ်အောင် ခဏပဲ ပေးတွေ့တာ။ နောက်လည်း မလာနဲ့တော့။ လာရင်လည်း တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် မကြာညီ၏ နဖူးကလေးကို နှုတ်ဆက် နမ်းပြီး အသာအယာချ၍ အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့ရတော့သည်။ အောက်ထပ် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အဘိုးက နေရာတွင် ထိုင်နေဆဲ။

“ကဲ ... လူကလေး၊ မြင်ရပြီမဟုတ်လား။ သိုက်အဆက်တွေ က လူတွေနဲ့ လက်ထပ်လို့မရပါဘူး။ အထက်က ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ ကလေး မနစ်နာအောင် လျော်ကြေးပေးပါမယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ဒီအိမ်ကြီး ကို လာခဲ့ပါ။ အဘိုးတို့တော့ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ လူကလေး အစောက တက်လာခဲ့တဲ့ လှေကားထစ်အလယ်ထစ်အောက်မှာ ရတနာသေတ္တာရှိ တယ်။ သိုက်နန်းက မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေ စစ်အပြေး မြှုပ်နှံသိုက် ထားခဲ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါပြားတွေပါ။ လူကလေး တူးဖော်ယူပြီး သုံးလိုရာသုံးပါ။ လှူ လိုရာလှူပါ။ ကဲ ... လူကလေး ပြန်ပါတော့။ အဘိုး မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”



ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။ ထမ်းကို မှန်းဆ၍ ပြန်ခဲ့သည်။ လက်နှိပ်မီးကို မသုံးတော့။ လပြည့်ကျော်လ တစ်ခြမ်းကလေးက ရေးရေးအလင်းရောင် ပေးနေသည်။ ကိုက်လိုသော မြွေ ဆိုးများကိုက်၍ သေချင်ရင်လည်း သေပေစေတော့။ ရင်ထဲတွင် ကြပ်တည်းပြီး မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ သို့သော် မြွေတွန်သံများ ကြားရသော်လည်း တွန့်တော့အား တစ်ကောင်မျှ လာမထိကြပါ။

ကျွန်တော် ကန်ပိုင်ကြီးဦးဂျော့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စားသောက် နေကြဆဲဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း ကိုစောဂျော့လေက ...

“သူငယ်ချင်း ... ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ။ မျက်နှာလည်း မသာ မယာနဲ့။ လာပါ ... အတူသောက်ရအောင်”

ထိုညက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကျွန်တော် အရက်တော်တော်များများ သောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ မကြာညီက ကျွန်တော့်အား ငိုယို၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့အဝေးကို ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရင်ထဲရှိသမျှ မချွင်းမချန် ဖွင့်ပြောမိပြီး နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အပြိုင်ငိုကြရာ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးလာတဲ့ ခေါင်းအုံးကြီးမှာ မျက်ရည်များ ရွှဲနှစ်ရွှဲ စိုရွှဲနေသည်။

၄၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက်တစ်နေ့မနက် မနက်စာပိုင်းတွင် ကျွန်တော်အကျိုးအကြောင်း
ဇာတ်စုံခင်းပြရာ အိမ်သားများအားလုံး အံ့သြကြသည်။ မနက် (၉) နာရီခန့်
ဘုရားကျောင်းတက်ကြွကာ ဆုတောင်းပွဲအပြီး၌ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော
ကျောလေး၊ ဦးကျောတို့ ညော်ပရိသတ်အား ဆရာမနှင့်အဖွဲ့ ဝေညှိခံကျွေးမွေး
နေစဉ် အသာလျှိုထွက်လာ၍ ဦးကျောအိမ်မှ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြား၊ တူးရွှမ်း
များယူကာ ကညင်ပင်လျှိုတက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီးသို့
ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်၌ လူတစ်စုံတစ်ဦးမှ မရှိတော့။

ကျွန်တော်တို့ ညက အဘိုးပြောသော တတိယလောကားထစ်
အောက်၌ တူးကြရာ ကျည်ဆန်သေတ္တာပုံးကြီးကို တွေ့ရပြီး အထဲ၌ ဂျော
ခေါင်းတုံး ရွှေဒင်္ဂါပြားတစ်ဝက်တိတိကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က (၄) ပုံပုံ၌
(၂) ပုံ ကျွန်တော်ယူပြီး ကျန် (၂) ပုံအား ဖထီးဦးကျောနှင့် သူငယ်ချင်းကိုဇော
ကျောလေးအား ခွဲဝေပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ပုံကို ရွှေတိဂုံဘုရား
သို့လှူ၍ ကျန်တစ်ပုံအား ကျွန်တော် သုံးမည်ဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးလည်း
ကျေနပ်ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ယနေ့အထိ ဝေခွဲမရသည်က ဥစ္စာစောင့်ကိစ္စ
ဖြစ်သည်။ ရွှေငွေပေးခြင်းမှာလည်း သူတို့သိုက်ပစ္စည်းမဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်များ
မြှုပ်နှံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပုန်းရှောင်သွားကြခြင်း
ဖြစ်သလဲ။ ဒါလည်း အဖြေရှိသည်။ ရာဇဝတ်မှုနှင့်မကင်းသောကြောင့် ပုန်း
ရှောင်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း မဆက်ဆံခြင်း
က သံသယဖြစ်စေဖွယ်။ သို့သော် မကြာညီ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ (ကြာညီပန်းရန်)
ကတော့ ထူးဆန်းလှသည်။ သဘာဝရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
အချိန်အားလပ်၍ ချိုးဖြူကန်ပေါ်သို့ ရောက်လေတိုင်း မကြာညီအား တစ်
ကြာညီကန်ကလေး ဖန်ဆင်းဆဲ။ မကြာညီအား မျှော်လင့်ဆဲဖြစ်ပါတော့
သတည်း။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း



www.burmeseclassic.com

ဆုံးစခန်း၊ လျှော်တုံးစခန်းအထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပြီး ငှက်ဖျားရောဂါ လည်းဖြစ်၊ တောမှဆိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထို့အပြင် ၁၉၈၄ ခုနှစ်ကစပြီး ကော့သောင်း ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေး စခန်းများဖြစ်ကြသည့် ပါဆယ်ပါညန်းအုပ်စု၊ အော်ကြီးစခန်းများ၊ ဟပ်စတင်း သို့လည်း (၂) နှစ်ကျော်ခန့် အုပ်ချုပ်နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့အပြင် နာမည်ကြီး လှသော ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ နောင်ရိုး၊ အောင်မြေစခန်းများ၌လည်း တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစခန်းများမှာ တောတောင်ထူထပ်ပြီး သောင်း ကျန်းသူများ နယ်မြေဖြစ်သဖြင့် စခန်းတာဝန်ခံ ဦးကျော်လှိုင်၊ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးသိန်းဝင်း၊ နာမည်တူသူတို့ ရက်စက်စွာ အသတ်ခံခဲ့ကြရသော နာမည်ကြီး သော ကြံစိုက်ပျိုးသည့် စခန်းများဖြစ်ကြပါသည်။

|၁|



ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းဆိုသည်မှာ မြို့ပေါ်က ထောင်ကြီးများတွင်သာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်မဟုတ်။ လူသူနှင့်ကင်းဝေး သည့် တောကြိုအုံကြား၌လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတတ်ပါသည်။ စေလို ရာစေ၊ တာဝန်ကျရာသို့လည်း မသွားလို့မဖြစ်။ 'ပြစ်မှုကြွေး၊ ချွေးဖြင့် ဆပ်မည်' ဟူသော အကျဉ်းဦးစီးဌာနဆောင်ပုဒ်မှာ အပြစ်ဒဏ်ကျခံရ သော ရဲဘက်အကျဉ်းသားများအတွက် ဖြစ်သော်လည်း အုပ်ချုပ်ရေး ဝန်ထမ်းများ မပါ၍မဖြစ်။

အုပ်ချုပ်ရန်၊ လုံခြုံရေးကိစ္စ၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စ၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးကိစ္စ၊ သာရေး၊ နာရေးကိစ္စများက ကျွန်တော် တို့ အုပ်ချုပ်သူ၊ ဝန်ထမ်းအဆင့်ဆင့် မပါ၍ မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနေဖြင့် တောထဲ၊ ထောင်ထဲ၌ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းစခန်းများ (ပဲခူးရိုးမ) လှေလှော်အင်းစခန်း၊ မင်းတုန်းစခန်း၊ ရေနက်ကြီးစခန်း၊ သုံးတန် ကူးစခန်း၊ မအူပင်ဆိပ်စခန်း၊ ဇောင်းတူစခန်းခွဲနှင့် နောက်ဆုံးအစွန်းအဖျား

ဆရာတော်က ဧည့်ခန်းဆက်တီးစားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၌ နေရာယူပြီး ဆည်နှင့် ...

“ဒကာကြီး ... ဘုန်းကြီး အိမ်မက်မက်တယ်။ စခန်းနောက်ကျော တာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ အများပြည်သူ ကြည်ညိုကိုးကွယ်နိုင်အောင် စေတီ တစ်ဆူ တည်ပါတဲ့။ အဲဒါ ဒကာကြီးက ကမ္မကထလုပ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါလို့ အိမ်မက်ပေးတယ်။ အဲဒီတောင်ကုန်းက နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူး။ ရာဇ သေနပဗ္ဗတတောင်လို့ ခေါ်သတဲ့။ စေတီတည်ရန်လည်း ဌာပနာပစ္စည်းတွေ ထောက်ပံ့မယ်လို့လည်း ဆိုတယ်”

“ဘယ်သူက အိမ်မက်ပေးတာလဲ ဘုရား”

“မဖေးနဲ့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းမှာ မြေပြန့်ကြဲစိုက်ခင်းကြီးအနီး၌ သီးသီးခြားခြား မြင့်မားသော တောင်ကုန်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်က မြိုင်တောကြီး။

ပတ်ဝန်းကျင်စိမ်းစိမ်းတွင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရွှေစေတီနှင့် လွန်စွာ လွန်စွာလိုက်ဖက်ပြီး သမ္ဗာယ်တင့်တယ်ပေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် မြင် ယောင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဆရာတော်ဖြစ်စေချင်သလို တပည့်တော်လည်း ဖြစ်စေချင်ပါ တယ်ဘုရား။ ဆရာတော်နဲ့တပည့်တော် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရင် အကောင် အထည်ပေါ်လာမှာပါ ဘုရား။ တပည့်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“လုပ်ငန်းစမယ်ဆိုရင်တော့ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆောင်ရွက်သင့်တာကို တပည့်တော်က တာဝန်ယူပါ့မယ်။ သံဃာဘက်က ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စ တွေကိုတော့ ဆရာတော်က တာဝန်ယူပေးပါ ဘုရား”

အမှန်တကယ်လည်း ကျွန်တော်ဘက်က အတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့် အနိုးခံအတိုင်း ပြောခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓသာသာ ဝင်ဖြစ်သော်လည်း လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်ပြီး တာဝန်ဝတ္တရား များပြား၍

[၂]



နောင်ရိုးစခန်းမှာ ဘီးလင်းမြို့အနီး၊ ရာဇသေန ပဗ္ဗတတောင် အနီး တွင်ရှိသည်။ ကြံစိုက်ပျိုးသော ရဲဘက်စခန်းဖြစ်သည်။ ထွက်ရှိသော ကြံများကို ကုန်ကြမ်းအဖြစ် ဘီးလင်းသကြားစက်သို့ သွင်းရသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၂ ခုနှစ်အထိ ကျွန်တော် နောင်ရိုးစခန်းတာဝန်ခံ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း၌ ဦးတေဝေန္တာ ဟူသော ဆရာတော်တစ်ပါး၊ နောင်ရိုးစခန်းသို့ ကြွရောက်လာပါသည်။ ဆရာတော်မှာ နောင်ရိုးစခန်း၏ အနောက်ဘက်တောကြီးအတွင်းမှ တစ်ပါး တည်း ကျောင်းငယ်ကလေးဆောက်၍ သီတင်းသုံးနေသော ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်း၊ ဝန်ထမ်းမိသားစုများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနီး အနားရွာများမှာ သာရေး၊ နာရေးကိစ္စများတွင် မှီခိုအားထားရာ ဆရာတော် တစ်ပါးဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်တော်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၍ စခန်းရုံးအတွင်း ဧည့်ခန်းတွင် နေရာပေးသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဘာသာရေးကိစ္စများတွင် အလှူအတန်းလုပ်၊ ရေစက်ချ၊ အမျှအတမ်းဝေခြင်းလောက်သာ သိရှိနားလည်ပြီး ဥပုသ်သီလပင် မစောင့်ဖြစ်ပါ။ အသက် (၄၀) ခန့် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သော်လည်း ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတာဝန်များကြောင့် ဘာသာရေးဘက်တွင် ထဲထဲဝင်ဝင်၊ အသိ မပြည့်စုံ မကြွယ်ဝသေးပါ။ ကျောင်းကန်ဘုရား တည်ထားလှူဒါန်းခြင်း ကိစ္စကတော့ လွန်စွာ မှန်မြတ်သော ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။



သို့သော် စေတီတည်လျှင် ကုန်ကျမည်ကိစ္စက အတော်များမည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့တွင်ရှိထားသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာများဖြင့် လောက်ငါ့မလားဟု တွေးချင်၍ ပူမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့် စခန်းတွင် ခေတ္တလာရောက်နေထိုင်သော ဇနီးသည်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်တော့ ဇနီးကလည်း အားတက်သရော သဘောတူရှာပါသည်။

စေတီတည်မည့် 'ရာဇသေန ပဗ္ဗတ' တောင်ကုန်းကို ကျွန်တော်တို့ အရင်က မသိပါ။ နောင်ရိုးကြံစိုက်ပျိုးရေးစခန်းကို စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သူမှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးစိန်လွင်ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးသည် စခန်းသို့ မကြာခဏ လာရောက်၍ ကြံခင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာတွင် ယင်းတောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်၍ အပေါ်စီးမှ ဆီး၍ကြည့်လေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့စခန်းဝန်ထမ်းများက 'ဝန်ကြီးကုန်း' ဟု မတိုင်ပင်ရဘဲ အမည်မှည့်ခေါ်ထားကြပါသဖြင့် အမည်တွင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တောရကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇာဝိဒ္ဓာမှာ စေတီတည်ရန် အကြံပေးစဉ်က မိုးရာသီဖြစ်၍ မိုးကုန်မှ လုပ်ငန်းစတင်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်း အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဝန်ကြီးကုန်းသို့ သွားရာလမ်း

www.burmeseclassic.com

မှာ ကြံခင်းများကို ဖြတ်သန်းသွားရသဖြင့် အုတ်ကား၊ သဲကားများ မသွားလာနိုင်ပါ။ လမ်းက မကောင်းပါ။

ထိုအပြင် ကျွန်တော်သည် ဣလိလထဲ၌ ဗထူးတပ်မြို့ အခြေခံတပ်ခွဲမှူးသင်တန်းကို တက်ရပြီးနောက် ပြင်ဦးလွင်မြို့ တပ်ရင်းအုပ်ချုပ်မှုအရာရှိသင်တန်းကိုလည်း ဆက်လက်တက်ရပြန်ရာ နှစ်ကျန်ခါနီး နိုဝင်ဘာလ၊ ဆောင်းရာသီမှာ နောင်ရိုးစခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပါသည်။

ထိုစဉ်က မွန်ပြည်နယ်တွင် သောင်းကျန်းသူများ ဆူပူလှုပ်ရှားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျိုက်ထိုမြို့တွင်းသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်၍ တိုက်ခိုက်ပျက်ဆီးခဲ့သည်က မကြာသေးပါ။ ရဲဖန်ရဲခါ နောင်ရိုးစခန်းအနီးသို့ပင် အလုံးအရင်းဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်အခါအခြေအနေအရ ကျွန်တော်ကြံစိုက်ခင်း လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလျှင်ပင် လက်နက်ကိုင်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဖြင့် အမြဲတမ်းသတိထား၍ သွားလာနေရသည်။ နေ့ညလည်း စခန်းလုံခြုံရေးအတွက် ကင်းချထားရသည်။ ထို့အပြင် တောဝက်၊ မြွေနှင့် အခြား တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားရာ တောထူထပ်သောနေရာလည်း ဖြစ်သဖြင့် သွားလေရာလက်နက်ကို ဆောင်သွားရပါသည်။

၁-၁-၁၉၅၁ ရက်နေ့မှာ ထူးခြားသော နေ့ရက်တစ်ရက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် လက်နက်ကိုင်ဆောင်၍လည်းကောင်း၊ လက်နက်ကိုင်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဖြင့်လည်းကောင်း အမြဲတမ်း သွားလာတတ်သော်လည်း ယနေ့မနက် (၇) နာရီခန့်တွင် မနက်စာစားပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ဝန်ကြီးကုန်းပေါ်သို့ တစ်ချီတည်း တက်သွားမိသည်။ လက်ထဲ၌ လက်နက်ဆို၍ တုတ်တစ်ချောင်းပင် ပါမလာပါ။

ဝန်ကြီးကုန်းတစ်ဝက်ခါးလယ်ခန့်တွင် တောင်ပတ်လမ်းငယ်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလမ်းငယ်မှ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်တက်မရသလို တောင် အောက်သို့လည်း တည့်တည့်ဆင်းမရပါ။ ကျွန်တော် တောင်ပတ်လမ်း အလယ်ကောင်တွင် ရပ်၍ နောင်ရိုးစခန်းကြံစိုက်ခင်းကို အပေါ်စီးမှ စီမံခြင်းကြည့်ရှုနေမိစဉ် ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက်မှ 'ရှူး ... ရှူး' ဟူသောအသံကြားမိ၍ ကြည့်လိုက်ရာ (၅) ပေခန့်အကွာတွင် အလွန်ကြီးမားပြီး မျက်လုံး

အစ်စုံနီရဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်ပြောင်ချောနေသော မြွေနက်ကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

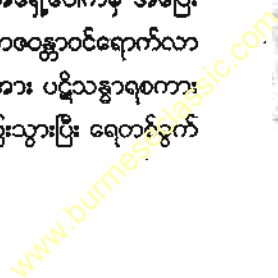
ပါးပျဉ်းမှာ လူတစ်ရပ်နီးနီးရှိသည်။ ကိုယ်လုံးမှာ ထွာဆိုင်ခန့်ရှိပြီး တိုယ်အလျားအရှည်က (၁၀) ပေခန့်၊ အမြီးက တုတ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် အဆိပ်ရှိသော မြွေဆိုးမှန်း သိသာသည်။ အပြန်တောင်ဆင်းလမ်းကို ပိတ်ဆီးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်ပြေးရန် တောင်ဆက်လမ်း၊ လက်ျာလက်သို့ စောင်းကြည့်တော့လည်း ကျွန်တော်နှင့် (၅) ပေခန့်အကွာ၌ပင် အရွယ်တူ မြွေဝါကြီးတစ်ကောင်က လမ်းကြောင်းပိတ်၍ အပျဉ်းထောင်နေပြန်ပါသည်။ လမ်းကြောင်းပိတ်၍ မြွေကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်တော်အား ဝိုင်းထားခြင်းကို ခံနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အလွန်ကြောက်ရွံ့ပြီး ဆံပင်များ ထောင်သွားမိသည်။ သို့သော် မြွေကြီးများမှာ ရှေ့သို့လည်း တိုးမလာ၊ ရန်ပြုခြင်းလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲသို့ အသိတစ်ခု အလိုလို ဝင်ရောက်လာသည်။ **ဧတီတည်မည်ဆိုပြီး မေ့လျော့နေမိသဖြင့် သတိပေးတာများလားဟု။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ...**

"သတိပေးတာဆိုရင်လည်း ဝိုင်ရာဆိုင်ရာများကို တောင်းပန်ပါအယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပြီး လမ်းဖယ်ပေးကြပါ။ ဧတီတည်မည် အစီအစဉ် ယနေ့ပဲ စလုပ်ပါမယ်"

ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဝဲဘက်ကမြေနက်ကြီးက ပါးပျဉ်းချပြီး တောင်ပေါ်သို့ စတက်တော့သည်။ လက်ျာဘက်က မြွေဝါကြီးကလည်း ဦးခေါင်းပါးပျဉ်းကြီး ချသွားသည်နှင့် ကျွန်တော် တောင်အောက်သို့ အပြေးတစ်ဝိုင်း ဆင်းပြေးရတော့သည်။ နောက်ဘက်သို့ အစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်ရဲတော့ပါ။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်ပြီး စခန်းရုံးအတွင်းသို့ အရှေ့ပေါက်မှ အပြေးဆိုင်ခိုက် ဘေးပေါက်မှ တောရကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဝေန္တာဝင်ရောက်လာသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလေစွ။ ကျွန်တော် ဆရာတော်အား ပဋိသန္ဓာရစကားဖြင့် နှုတ်မဆက်နိုင်။ ရုံးခန်းအတွင်း ရေအိုးစင်သို့ အပြေးသွားပြီး ရေတစ်ခွက် ဆောက်ရသည်။



၅၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဒကာကြီး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“စေတီတည်မယ့်ကိစ္စ ဒီနေ့စလုပ်မှာပါ ဘုရား”

ဟု ဆိုပြီး ဝန်ကြီးကုန်းပေါ်မှ မြွေကြီးများနှင့် ဆုံခုံပုံကို ပြောပြ တော့ ဆရာတော်က ...

“အစောင့်မြွေကြီးတွေက ဘုန်းကြီးထက်တောင် သတိပေးတာ မြန်လှချည်လား။ ဒကာကြီးလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေများတော့ မေ့လျော့နေ ဟန် တူပါရဲ့”

“မှန်ပါ... ဘုရား”

“ကဲ... အဲ့ဒါဆိုရင်”

“မှန်ပါ... ဒီနေ့ပဲ ဘုရားတည်မယ့်ကိစ္စ စတင်ဆောင်ရွက်ပါ မယ်ဘုရား”

ကျွန်တော် ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုနေ့မှာပင် စခန်းမှ ဘာသာ ရေးကိုင်းရှိုင်းသူ တပ်ကြပ်ကြီး ဦးတင်ချစ်ကို အုတ်သဲ၊ ဘီလပ်မြေများ ဝယ် ခိုင်းပြီး ဘုရားပန်းရန်ဆရာအဖွဲ့ကို ရှာခိုင်းရတော့သည်။ စေတီတည်မည့် လုပ်ငန်းကို (၁-၁-၁၉၉၁) ရက်နေ့က စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ရက် များ၌လည်း ပန်းရန်ဆရာအဖွဲ့နှင့် တိုင်ပင်၍ ဘုရားတည်ဆောက်ရန် လို အပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းရတော့သည်။

စခန်းမှ မိသားစုများကလည်း တောင်ပေါ်သို့ သယ်တင်၍ လုပ်အား ပေး ကုသိုလ်ယူကြသည်။ အလုပ်နားရက်များ၌လည်း ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက် များက လူအင်အားဖြင့် တောင်ပေါ်တက်လမ်း အရေးပေါ်ဖောက်၍ ဖြတ်လမ်း ဖြင့် ပစ္စည်းများ သယ်တင်ကြသည်။ အားလုံး၏ တက်ညီလက်ညီ လုပ်အား စေတနာကြောင့် အခက်အခဲမရှိ လုပ်ငန်းများ လျင်မြန်ချောမွေ့အောင်မြင် ခဲ့ပါသည်။ စခန်းမိသားစုမိန်းမနှင့်ကလေး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုပါမကျန် ဘီလပ် မြေ၊ အုတ်သဲ၊ ကျောက်စရစ်တစ်နိုင် သယ်ယူကြသည့်မြင်ကွင်းက လွန်စွာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှသည်။



၇-၁-၁၉၉၁ ရက်နေ့ မနက်အရုဏ်ဦးတွင် စေတီတော်တည် ထားမည့်နေရာတွင် ပန္နက်တင်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြုလုပ်မည်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်ဦးတေဇဝန္တာမှ ဘီးလင်းမြို့နှင့် အနီးတဝိုက်ရှိ သံဃာတော်များအား ဖိတ်ကြားထားပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းတိုက်များတွင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်များ မရှိကြ။ ဘီးလင်းမြို့ လေသာကျောင်းတိုက်တွင် ဒုတိယ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ ဘဒ္ဒန္တဦးဝါယမ ရောက်ရှိ နေသဖြင့် သြဝါဒခံယူရန် သွားကြရသည်။ ဦးတေဇဝန္တာလည်း လေသာ ကျောင်းသို့သွားပြီး ကျောင်းအသီးသီးက ဆရာတော်များကို ပင့်ဖိတ်နေသော အချိန် သဲအင်းဂူဆရာတော်ကြီးက လှမ်းခေါ်ပါတော့သည်။

“ဘာအကြောင်းများရှိသလဲ... ကိုယ်တော်”

“နောင်ရိုး ရဲဘက်စခန်းအနီးက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဗိမ္ဗိမက်အရ စေတီတည်ဖို့ပါ ဘုရား”

၅၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အိမ်... ကျုပ်ကိုလည်း ဖိတ်ပါ။ လုပ်မယ့်အချိန်သာပြော ဆက် ဆက်ကြည့်မယ်”

“တင်ပျံ ဘုရား၊ ဖိတ်ကြားပါတယ် ဘုရား”

ဦးတေဝေန္တက ပြုလုပ်သည့် အချိန်နှင့်နေရာကို အသီးအခြား လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

ဦးတေဝေန္တ စခန်းသို့ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုမိန့်တော့ အလွန်ဦး နောက်ခြောက်သွားမိသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာတော်ကြီးက နဝတအတွင်းရေးမှူး (၂) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦး ကိုးကွယ်လျက်ရှိပြီး သွားလေရာ စစ်ဗိုလ်ဆရာဝန် များ၊ သူနာပြုများ၊ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နေကြသဖြင့် တပည့်အသိုင်းအဝိုင်း က အလွန်ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခံဖို့ကအစ ကြီးကျယ်သွားပေ တော့မည်။ ဆရာတော်ကြီး စခန်းသို့ကြွလျှင် ဘီးလင်းမြို့ရှိ သံဃာတော်များ နှင့် မြို့သူမြို့သားများကလည်း နေမည်မဟုတ်။ အားလုံး လာကြပေလိမ့် မည်။ အကျဉ်းချုံးလုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း လွန်စွာကြီးကျယ် ခမ်းနားသွားပေတော့မည်။

(၃-၁-၁၉၉၁) ရက်နေ့ အရုဏ်ဦးမှာ သံဃာတော်များအားလုံး ဝန်ကြီးကုန်းပေါ်တွင် ဆုံကြသည်။ စေတီတည်မည့်တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ပန္နက် တင်မင်္ဂလာပြု၍ ရွတ်ဖတ်သဏ္ဍာန်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ အရုဏ်ဆွမ်းကပ် သည်။ ကြွရောက်လာသူအားလုံး အမျှဝေ၍ သာဓုခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော် မထင်မှတ်ထားသဖြင့် လွန်စွာ အားရဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်မိသည်။

အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် ဆရာတော် ဦးဝါယမက ကျွန်တော့် အားခေါ်ပြီး မိန့်မှာနေစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ အဖွားအိုတစ်ယောက်အား မမြင်အပ် သော ပရလောကသားတစ်ယောက်က ဝင်ပူးပြီး ပြောတော့သည်။

“မကျေနပ်ဘူးဟေ့... မကျေနပ်ဘူး”

ထိုအဖွားကြီးက နောင်ရိုးစခန်းက ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ မိခင်အိုကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စိတ်သဘော အလွန်ကောင်းပြီး ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ အဘွားကြင်ဟူ၍ စခန်းက လူတိုင်းအားလုံး သိကြပြီး

အိမ်မက်ဘုရား * ၅၅

ချစ်ခင်ကြသည်။ ဆရာတော်များရှိနေသည့်အချိန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အဘွား ကြင်က ထဖောက်သဖြင့် ပရိသတ်အားလုံး အံ့ဩကြရသည်။

ဆရာတော်ကြီးက အဘွားကြင်အား အနားခေါ်ပြီး...

“ဘာမကျေနပ်တာလဲ”

လို့မေးတော့...

“စေတီတည်တာကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က တောင်ပိုင်ပါ။ တပည့်တော်ကို ခွင့်မတောင်း၊ အသိမပေးဘဲ စခန်းထောင်ပိုင် က သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်တာကို မကျေနပ်တာပါ”

ဆရာတော်ကြီးက...

“ထောင်ပိုင်က မသိနားမလည်လို့ ခွင့်မတောင်းမိတာကို အပြစ် မတင်နဲ့၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒီနေရာမှာ သာသနာဖွံ့ဖြိုးဖို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ကြပါ”

ဟု မိန့်တော့...

“တင်ပျံ ဘုရား”

ဆိုပြီး အဘွားကြင် လဲကျသွားလို့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ပြုစုကြရတယ်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော် ဦးတေဝေန္တက တောင်ပိုင်နဲ့ထောင်ပိုင် နားလည် မှုလွဲတာပါလို့ မှတ်ချက်ချတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဝါယမက...

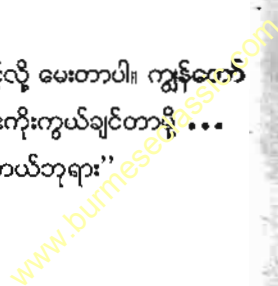
“စေတီတော်ရဲ့ ဉာဏ်တော်အမြင့် ဘယ်လောက်လဲ... ဒကာ ကြီး”

“ကိုးတောင်ပြည့်ပါ ဘုရား”

“ဒါလောက်ပဲလား၊ ဒကာကြီးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ဖြစ်ချင်တာ လဲ”

ဆရာတော်ကြီးက အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်လို့ မေးတာပါ။ ကျွန်တော် ကလည်း တစ်ဦးတည်းနိုင်သလောက် တည်ထားကိုးကွယ်ချင်တာနဲ့...

“ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားပဲ တည်ချင်ပါတယ်ဘုရား”



၅၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အိမ်... အိမ်... ဒကာကြီးဆန္ဒအတိုင်း ကိုးတောင်ပြည့် ဆိုရင်လည်း ကိုးတောင်ပြည့်ပဲ တည်ကြတာပေါ့။ ဘုန်းကြီးရဲ့အာရုံထဲ မှာ မကြာခဏပေါ်လာနေလို့ အဲဒီနေရာဖြစ်မလားလို့ ကိုယ်တိုင်ကြံခဲ့တာ နေရာအမှန် ဖြစ်နေတယ်။ နောင် ဒီနေရာမှာ ဘုရားပုထိုး ကျောင်းကန်ရပ် တွေနဲ့ သာသနာအမှန် ထွန်းကားမယ့်နေရာဖြစ်တယ်”

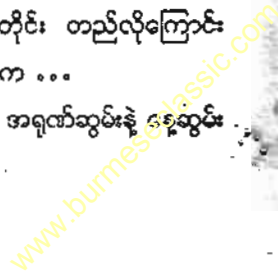
“ဒီကုန်းမြေကို ရာဇသေန ပဗ္ဗတတောင်လို့ ရှေးကအမည်ရှိ တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီကိုလည်း ဘုန်းကြီးကို အိပ်မက် ပေးတဲ့အတိုင်း ‘ဓမ္မစကြာရှင်စေတီတော်’ လို့ ဘွဲ့တော် သတ်မှတ်ပေးခဲ့ မယ်။ ဘုရားတည်ပြီးလို့ အနေကဇာတင်ရင်လည်း ဘုန်းကြီးကို ဖိတ်ပါ။ ဘယ်အရပ်ရောက်နေနေ ကြွလာခဲ့မယ် ... ဒကာကြီး”



ပန္နက်တင်ပြီးလျှင် ဘုရားတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း စတင်ရမှာ ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားပန်းရန် ဆရာကောင်းကောင်းက မရသေး။ ကျွန်တော် က သဘာရင့် ဘုရားပန်းရန်ဆရာကိုသာ လိုချင်သည်။ ‘အိမ်ထောင်ဦး၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးပန်းချီ၊ စုတ်ထိုး’ ဟူသော ရှေးစကားပုံအတိုင်း အထာ မကျ၍ ပြန်ဖျက်သည့်လုပ်ငန်း လုပ်ကောင်းသည်မဟုတ်။ ထို့အပြင် သပ္ပာယ် ကြည်ညိုဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်စေချင်သည်။

နောက်နှစ်ပတ်ခန့်အကြာ နံနက် (၇) နာရီခန့်တွင် ကရင်လူမျိုး အသက် (၆၀) ခန့် သက်န်းဝတ် ဦးပွင်းတစ်ဦးစခန်းသို့ ရုတ်တရက်ကြွ လာသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ခြေတစ်လျှောက် စေတီဘုရားများတည်၍ ကုသိုလ်ပြုနေသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ရန်ကုန် ဗြိမ္မ ချားလေစေတီတော်ဓာတ်ပုံကိုပြ၍ ထိုပုံအတိုင်း တည်လိုကြောင်း တည်ဆောက်ရန် လက်ခံပေးတော့ ဦးပွင်းကြီးက ...

“ဒကာကြီး ... ကျုပ် ဘုရားတည်နေစဉ် အရုဏ်ဆွမ်းနဲ့ နေ့ဆွမ်း ကို ဆွမ်းနဲ့ ပဲငါးပိဿာ ကပ်ပါ။ အဲဒါ လက်ခံပဲ”



လို့ ပြန်မိန့်တယ်။ အလွန်အံ့သြစရာပဲ။
တစ်ခါ ...

“ဘယ်တော့ လုပ်ငန်းစမလဲ ဘုရား”

ဆိုတော့လည်း ...

“အခုပဲ လုပ်ငန်းစမယ်”

လို့ ဖြေပြန်တယ်။

အဲ့ဒါကြောင့် စခန်းက ပန်းရန်လုပ်ငန်း နားလည်တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး
ဦးတင်ချစ်နှင့် ရဲဘက်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို စုဆောင်းပေးရတယ်။

အဲ့ဒီနေ့က ၂၁-၁-၁၉၉၁ ရက်နေ့၊ နံနက် (၉) နာရီမှာ တောင်
ကုန်းပေါ်တက်ပြီး လုပ်ငန်းစကြတယ်။ ကျွန်တော်က သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို
အသုံးပြုပြီး အရပ်မျက်နှာ အတိအကျ သတ်မှတ်ပေးတယ်။ အုတ်မြစ်စီ
လုပ်ငန်း စတင်သည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီခန့် ကျွန်တော်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့
ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ထမင်းဟင်း ပို့ခိုင်းပြီး နေ့လယ်စာစား၍ ခေတ္တအနား
ယူနေစဉ် ဘုရားဦးဆောင်တည်နေသော ဦးပွင့် ရောက်လာသည်။

“စေတီတော် ပြီးပြီ ... ဒကာကြီး”

“အခုမနက်မှ လုပ်ငန်းစတာ ဟုတ်ပါ့မလား ... ဦးပွင့်”

“မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပေါ့ ... ဒကာကြီးရယ်”

တဲ့။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မယုံမရဲနှင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ရ
ပြန်သည်။ တောင်ပေါ်ရောက်တော့ စေတီက ပြီးစီးနေပြီ။ ထီးတော်နေရာ
မှာတော့ နဂါးရုပ်ကြီးတစ်ကောင်က စေတီကိုပတ်ပြီး ပါးယုဉ်းနဲ့ အုပ်မိုးထား
သည်။ စေတီဘေး ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာတော့ ရဟန်းတစ်ပါးက တင်ယူဥစ္စာ
ပြီး တရားထိုင်နေသည်။ ပြန်သတိရတော့ ကျွန်တော်စခန်းရုံးအတွင်း ပက်လက်
ကုလားထိုင်၌ မှေးစက်နေရင်း အိပ်မက်လိုလို တကယ်လို ပုံသဏ္ဍာန်ကို
ထင်ရှားစွာ မြင်မက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း တောင်ပေါ်တက်သွားတော့ စေတီတော်ကို
ဖူးကြပြီး စတင်တည်နေတုန်းပါ။ ကျွန်တော်က ဦးပွင့်ကို အိပ်မက်အကြောင်း
ပြောပြတော့ ဦးပွင့်က ...

“အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ”

လို့ ထအော်သည်။

“ကဲ ... ဒကာ၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက ခွင့်
ပြုလိုက်ပြီ။ ဒီနေရာက နဂါးသိုက်နေရာပဲ။ အခု သူတို့ခွင့်ပြုပြီး ကူညီကြ
တိန်မယ်။ ဒကာကြီး စိတ်အေးအေးသာထားပြီး စခန်းပြန်နားချေ။ ကျုပ်
တို့ ဆက်လုပ်မယ်”

ဘုရားတည်ပြီးရင် ဌာပနာဖို့ ရွှေငွေ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေက လို
ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ပြည့်စုံအောင် မရှိပေ။ ကေလာသတောင်မှာ ဘုရား
တည်နေတဲ့ ဦးပွင့်လေးဆီသွားတော့ ရဟန္တာဓာတ်တော်တွေကို ခွဲဝေ
ပေးသည်။ စခန်းပြန်ရောက်တော့ သဲအင်းဂူဆရာတော်ကြီးက ဌာပနာ
ပစ္စည်း လာပင့်ဖို့ လူကြိုနဲ့ အကြောင်းကြားပါသည်။

၁၀-၂-၁၉၉၁ ရက်နေ့မှာ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျောင်း
ကိုသွားတော့ ဌာပနာပစ္စည်းတွေက နဝရတ်ကိုးပါး ရွှေစေတီ၊ ငွေစေတီ၊
ရဟန္တာဓာတ်တော်များနဲ့ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို လှူဒါန်းပါ
သည်။ ၁၈-၂-၁၉၉၁ ရက်နေ့မှာ ဦးတေဝေန္တာဦးစီးပြီး ဌာပနာတိုက်ပိတ်ပွဲ
ပြုလုပ်ပြီး ၂၁-၂-၁၉၉၁ ရက်နေ့မှာ စေတီတော်ကြီးနဲ့ အရံစေတီတော်တွေ
တို့ ထုံးသင်္ကန်းကပ်လှူပြီးစီးသည်။

အပ်နှံထားသော ထီးတော်များ ရောက်လာပြီး သဲအင်းဂူဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ နဝရတ်ကိုးပါးစီ စိန်ဖူးတော်ကြီးလည်း တိုက်ဆိုင်စွာ တစ်နေ့
စည်း ရောက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထီးတော်တင်၊ စိန်ဖူးတော်တင်၊
အနေကဇာတင်ရန် သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ရွေးပေးသည့် (၂၅-၂-
၁၉၉၁) နေ့ကို သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

၆၀ ❁ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

၂၇-၂-၁၉၉၁ ရက်နေ့တွင် ထီးတော်တင်ပွဲ ပြုလုပ်ပါသည်။ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်၍ အနေကဇာ တင်ပေးသည်။ ဘီးလင်းမြို့က တစ်မြို့လုံးနီးနီး လာကြသည်။ အကျွေးအမွှေး ကလည်း ပြင်မအလှူရှင်များပါ ပေါ်လာသဖြင့် အလွန်စည်ကားသည်။ ကြွ လာသမျှ ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းအား ပြည့်စုံစွာ ကျွေးမွေးနိုင်ပါသည်။ မဒိတ် ရဘဲ ရောက်လာသည့် ကရင်ခုံးယိမ်းအဖွဲ့ကြောင့်လည်း ပို၍ စည်ကားသွား သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်ဘဝတွင် မထင်မှတ်ဘဲ ပြုလုပ်ဖြစ်ခဲ့သော “ဓမ္မစကြာရှင် စေတီတော်” လှူဒါန်းပူဇော်ပွဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

❁



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း



ကလေးအိမ်

အလုပ်ဘက်ဌာနမှူးရုံးခန်းက နေ့လယ်နေ့ခင်း အလုပ်ပါးတော့ ကျွန်တော်သွားလည်ရင်း ချက်ထိုး၊ (SCRABBLE) ကစားကြသည်။ ကျွန်တော်အလုပ်က အချုပ်ရုံးတာဝန်အပြင် အလုပ်ဘက်၌ ကြက်၊ ဝက် မွေးမြူရေးလည်း လုပ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်က မကြာခဏ သွားရောက်စစ်ဆေးရသည်။

ထောင်ထဲ၌ ဘယ်ဌာနသွားသွား၊ နေ့လယ်စာအတွက် မပူရ။ ရှိတာထေးဖြင့် ဟင်းဖြစ်အောင် လုပ်ကြသည်။ ထမင်းကတော့ လုံးတီးဆန်ပူပူထေး ထောင်တွင်း၌ စိုက်ခင်းများရှိသဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်က အလွန်ပေါ့သည်လေ။ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ မုန့်လာ၊ ဟင်းနုနယ်၊ နို့ကိုဥ၊ ကိုက်လံ ဖွံ့အောင်ရသည်။ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းက အသားပေါ်လျှင်လည်း ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အစားအသောက်မရှားပါ။

၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ပျားဂေဟာ ကေဒါသင်တန်းများ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးများ တစ်သုတ်စီ သင်တန်းတက်ရသည်။ သင်တန်းဆင်းတော့ ကျွန်တော် ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက်မွေးမြူရေး သီးသန့်ထောင်မှူးဖြစ်သွားသည်။ (၃) ဆောင်တွင် ရုံးခန်းဖွင့်၍ ထောင်မှူးကြီး ဦးငြိမ်းအောင်နှင့် အတူထိုင်ရသည်။ ရုံးထိုင်ရသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်အလုပ်က ထိုင်နေရသည်မဟုတ်။ ထောင်တွင်း၊ ထောင်ပြင် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ်စာကို ကြိုရာ၌ စားတတ်သည် အကျင့်ဖြစ်လာသည်။



|၁|



သူ့နာမည်က ကိုခင်မောင်သိန်းတဲ့။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရစာရင်းကိုင်ပညာရှင်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အရှေ့က သမိုင်းချည်မျှင်နှင့် အထည်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ငွေကွာမှုနဲ့ ထောင် (၅) နှစ်ကျတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့စတွေ့တာ၊ သူက အသားဖြူဖြူ ခပ်တောင့်တောင့် လှပုံချောသော်လည်း နဖူးက အမာရွတ်ကြီးကြောင့် လူမိုက်ထောင်ထွက်ကြီးပုံစံ ပေါက်နေသဖြင့် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် လန့်ကြသည်။

သူက အလုပ်ဘက်ဌာနမှူး၊ ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းမှ စာရင်းကိုင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အချုပ်ရုံးက ထောင်မှူး၊ အလုပ်ဘက်သွားရင်း သူငယ်ချင်း ကိုလှတိုရုံးခန်း၌ ထိုင်ရင်း သူနှင့် ရင်းနှီးဆင်မင်ခဲ့ရသည်။ ပေါင်းကြည့်တော့မှ စိတ်ရင်းကောင်းမှန်း သိရသည်။ သူက လူပျိုကြီး၊ ကော့မှူးကွမ်းခြံကုန်းဇာတိ၊ ယခင်မိဘများလက်ထက်က ဆန်စက်များပိုင်သဖြင့် သူဌေးသားလည်း ဖြစ်သည်။ မွေးချင်းကတော့ များသည်။ အကြီးဆုံးက ဆရာဝန်မကြီး၊ အလတ်က ဗိုလ်မှူးကတော်၊ အငယ်ညီမတစ်ယောက်နှင့် ညီတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထောင်ရိက္ခာဌာနသုံးကို ကားသမား အေးကြူမောင်းသည် (ည-
၅၀၁၆) HINO RANGER (၂) စီးအပြင်နှင့် ထွန်းအေးမောင်းသည် (ည-
၁၀၁၅) RANGER ကား။ သီးသန့်ထောင်သို့ ထမင်းပို့သော (ဆ-၃၀၁၂)
MAZDA (D-1500) ကားစိမ်းကလေးလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုကားကို
ခရိုင်ဘာ ကျော်ဝင်းမောင်းသည်။

ဘက်ထရီမကောင်းသဖြင့် လူ (၃) ဦး စက်နှိုးရန် အမြဲတမ်း ဝိုင်း
ထွန်းပေးရသဖြင့် ထိုကားကို သူ့ကားနံပါတ်ဖြင့်လည်း ကိုက်ညီစေရန် သရိုး
ပိုင်း ဝိုင်းထွန်းဟု နာမည်ပြောင်ပေးထားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝက်စာ၊
ငှက်စာဝယ်သည်က ဒညင်းကုန်း အစိုးရအစာစပ်စက်ရုံ၊ ဆေးဝယ်သည်က
ဓမ္မတီဝံဘုရားလမ်း၊ အစိုးရမွေးမြူရေးဆေးဆိုင်၊ မျိုးသန့်ဝက်သားပေါက်
(LARGE WHITE) များ ဝယ်သည်ကတော့ (၉) မိုင်၊ (၁၀) မိုင်၊ ပျဉ်းမပင်၊
ဓမ္မဘုရားကြီး အစိုးရဝက်မြဲများ ဖြစ်ပါသည်။

အစာစပ်စက်ရုံနှင့် ဆေးဆိုင်များ၊ လိုအပ်ပစ္စည်းဆိုင်များကိုတော့
အဝတ်စဉ် ရုံးဖွင့်ရက်များ၌ သွားရသော်လည်း ဝက်အဝယ်ထွက်သည်က
တော့ ကြိုတင်မှာကြားပြီး အားလပ်ရက်များတွင် တပျော်တပါးတည်း သွား
အကြေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝက်တန်ဖိုးကို ချက်လက်မှတ်ဖြင့် ပေးချေရသဖြင့်
ခွင့်သည်။ ဝက်ဖမ်းအဖွဲ့ အစားအသောက်ကိစ္စကတော့ ထောင်က သီးသန့်
ပေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဝက်ဖမ်းထွက်မည်ဆိုသည်နှင့် အားလပ်ဝန်ထမ်း
များ တပျော်တပါး လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ဝက်ဖမ်းရသည်
အလည်း မလွယ်ကူပါ။ နို့ခွဲမှ မတမ်းအထိ အရွယ်စုံပါဝင်ပြီး အလွန်
သန်မာထွားကျိုင်းကြသဖြင့် ခြံထဲမှဖမ်းပြီး ကားပေါ်တင်သည်အထိ နပန်းချ
အင်္ဂလိပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝက်ဖမ်းထွက်လျှင် အပိုဝတ်စုံတစ်စုံပါမှ အဆင်
ပြေသည်။

ထောင်ထဲသို့ရောက်လျှင်လည်း ကားပေါ်မှ ဝက်ခြံအထဲသို့ ဖမ်း၍
အညှစ်ရပြန်သည်။ ရဲဘက်များရှိလျှင်ကော့ ပြဿနာမရှိ။ ထောင်စိတ်ပြီးမှ



ထိုအချိန် မွေးမြူရေးစီမံကိန်းအရ ထောင်တွင်း၌ ငုံးကောင်ရေ
တစ်သိန်းခန့် မွေးမြူထားရာ (၃) ဆောင်တွင် အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် ငုံး
ကောင်ရေ (၄၀၀၀၀) ခန့်၊ (၄) ဆောင်တွင် (၆၀၀၀၀) ခန့်ရှိရာ အပူဖေး
မွေးမြူရေးအခန်း စင်တင်ဥငုံးမကြီးများ၊ ငုံးဥဖောက်စက်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်
နေသည်။

ကျွန်တော်၏ အဓိကအလုပ်က ဝက်စာ၊ ငုံးစာဝယ်ခြင်း၊ ဆေးဝါး
များဝယ်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးခြင်း၊ ငုံးဥများ ပျားဂေဟာသို့ သွင်းခြင်း၊
ဝက်များအား မွေးမြူရန် ရှာဖွေဝယ်ရခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အင်းစိန်ထောင်ပိုင်ကြီးက ဦးဘီမဂ္ဂနန်းနှင့် ဒုတိယတာဝန်
ခံက ဦးလှဖေဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အလွန်အားကိုး
သဖြင့် ဆေးဝယ်ရာ၌လည်းကောင်း၊ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများဝယ်ရာ၌လည်း
ကောင်း အတူမြို့ထဲထွက်ကြသည်က များသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးသုံးရန် သီး
သန့်ကား ဟူ၍မရှိ။

www.burmeseclassic.com

၆၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ညနက်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ ဝန်ထမ်းနှင့်ဝက်များ နပန်းလုံးရတော့သည်။ ဝက်များကလည်း သူ့ကိုဖမ်းသည့်သူ့ကို အကဲစမ်းတတ်သည်။ သက်သက် ညာညာ ဖွဖွကိုင်လျှင်တော့ ခြေလေးချောင်းစုံကန်၍ ထွက်ပြေးတတ်သည်။ ဝက်တစ်ကောင်လွတ်သွားလျှင် ညမောင်မောင်မည်းမည်း ပြန်မိအောင် ဖမ်းရသည်မှာ လွန်စွာ ခက်ခဲသည်။ ဝန်ထမ်းအင်အားသုံး၍ လိုက်ပေရော့ ရှာပေရော့။ ထို့ကြောင့် ဝက်ဖမ်းရာတွင် ကျွမ်းကျင်သော ရဲဘက်နှင့် ဝန်ထမ်း ကိုသာ အသုံးများပါသည်။

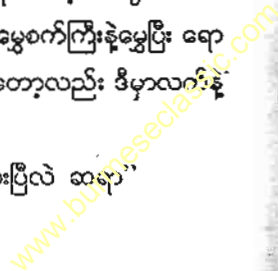


တစ်နေ့တွင် လူပျိုကြီး ကိုခင်မောင်သန်း ကျွန်တော်နှင့် လိုက်၍ ဝက်ခြံများကို လေ့လာသည်။

“ဆရာ ... ဝက်တွေကို ဘာကျွေးသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်းခြံ တုန်းမှာတော့ ဆန်စက်ထဲမှာ မွေးတာ။ ဖွဲနု၊ ဖွဲကြမ်း၊ ဆန်ကွဲကျိုပြီး ကျွေး တာ။ အခုလို နိုင်ငံခြားမျိုးဝက်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာဝက်မည်း တွေပါ”

“ဒီနိုင်ငံခြားဝက်တွေကတော့ မြန်မာဝက်တွေလို ကျွေးလို့မရဘူးဗျ။ စပ်ပြီးသားအစာကို အစိုးရအစာစပ်စက်ရုံက ဝယ်ရတာ ငါးခြောက်၊ ပဲဖတ်၊ နှမ်းဖတ်၊ ဖွဲနု၊ ဖွဲကြမ်း၊ ဆန်ကွဲလည်း ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ကာကွယ်ဆေး၊ အားဆေးတွေလည်း ရောစပ်ပြီးသားပေါ့။ စက်ရုံက မွေစက်ကြီးနဲ့မွှေပြီး ရော ကြိတ်တော့ အချိုးကျ နံ့တာပေါ့။ အကောင်ရေများတော့လည်း ဒီမှာလက်နဲ့ စေပ်နိုင်ဘူးလေ”

“ဝက်ကောင်ရေ ... ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ ဆရာ”



၆၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အင်း... ဝက်ကောင်ရေက ထောင်ထဲက အဆောင်တွေမှာ နဲ့ အလုပ်ဘက်အပါအဝင် တစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ရှိတယ်။ ထောင်ပြင် ဝက်ခြံတွေမှာတော့ နှစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ရှိတယ်။ စုစုပေါင်းရင်တော့ လေးထောင်လောက်ရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် (၂) ဦး ခန့်ထားရတယ်”

“လုပ်ငန်းက မသေးဘူးနော်။ ငုံးတွေကရော ဘယ့်လောက် ရှိသွား ပြီလဲ”

“ငုံးတွေက ကောင်ရေတစ်သိန်း ပြည့်တော့မယ်။ အပတ်စဉ်ရာနဲ့ ချိပြီး တိုးနေတာ။ ဖောက်စက်ကြီးက (၅) လုံး ရှိတယ်လေ”

“ဆရာ... ကျွန်တော် တစ်ခါလောက် ငုံးဆောင်ကို လေ့လာလို့ ရမလား။ ငွေစာရင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

“မနက်ဖြန် စနေနေ့ပဲ။ ကျွန်တော် ဝက်ခြံလာစစ်ရင်း အပြန်လိုက် ခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်ဘက်ဝက်ခြံအား စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်အလုပ်ဘက်ဌာနမှူးဦးလှတိုးထံ ခွင့်တောင်းပြီး ကိုခင်မောင်သိန်း အား ခေါ်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး (၃) ဆောင်မွေးမြူရေး ရုံးခန်းဝင်၌ စာရင်း အင်းများအား ပြရာ ကိုခင်မောင်သိန်းက စာရေးကိုတင်မောင်နှင့် စာရင်းအင်း များအား ညှိပေးသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်က (၄) ဆောင်သို့သွား၍ ငုံးဖောက် စက်များအခန်း၊ ငုံးမပေါက်ကလေးများ အပူပေးခန်းနှင့် ငုံးမကြီးဥဝင်များ အား လိုက်ပြရာ သူ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ် ကျွန်တော် ကော့သောင်းစခန်းသို့ ပြောင်းရခါနီးတွင် ကိုခင်မောင်သိန်းထောင်က လွတ်သည်။ သူအပြင်တွင် မွေးမြူရေးလုပ်မည့် တစ်ရက်၊ တစ်ညအိပ်လောက် လာလည်ရန် ဖိတ်သွားပါသေးသည်။ ကျွန် တော်ကတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်။ ကော့သောင်းစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရန်အမိန့်ထွက်မီ (၂) ရက်ခန့်အလို တနင်္ဂနွေနားရက်တွင် ကိုခင်မောင်သိန်း

ကျွန်တော့်အား လာခေါ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မရောက်ဖူးသဖြင့် ကွမ်းခြံ တုန်းမြို့သို့ အလည်လိုက်သွားသည်။

သူ့အိမ်က မြို့မပိုင်ရပ်ကွက်ထဲ၌ဖြစ်သည်။ မြေကျယ်သဖြင့် အိမ်မ ကြီးအား အဖီချပြီး ငုံးများကို ဝါးစင်ဖြင့် မွေးမြူထားသည်မှာ အကောင် (၅၀၀) ခန့်ရှိသည်။ ငုံးဥများ စတင်ဥနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုခင်မောင်သိန်း... တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ။ အောင်မြင်တယ် နော်”

“ကျွန်တော် ဆရာတို့ထောင်ထဲက လေ့လာ လာတာလေ။ ငုံး ကောင်ပေါက်မနိုင်သေးလို့ ငုံးမတမ်းတွေ ဝယ်မွေးတာ။ အကောင် (၅၀၀) မှာ တစ်ဝက်လောက်တော့ ဥနေပြီ။ အဲ့ဒါ ဘာတွေလိုသလဲဆရာ၊ ကြည့် ပေးပါ”

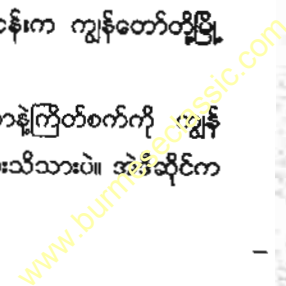
“နေ့လယ်ခင်း အစာစိမ်း ကျွေးသလား”

“ကျွေးတယ်... ဆရာ၊ ဒီမှာက ကန်စွန်းရွက်ပေါတော့ စင်းပြီး ကျွေးတယ်။ အစာကတော့ ဆရာပြောထားတဲ့အတိုင်း စပ်ပြီးကျွေးတယ်။ အခုမှ ညီကော၊ ညီမကော အလုပ်ရနေကြပြီ။ သူတို့လည်း စိတ်ဝင်စားပါ တယ်။ နေ့စဉ်လည်း ဝင်ငွေ ရှိနေပြီလေ”

“ကောင်းပါတယ်... ဒီမြို့မှာ ဖွဲနု၊ ဖွဲကြမ်း၊ နှမ်းဖတ်၊ ပဲဖတ်နဲ့ ငါးခြောက်လည်း ပေါမယ်ထင်တယ်။ လျှပ်စစ်မီးရှိသားပဲ။ ကြိတ်စက်ကလေး တစ်ခု ထောင်ထား။ နှမ်းဖတ်၊ ပဲဖတ်၊ ငါးခြောက်ကြိတ်ရတာပေါ့။ စပ်စာ ရောင်းတဲ့ဆိုင် မရှိသေးဘူမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပေါ့... ဆရာရယ်။ ပဲဖတ်၊ နှမ်းဖတ်၊ ငါးခြောက်မှုန့်က ဒီကွမ်းခြံကုန်းမှာ မရှိဘူး။ ကော့မှူး သွားဝယ်ရတယ်။ မဝေးပေမဲ့ အချိန် တုန် လမ်းစရိတ် ကုန်တာပေါ့။ ငုံးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းက ကျွန်တော်တို့မြို့ မှာ မတွင်ကျယ်သေးဘူး ဆရာ”

“ကျွန်တော်ပြောသလို လုပ်ပါ။ မော်တာနဲ့ကြိတ်စက်ကို ကျွန် တော် ရန်ကုန်အပြန် လိုက်ဝယ်ခဲ့။ အိဘူးကို ခင်ဗျားသိသားပဲ။ အဲ့ဒီဆိုင်က



၇၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝယ်ပေးမယ်။ စက်ဆင်တာတော့ ကွမ်းခြံကုန်းက နားလည်သူကို ဆင်ခိုင်း။ ဒီလုပ်ငန်းက တိုးတက်လာမှာ။ နောက်ပိုင်း ငုံးမမွေး၊ ဘဲ၊ ကြက်စား၊ ငုံးစာ ကြိတ်ရောင်းတောင် ကြီးပွားနိုင်တယ်။ ဒီမှာက ကုန်ကြမ်းပေါ့တယ်လေ”

“ဆရာ ကာကွယ်ဆေးနဲ့ အားဆေးတွေလည်း လိုတယ်။ ကော့မှူးက ဈေးကြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ ရနိုင်မလား”

“အင်း... ကာကွယ်ဆေးက လည်လိမ်ရောဂါအတွက် မျက်စဉ်းခတ်ရမယ်။ နောက်တစ်မျိုးက သွေးဝမ်းကာကွယ်ဆေး ကြိုတင်တိုက်ရမယ်။ အားဆေးတွေက သောက်ရေထဲ BURPLEX ထည့်တိုက်ရုံနဲ့ ရပါတယ်။ အစာစားချင်အောင် ရောဂါမဝင်အောင် ကာကွယ်ဆေးကတော့ ADIUVIT ဝဲ အစာထဲ ခပ်ကျွေးရတာ။ သွေးဝမ်းကာကွယ်ဆေးကလည်း ရေထဲ ထည့်တိုက်ရတာ။ ကျွန်တော် ရွှေတီဂံဘုရားလမ်း၊ ဦးသန်းလင်းဆိုင်က ဝယ်ပေးမယ်။

အစိုးရဆိုင်ဆိုပေမယ့် မန်နေဂျာ ဦးသန်းလင်းနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်တော့ အနည်းအပါးတော့ အစိုးရဈေးနဲ့ ဝယ်ရပါတယ်။ နောက်ပြီး VITADOL ဆိုတဲ့ ဥကြီးထွားဆေးလည်း လိုတယ်။ ငုံးတွေရဲ့သက်တမ်းဟာ တစ်နှစ်ထက် မပိုဘူး။ သက်တမ်းသုံးလေးလမှာ ဥစဉတယ်။ (၈) လကျော်ရင် ဥကျလာတယ်။ (၉) လရောက်တော့ ငုံးကောင်တွေကို ထုတ်ရောင်းရတယ်။ အကျိုးအမြတ် မကျန်တော့ အသစ်ထပ်မွေးပေါ့။ ပေါက်စကနေ အပူပေးစလောင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်မွေးတာက ပိုတွက်ခြေကိုက်လိမ့်မယ်”

“ဆရာ... ငုံးထီး၊ ငုံးမ ဘယ်လိုခွဲမလဲ”

“ငယ်တုန်းကတော့ ခွဲမရနိုင်ဘူး။ ကျွမ်းကျင်သူတွေကတော့ သိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်သိတာကတော့ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ ငုံးထီးက တွန်တယ်။ ငုံးမတွေက အသံမထွက်ဘူး။ ငုံးထီးထက် ငုံးမက ပိုကြီးတယ်။ အကောင်နဲ့ မမျှအောင် ဥတွေကို နေ့စဉ်ဥရတော့ ငုံးမက အမွေးအတောင် ကျွတ်တယ်။ ငုံးထီးတွေကတော့ အတောင်အမွေး စုံတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကထာမှီစာ ❀ ၇၁

“ဒါနဲ့ ဆရာ ကျွန်တော်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ခြံထဲမှာ မွေးထားတဲ့ငုံးတွေ၊ တစ်ညခြား ခေါင်းပြတ်ပြီး နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်သေနေတတ်တယ်။ ညီမက ဗေဒင်မေးတော့ ဒီခြံမြေအစောင့် မကြိုက်လို့ လုပ်တာတဲ့”

မယ့်စမ်းပါနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားတို့ခြံက ချောင်းစပ်နဲ့နီးပြီး လမှတော့၊ ချိုက်တောဆိုတော့ ကြွက်တွေ၊ တောကြောင်တွေ ရှိမှာပေါ့။ ငုံးဆိုတာက အစာကို သတ်မှတ်ချိန်နဲ့စားတာ မဟုတ်ဘူး။ အစာဆာတိုင်း ထစားတာ၊ အစာခွက် ရေခွက်က ခြံအပြင်မှာဆိုတော့ ခေါင်းထွက်စားတာနဲ့ အကောင်စာ ခေါင်းကိုကိုက်တာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကကြီးတော့ ဝါးကွက်ကြားဆဲက ထုတ်မရတော့ ခေါင်းပြတ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ လေးခွတစ်ချောင်းသာ ရှာထား။ ညကျ ကျွန်တော် စောင့်ပြီး ပစ်ပေးမယ်။ ညကျ တရားခံမိမှာပါ မပူပါနဲ့”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ကိုခင်မောင်သိန်း၏ ငုံးခြံကို စစ်ဆေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ချဲ့တောအားရှင်း၊ ခြံတွင်းအမှိုက်လှည်း၊ ထုံးမှုန့်ဖျန်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အတော် ပင်ပန်းသွားသည်။ ညစာစားသောက်ပြီး ည(၉)နာရီခန့် ကျွန်တော် လေးခွတစ်လက်၊ လောက်စာလုံးလွယ်အိတ်ဖြင့် ငုံးခြံထောင့်မှောင်ထဲမှာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် စောင့်နေသည်။



✿ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝယ်ပေးမယ်။ စက်ဆင်တာတော့ ကွမ်းခြံကုန်းက နားလည်သူကို ဆင်ခိုင်း။ ဒီလုပ်ငန်းက တိုးတက်လာမှာ။ နောက်ပိုင်း ငုံးမေ့မှူး၊ ဘဲ၊ ကြက်စား၊ ငုံးစာ ကြိတ်ရောင်းတောင် ကြီးပွားနိုင်တယ်။ ဒီမှာက ကုန်ကြမ်းပေါတယ်လေ”

“ဆရာ ကာကွယ်ဆေးနဲ့ အားဆေးတွေလည်း လိုတယ်။ ကော့မှူးက ဈေးကြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ ရနိုင်မလား”

“အင်း... ကာကွယ်ဆေးက လည်လိမ်ရောဂါအတွက် မျက်စဉ်းခတ်ရမယ်။ နောက်တစ်မျိုးက သွေးဝမ်းကာကွယ်ဆေး ကြိုတင်တိုက်ရမယ်။ အားဆေးတွေက သောက်ရေထဲ BURPLEX ထည့်တိုက်ရုံနဲ့ ရပါတယ်။ အစာစားချင်အောင် ရောဂါမဝင်အောင် ကာကွယ်ဆေးကတော့ ADIUVIT ပဲ အစာထဲ ခပ်ကျွေးရတာ။ သွေးဝမ်းကာကွယ်ဆေးကလည်း ရေထဲ ထည့်တိုက်ရတာ။ ကျွန်တော် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ဦးသန်းလင်းဆိုင်က ဝယ်ပေးမယ်။”

အစိုးရဆိုင်ဆိုပေမယ့် မန်နေဂျာ ဦးသန်းလင်းနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်တော့ အနည်းအပါးတော့ အစိုးရဈေးနဲ့ ဝယ်ရပါတယ်။ နောက်ပြီး VITADOL ဆိုတဲ့ ဥကြီးထွားဆေးလည်း လိုတယ်။ ငုံးတွေရဲ့သက်တမ်းဟာ တစ်နှစ်ထက် မပိုဘူး။ သက်တမ်းသုံးလေးလမှာ ဥစဉတယ်။ (၈) လကျော်ရင် ဥကျလာတယ်။ (၉) လရောက်တော့ ငုံးကောင်တွေကို ထုတ်ရောင်းရတယ်။ အကျိုးအမြတ် မကျန်တော့ အသစ်ထပ်မွေးပေါ့။ ပေါက်စကနေ အပူပေးစလောင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်မွေးတာက ပိုတွက်ခြေကိုက်လိမ့်မယ်”

“ဆရာ ... ငုံးထီး၊ ငုံးမ ဘယ်လိုခွဲမလဲ”

“ဝယ်တုန်းကတော့ ခွဲမရနိုင်ဘူး။ ကျွမ်းကျင်သူတွေကတော့ သိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်သိတာကတော့ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ ငုံးထီးက တွန်တယ်။ ငုံးမတွေက အသံမထွက်ဘူး။ ငုံးထီးထက် ငုံးမက ပိုကြီးတယ်။ အကောင်နဲ့ မမျှအောင် ဥတွေကို နေ့စဉ်ဥရတော့ ငုံးမက အမွေးအတောင် ကျွတ်တယ်။ ငုံးထီးတွေကတော့ အတောင်အမွေး စုံတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒါနဲ့ ဆရာ ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ခြံထဲမှာ မွေးထားတဲ့ငုံးတွေ၊ တစ်ညခြား ခေါင်းပြတ်ပြီး နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်သေနေတတ်တယ်။ ညီမက ဗေဒင်မေးတော့ ဒီခြံခြေအစောင့် မကြိုက်လို့ လုပ်တာတဲ့”

မယုံစမ်းပါနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားတို့ခြံက ချောင်းစပ်နဲ့နီးပြီး လမူတော့၊ ဗျိုက်တော့ဆိုတော့ ကြွက်တွေ၊ တောကြောင်တွေ ရှိမှာပေါ့။ ငုံးဆိုတာက အစာကို သတ်မှတ်ချိန်နဲ့စားတာ မဟုတ်ဘူး။ အစာဆာတိုင်း ထမ်းစားတာ၊ အစာခွက် ရေခွက်က ခြံအပြင်မှာဆိုတော့ ခေါင်းထွက်စားတာနဲ့ အကောင်စာ ခေါင်းကိုကိုက်တာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကကြီးတော့ ဝါးကွက်ကြားထဲက ထုတ်ရေတော့ ခေါင်းပြတ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ လေးခွတစ်ချောင်းသာ ရှာထား။ ညကျ ကျွန်တော် စောင့်ပြီး ပစ်ပေးမယ်။ ညကျ တရားခံမိမှာပါ မပူပါနဲ့”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ကိုခင်မောင်သိန်း၏ ငုံးခြံကို စစ်ဆေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ချဲ့တော့အားရှင်း၊ ခြံတွင်းအမှိုက်လှည်း၊ ထုံးမှုန့်ဖျန်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အတော် ပင်ပန်းသွားသည်။ ညစာစားသောက်ပြီး ည(၉)နာရီခန့် ကျွန်တော် လေးခွတစ်လက်၊ လောက်စာလုံးလွယ်အိတ်ဖြင့် ငုံးခြံထောင့်မှောင်ထဲမှာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် စောင့်နေသည်။



“ဆရာ ... ညလယ်စာ ကျွန်တော် ကြောင်သားချက်ပေးမယ်။ လက်ကျန် ARMY RUM ကလေးနဲ့ အတော်ပါပဲ”

ထိုညက ငရုတ်သီးစပ်စပ်ဖြင့် ကြောင်သားအား ညလယ်စာအဖြစ် ARMY RUM နှင့် မြည်းကြသည်။ အောင်ပွဲခံခြင်းဖြစ်သည်။ ညအိပ်ရာဝင် တော့ ညမွန်းတည့်(၁၂)နာရီ ထိုးချေပြီတည်း။ ဗိုက်လေးလေးနှင့် ကျွန်တော် တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက် (၆) နာရီခန့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံများကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာက လန့်နိုးသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းညီမ၊ မိသန်းကြည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ပူးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းနှင့် သူညီစိန်ကလေးတို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာမျှလည်း မမေးမြန်းရဲကြပါ။

“မကျေနပ်ဘူးဟေ့ ... မကျေနပ်ဘူး”

“ကဝေပျံ မိစောတဲ့ဟေ့။ အားလုံး မသာပေါ်ပြီသာ မှတ်”

ကျွန်တော် အိပ်ရာက ကမန်းကတန်း ထပြီး ...

“ကိုခင်မောင်သိန်း ... မိသိန်းကြည် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး။ မကျေနပ်ဘူးချည်း ပြောနေတယ်။ ကဝေပျံမိစော လို့ လည်း ပြောသေးတယ်။ အားလုံး မသာပေါ်မယ်တဲ့။ မိသိန်းကြည်က နဂိုကတည်းက စိတ်သိပ်မှန်တာမဟုတ်ဘူး။ ရူးပေါပေါကလေးပျံ”

“ကဲ ... အဲ့ဒါဆို”

ကျွန်တော်က ဝင်၍ ...

“မိသိန်းကြည် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ မိသိန်းကြည် မဟုတ်ဘူး။ ကဝေပျံ မိစော ...”

“ကဝေပျံပျံ၊ မပျံပျံ မိစောက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကို မကျေနပ်လို့လဲ ... ပြော”

“ဟဲ့အကောင်ရဲ့ ... ကဝေပျံမိစောဆိုမှတော့ မိစောပဲပေါ့။ ငါ ကြောင်ကို ခိုးချက်စားတာ ငါမကျေနပ်ဘူး”

“ခင်ဗျားကြောင်က ငုံးတွေကို ခေါင်းဖြတ်ခိုးစားတာ မသိဘူးလား”

“ဟဲ့ ... ကြောင်က တိရစ္ဆာန်ပဲ စားစရာရှိ စားမှာပေါ့”

“အေး ... ကျုပ်တို့ကလည်း လူပဲ။ ခိုးစားတာ ဖမ်းမိရင် အပြစ်ပေးမယ်”

“ခြောက်လှန့်ထုတ်ပါလား။ အခုတော့ သတ်ပစ်ပြီး ချက်စားရတယ်လို့”

“ကျုပ်တို့လည်း ကြောင်သူခိုးကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့ သတ်ပစ်တာ။ တိုင်ချင်ရုံ တိုင်နိုင်တယ်”

“မတိုင်ဘူး ... နင်တို့ကို ငါ့ပညာနဲ့ အသေသတ်မယ်။ ကဝေပျံမိစောတဲ့ တစ်စောတည်း ရှိတယ်”

“အေးလေ ... နှစ်စောရှိရင်လည်း အိပ်ရေးပျက်တာပေါ့။ အခုတောင် စောစောစီးစီး အိပ်ရေးပျက်သွားပြီ”

“အေး ... စောင့်ကြည့်နေကြ၊ ငါ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်”

ကဝေပျံမိစော ထွက်သွားတော့ မိသိန်းကြည် အရုပ်ကြီးပြတ် လဲ ကျကျနဲ့ခဲရာ ကျွန်တော်တို့ ပြုစုရတော့သည်။ သတိရ၍ မေးတော့လည်း ငို၍သာ နေသည်။ ဘာမျှမမေးရ။ ရောဂါဖြင့် သွေးလေချောက်ချားနေတာပဲ ဖြစ်မည်။

ကိုခင်မောင်သိန်းက ...

“မိသိန်းကြည်က မွေးကတည်းက လိပ်ပြာငယ်တတ်တယ်။ နှလုံးရောဂါအခံလည်း ရှိတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့သောက်နေကျ နှလုံးငြိမ်ဆေး တိုက်လိုက်မယ်။ အိပ်ပျော်သွားမှာပါ”

မိသိန်းကြည် အိပ်ပျော်သွားမှ ကျွန်တော်က တိုးတိုးမေးရတော့သည်။

“ကိုခင်မောင်သိန်း ... ကဝေပျံမိစောဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

၇၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ အနောက်ရပ်ကွက် ကွမ်းခြံကုန်းချောင်း စပ်က မိန်းမကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူက နာမည်ကြီးပဲ။ ကဝေမကြီးတဲ့”

“ခင်ဗျားက ကြောက်လို့လား။ ကြောင်ကြီးကိုသတ်တာက ကျွန်တော်ပဲဟာ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်းပြီး စားကြသောက်ကြတယ်လေ”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ခင်ဗျား စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေကို ယုံလို့လား”

“အင်း... ယုံတာ မယုံတာ အပထား။ အဲဒီမိန်းမကြီးက (၁၂) ကြီး၊ ကဝေမကြီးလို့ လူပြောများတယ်။ အခုလည်း ကြည့်ပါလား။ ညက ကျွန်တော်တို့ ကြောင်ကြီးကို သတ်ပြီးချက်စားတာ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ သူနေတာက ကမ်းနားမှာ အဝေးကြီး”

“အစွဲအလမ်း မထားစမ်းပါနဲ့ဗျား။ တစ်ယောက်ယောက် မြင်လို့ ကြားလို့ သတင်းပေးလို့နေမှာပေါ့။ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကြောင်ကြီးကို သတ်တာ ကျွန်တော်ပဲ။ ကိုင်စရာရှိ ကျွန်တော့်ကို ကိုင်လိမ့်မယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့။ ဘုရားတရားတော့ ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်ပေါ့”

ထိုနေ့က မနက်စာမှန်ဟင်းခါး ထွက်စားပြီး ဈေးအဝင်လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ညကနှင့် မနက်က အကြောင်းများ ပြောဖြစ်ကြပြန်သည်။ နေ့လယ်စာစားတော့လည်း ကျွန်တော်နှင့်စိန်ကုလားက ကြောင်သားဟင်းဖြင့်ပင် ထမင်းစားကြပြန်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းနှင့် သူညီမကတော့ ကြောင်သားမစား။ အခြားဟင်းဖြင့်သာ စားသည်။

ထိုနေ့နေ့လယ်စာ စားပြီး ကျွန်တော် ညနေပိုင်း အင်းစိန်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အား ကော့သောင်း ဆီအုန်းစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်စာထွက်လာကြောင်း ဇနီးသည်က ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြီး အမိန့်စာကို ပြသည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ရန်ကုန်-မန္တလေးအမြန် လမ်းစခန်းက ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ မကြာသေး။ ကဝေပုံမိစောလက်ချက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ တိုက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကလေးမိစော * ၇၇

ဆိုင်မှပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တစ်ပတ်အကြာတွင် မြစ်ကြီးနား သင်္ဘောကြီးဖြင့် ကျွန်တော် ကော့သောင်းစခန်းသို့ ပြောင်းရသည်။ ပါဆယ်ပါညွှန်းစခန်းတွင် 'ထောက်' ဌာနတာဝန်ခံထောင်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြီး လေးငါးလအကြာတွင် အောင်ချိုင်ခြံတာဝန်ခံဖြစ်၍ ထောင်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခြင်းခံရပါသည်။ ၎င်းများအပေါ် အများသူငါ ဖျားကြပြီး သေတောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်မဖျား။ အသက်နှင့်ရင်း၍ အဖဲလိုက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် အန္တရာယ်မကြုံခဲ့ပါ။

၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် အင်းစိန်ပြန်ရောက်သည်။ JOINING TIME နားရက်တွင် ကျွန်တော် ကွမ်းခြံကုန်းသွားလည်ဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့ဩစွာဖြင့် ...

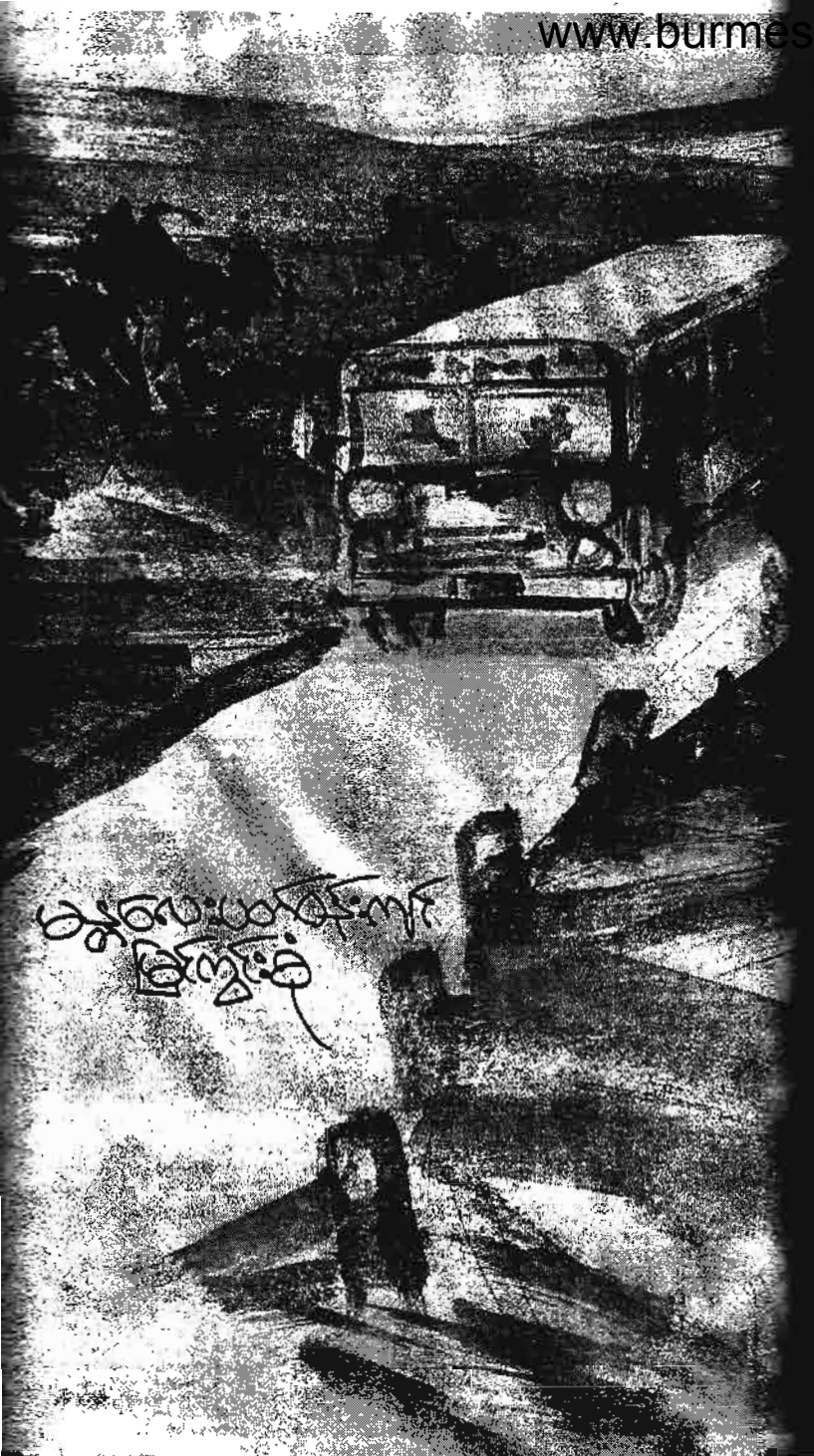
“ဆရာ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ ကျွန်တော့်ညီ စိန်ကုလားတော့ နှိုက်ကတည်းက စိတ်မမှန်တဲ့ကောင်၊ ရူးသွားပြီး ကဝေပုံမိစောလည်း အရက်သမားက ဓားနဲ့တက်ခတ်လို့ သေသွားပါပြီ။ အဲ ... ထူးဆန်းတာကတော့ မိစောအလောင်းကို ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း သင်္ချိုင်းမှာ မီးပုံရှိတော့ မီးရှူးမီးပန်းလို တရှူးရှူးပန်းထွက်ပြီး ချက်ချင်း ပြာကျသွားသတဲ့။ သူ့အတတ်ဇညာတွေ မီးလောင်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ... ဆရာရယ်”

... တဲ့လေ။

ကဲ ... အံ့ဩထူးဆန်းစရာတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပဲဖြစ်မည်။



ကော့သောင်းကြီးသိန်းဝင်း



ဝန်ထမ်းများ
ကြီးကြပ်

ကွန်တော်တို့ စိတ်ကူးသစ်စာအုပ်တိုက်မှ စာရေးဆရာများ (၁၉-၁-၂၀၁၃) ရက်နေ့က သာယာဝတီ သုံးဆယ်မြို့အနီးရှိ ဆရာစံ၏ အလံတောင်နှင့် သာယာဝတီမြို့ထောင်ကြီးအား ရိပ်သာတွင် တစ်ညအိပ်၍ လေ့လာ မှတ်တမ်းပြုကြသည်။ ကွန်တော်တို့မှာ အရာရှိဟောင်းများဖြစ်ကြသဖြင့် သာယာဝတီထောင် အရာရှိများက ရိပ်သာတွင် နေရာပေးပြီး ကောင်းစွာ ကြိုဆိုညှိဝတ်ပြုကြပါသည်။

ယခု ခရီးထွက်ပြီး နှစ်ပတ်ကျော်ခန့်အချိန်တွင် သကောင့်သား မောင်ညို၊ နှိုင်း (သန်လျင်) က တစ်စခန်း ထပြန်ပါသည်။ သန်လျင်မြို့နယ် တစ်ဝိုက်သာ ကျင်လည်နိုင်ရုံသာ သကောင့်သားကလေးက အညာဘက် ခရီးထွက်လိုပြန်သတဲ့လေ။ အစပျိုးချီထောင်ပေးသူက စာရေးဆရာမောင်မြိုး (မြောင်းမြ) ဖြစ်သည်။ သူက အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် လက်ထောက်ညွှန်မှူး အဖြစ် တာဝန်ထမ်း၍မှ အငြိမ်းစားယူပြီး ဌာနရှိစွမ်းအားရှင် သုံးပါယမ အသင်း၌ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာအဖြစ် လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခင်က မန္တလေးညွန့်များ၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်ပြီး မန္တလေးထောင်တွင် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။

လိုက်ပါမည့်သူများကတော့ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းဆရာ နတ်လူဦးနှင့် သူ၏သား၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြဦး၊ စာရေးဆရာစိုးဝေ၊ ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ)၊ ဆရာနန်းထိုက်စိုး၊ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)တို့ ဖြစ်ကြသည်။ (၈-၂-၂၀၁၃) သောကြာနေ့ညထွက်မည့် ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေးပြေးကား ရွှေစင် စကြာ ကား (၈) ယောက်စာ ထိုင်ခုံ (Bookimg) လုပ်ထားပါသည်။

အစည်းအဝေးပြီးသည်နှင့် အသွားအပြန်ကား(၂၀၀၀ဝိ/-)ကျပ်စီ ကောက်ခံသည်။ ထို့နောက် အသေးစိတ်ဆွေးနွေးရန် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း အတွင်းရှိ 'အိပ်မက်စိမ်း' စားသောက်ဆိုင်တွင် စားသောက်ကြရင်းတိုင်ပင် ကြပါသည်။

အဓိကအရေးကြီးဆုံးက (၈) ယောက်စာ အုပ်စုလိုက် တည်းခို စတည်းချနိုင်မည့် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် သွားလာရာတွင် အုပ်စုလိုက် အတူစီး နိုင်မည့် ကားလတ်တစ်စီး အမှန်တကယ် လိုအပ်ပါပေသည်။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးအား အကူအညီတောင်း၍ မန္တလေးတရုတ်တန်း ရိုးမဘဏ်တွင် နေရာတောင်းပေးနိုင်ကြောင်း ပြောတော့ ဦးမြဦးက လက်ခံပါ။

ထိုကိစ္စကို ဦးမြဦးက တာဝန်ယူသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ သူ ဖုန်းဆက်၍ မန္တလေးအကျဉ်းထောင် ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးနှင့် သူ့အသိ Super Custom ကားတစ်စီးကို စီစဉ်သည်။ သောက်ရင်းစားရင်း အပျော်လွန်တော့ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်၍ စကြာနောက်ကြပြောင်ကြရာမှ စာရေး ဆရာစိုးဝေနှင့် ဦးမြဦးတို့ စကားများကြတော့သည်။ ကိုစိုးဝေက တကယ် စိတ်ဆိုးပြီး ထပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အမြင်တော့ ငယ်ပေါင်းများဖြစ် ကြသဖြင့် စိတ်ဆိုးတုန်းခဏဟုသာ ထင်လိုက်ကြသည်။

အိပ်ပြန်ပြီး ညနက်မှ ဦးမြဦးထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။ သူနှင့်ထောင် ပိုင် အငြိမ်းစားဦးမြသိန်းတို့ ကားကြိုဖြင့် မန္တလေးသို့ ကြိုသွားပြီး စီစဉ်ရန်ဖြစ်

ကြောင်း၊ ကြိုတင်ဝယ်ထားသော လက်မှတ်နေရာကို လိုက်လိုသူအား ခေါ် နိုင်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြားလာသည်။

နောက်တစ်နေ့ည (၈) နာရီ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် အဝေးပြေးကားဂိတ်ရောက်တော့ 'ရွှေစင်စကြာ' ကားဂိတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့များ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသေးပါ။ ရုံးခန်းတွင် စုံစမ်းတော့ ဦးတင်ထွန်းဦးဆောင်သော (၈) ယောက်အဖွဲ့ မရောက်သေးပါဘူး။ ကျွန် တော်အား ကားဂိတ်လိုက်ပို့ကြသော ဇနီးသည်နှင့် သားမက်တို့လည်း ကျွန် တော်အား စိတ်မချသဖြင့် စောင့်နေကြရသည်။

(၁၅) မိနစ်ခန့်ကြာမှ မောင်ညိုမှိုင်းနှင့် ကိုတင်ထွန်းတို့သားအဖ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြသလို ဆရာနန်းထိုက်စိုးကလည်း အနောက်ဘက်ချောင်ထဲက ပေါ်လာပြီး သူနှင့် ကိုဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ) တို့ အရက်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေကြကြောင်း လာသတင်းပို့သည်။ တစ်ဦးကျန် နေပါသည်။ သူက စာရေးဆရာစိုးဝေ၊ ည (၉) နာရီ ကားပေါ်တက်ချိန် အထိ ပေါ်မလာပါ။ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်ပါသည်။

ည (၉:၃၀) နာရီ အဝေးပြေးကားကြီးဂိတ်မှ ထွက်သည်အထိ ကိုစိုးဝေ မလာပါ။ ကားပေါ်၌ ဦးမြဦးနှင့် ကိုစိုးဝေတို့နှစ်ဦးအတွက် ထိုင်ခုံ နေရာ (၂) နေရာ လွတ်နေပါသည်။ စာအုပ်တိုက်ကိုတင်ထွန်းသား သူရိန် ထွန်းနှင့် ရွှေပြည်သာဝင်းနိုင်ကြီးတို့နှစ်ဦးက အပိုင်စီး၍ အိပ်လိုက်လာကြ ပါသည်။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းဖောက်လုပ်စဉ် တာဝန် ကျခဲ့သော တောစခန်းလေးများကို အလွမ်းပြေကြည့်လိုသော်လည်း ည အမှောင်ထုထဲ နစ်မြုပ်နေသဖြင့် မမြင်ခဲ့ရပါ။ (၁၀၅) မိုင်တွင် ကားနားတော့ ညလယ်စာ ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ ဆင်းစားကြသည်။ အတော်ကောင်း ပါသည်။ ခရီးပြန်ထွက်တော့ ခရီးသွားနေစဉ် မအိပ်တတ်သော ကျွန်တော် က မိုန်း၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ နေပြည်တော်၊ မိတ္ထီလာမြို့များကို ကျော်ခဲ့ပြီး

၈၂ ❁ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မန္တလေး ကျွဲဆည်ကန် အဝေးပြေး ကားဂိတ်ရောက်တော့မှ ကားပေါ်က ဆင်းရန်ပြင်ရသည်။

ကားကအဆင်း၌ အငှားကား၊ ကားဆရာများက အလှအယက် ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင်ရိပ်သာ သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် ကား ကြိုတင် မှာကြားထားကြောင်းပြောမှ Super Custom ကားဆရာက အနောက် ဘက်မှ ထွက်လာပြီး ...

“ကျွန်တော် ဖော်ကြီးပါ။ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်ကား Super Custom ကားရပ်ထားပါတယ်။ ဆရာတို့ကြွပါ”

ဟု ပြောတော့သည်။ သူ့ကားကြီးက ယာယီနံပါတ်အနက်ရောင်း၊ လူ(၈) ယောက်စီး ဖြစ်သည်။ ဦးမြဦးက မန္တလေး အရင်ရောက်နေပြီးဖြစ် သဖြင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းကြောင့် အဆင်ပြေသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါ သည်။ ကားကြီးက ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအား အိုးဘိုကုန်း၊ မန္တလေးဗဟို အကျဉ်းထောင်သစ်ကြီးသို့ သက်သာစွာ ခေါ်ဆောင်လာပါသည်။



မန္တလေးမြို့ ဆောင်းကုန်စရာသို့မှာ မအေးတော့။ ကျွန်တော် ယခင် မန္တလေးသို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ မန္တလေးက တပေါင်းလမှာပင် နေ ခဲ့ ညီချမ်းသည်။ ယခုတော့ ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်ကုန်ဟန် တူပါ သည်။

မန္တလေးထောင် ဧည့်ရိပ်သာရောက်တော့ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ သည့် ဦးမြဦးနှင့် ဦးမြသိန်းတို့က အရင်ရောက်နေကြသဖြင့် ကြိုဆိုနေရာချ ထားပေးသည်။ သို့သော် မနားကြရတော့ပါ။ မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီး ခြင်္သေ့လွင်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးမြို့ အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဦးမြဦးက Guide လုပ်တော့သည်။

“ကိုညိုမှိုင်း ... ဒီလမ်းဘေး လက်ဝဲဘက်ကြောက အောင်မင်္ဂလာ သို့ ခေါ်တယ်။ မင်းတုန်းဘုရင်လက်ထက်က အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသားကြီး ခြေပြင်ပုံး စမ်းသပ်တဲ့နေရာပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်သလား။ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း တို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဗျာ။ ထနောင်းပင်တောင် မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

၈၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထောင်မှူးကြီး အပြောကောင်း၊ အရေးကောင်းလို့ လာချင်နေတာပါ။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သာသနာ့ပိုင်ဆရာတော် တားမြစ်တာနဲ့ မင်းတုန်းမင်းကြီးက ရေမြှုပ်မိုးတီထွင်မှုကို ရုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... သာသနာရေးနဲ့ နိုင်ငံရေး ရောထွေးသွားတော့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကြီး ပြန်လည်မခုခံနိုင်ဘဲ ကျွန်သဘောကံဘဝ ရောက်ရတော့တာပေါ့။ ရေမြှုပ်မိုးသာ အောင်မြင်ရင် ဧရာဝတီကတက်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ကို ဘယ်မှုမလဲ။ ကြည်းတပ်တိုက်ပွဲမှာတော့ မြန်မာက နယ်မြေကျွမ်းလို့သာတယ်ဗျ”

ရွှေပြည်သာဝင်းနိုင်ကြီးက ဗလကောင်းကောင်းနှင့် အားရပါးရ မှတ်ချက်ချသည်။

“အခုတော့လည် အောင်ပင်လယ်၊ လက်နက်စမ်းသပ်ရာ စခန်းကြီးဟာ လယ်ကွင်းထီးတည်းဖြစ်ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အရင်က အောင်ပင်လယ်မှာ ရေကြည်အိုင်စခန်းလို လက်မရွံ့ထောင်ကြီးလည်း ရှိသေးသဗျ။ ထောင်ထဲရောက်ပြီး မပြန်နိုင်တော့တဲ့ နာမည်ကြီး မင်းဆွေမင်းမျိုး၊ အရာရှိကြီးတွေ ချုပ်နှောင်တဲ့ထောင်ကြီးပေါ့။ အင်္ဂလိပ်သာသနာပြုဆရာ ယုဒသန်တေးဒီအောင်ပင်လယ်ထောင်ကြီးမှာ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ရဖူးသတဲ့”

ဦးမြဦးက အဆိုပြုပြန်သည်။

ဦးတင်ထွန်း (စိတ်ကူးသစ်စာပေ) ကလည်း မှတ်ချက်ပြုပြန်သည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ဆရာ။ ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ ကြေးတိုက်ခေါ် အကျဉ်းစခန်းတွေက အတော်ရက်စက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ထောင်မှူးကြီးတွေတဲ့ ‘မြန်မာနိုင်ငံအကျဉ်းထောင်များ၏ နောက်ခံသမိုင်းစာအုပ်’ ထဲမှာ ထောင်ဆိုသည်မှာ မိမိအာဏာရစဉ်က လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း မိမိအာဏာမဲ့သောအချိန်တွင် ပြန်လည်ခံစားရမည့် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်လို့ နိဂုံးချုပ် ဖော်ပြထားတာပဲ။ အလွန် သံဝေဂယူဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာကြီးပဲနော်”

ဦးမြဦးက ...

“ဒါ အမှန်ပဲပေါ့ဗျာ၊ နိုင်ငံတကာမှာ ကြည့်ကြရင်၊ မြန်မာမှာပဲ ကြည့်ကြရင် ရာဇဝင်သမိုင်းအထောက်အထားတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ပြန်ဆစ်လှည့်စီပေါ့။ အာဏာဆိုတာ အလွန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ပြင်သစ်စစ်ဘုရင် နပိုလီယံတောင် အာဏာသိမ်းအမိမ်းခံရပြီး နောက်ဆုံး စိန့်ဗယ်ဆင်နာကျွန်းမှာ အာဆင်းနစ်အဆိပ်ကျွေးပြီး အသတ်ခံရတာပဲ။ နမူနာနဲ့ ဆင်ခန်းစာယူစရာပေပဲ။ အာဏာရဲ့ လမ်းဆုံးခရီးပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာလည်း ကြည့်ပါလား”

“ဟိုး ... ဆရာ၊ ဟိုးထား၊ မပွင့်လင်းသေးဘူး။ ရုပ်ထားဦး” ကျွန်တော်ကတားတော့ ရွှေပြည်သာက လှူမိုက်ကြီးဝင်းနိုင်က..

“အစ်ကိုကြီးက ခေတ်နောက်ကျနေတာပဲ၊ ဂျာနယ်တွေ စာစောင်တွေမှာ ရေးနေကြတာပဲ။ ဘာမပွင့်လင်းစရာ ရှိသလဲ”

“ကဲ ... ထားပါဦးဗျာ၊ စကားတွေ လွန်ကုန်မယ်။ ဟောဟိုရှေ့အကျောက်မီးတာဆိုမှာ အကြော်စားကြမယ်။ ပဲဆီသန့်သန့်နဲ့ ကြော်ထားထားဖို့ တအားစားကောင်းတယ်။ နွားနို့စစ်စစ်နဲ့ မလှိုင်ပါတဲ့ လက်ဖက်ရည်အလည်း အလွန်ဆီမို့ဗျာ”

စကားဝိုင်းတိတ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ကဆင်း၍ အကြော်အားရပါးရ စားကြသည်။ ကိုဝင်းနိုင်ကြီးက အရက်သမားပီပီ အညာထန်းရည်စစ်စစ်မေးသော်လည်း အချိန်စောသေး၍ မရသေးပါ။

စားသောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ် စတက်ခဲ့ကြသည်။ အိတောကြီးကိုလွန်တော့ တမာကုန်း၊ အမျိုးသမီး ကျောက်ထုတ်ရဲဘက်ဆန်းများအား ဦးမြဦးက လမ်းညွှန်ပြသည်။ ပြင်ဦးလွင် တောင်တက်ခရီးမှာ ယခင်လို စိမ်းစိမ်းစိုစိုမရှိတော့။

လမ်းဘေးတွင် ကျောက်တောင်များနှင့် ငါးရုံ၊ ချုံပုတ်များ ငါထိန်ကြီးကြောက်သွေနေသည်။ ရာသီဥတုက နွေဦးစအခါပင် ရှိသေးသည်။ အအေး

၈၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဓာတ်က မထွေးပတ်နိုင်တော့။ ရေဝေးသစ်တောကြီးက မရှိတော့ပြီ။ ပတ်တိုကျင်က ကျောက်တောင်၊ တောင်ခေါင်းတုံး၊ အိမ်ခြေများကတော့ တိုးတက်ပါသည်။ လမ်းမှာ တောင်ဆင်းတောင်တက် (၂၂) လမ်း၊ (၂၁) မိုင်အထိ၊ အေးသော အရသာကို မခံစားရတော့။ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်ရာသီ ဥတုအတိုင်းပင် မထူးခြားတော့။ ဝယ်၍မရသော ရာသီဥတုကို ဆုံးရှုံးရချေပြီ။



ပထမဆုံး ပြင်ဦးလွင်တောင်ပေါ်ရှိ နီးဘုရားကြီးအားဝင်၍ ဦးတိုက်တန်တော့ရပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောင်တန်း၊ တောင်စွယ်များ ပိုင်းရံနေသော်လည်း တောင်ကတုံးများသာ။

ဤသို့ဖြင့် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ရောက်သည်အထိ ပြင်ဦးလွင်၏ အေးစိမ့်သာယာသည့်အရသာကို မခံစားရတော့။ 'ဥတုရာသီ၊ တောကိုပို၏။ သစ်တောစိမ်းမှာ၊ စမ်းရေရ၏' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်များ သစ်တောကြီးနှင့်အတူ ပျောက်တွယ်သွားချေပြီ။ ဤကိစ္စမှာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသူများနှင့် သက်ဆိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များ၏ နိုင်ငံအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ စီးပွားစွာမှုများကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖော်ဝါရီ (၆) ရက်ခန့်က ထုတ်သော ဌာနယ်တစ်စောင်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ ခုတ်လှဲခွင့်ကို ရင်ဆိုင်းထားသော်လည်း တစ်ဖက်နိုင်ငံက လက်နက်ကိုင်အင်အားဖြင့် ဝင်ရောက်ခုတ်လှဲပြီး သစ်တောဝန်ထမ်းများကိုပါ သတ်ဖြတ်သွားကြောင်း သတင်းကို စိတ်

www.burmeseclassic.com

၈၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မကောင်းစွာ ဖတ်လိုက်ရသည်။ ယခင်သစ်ခိုးခုတ်ခဲ့ရာမှ ယခုတော့ နိုင်ထက်စီးနင်း ဓားပြတိုက်ချေပြီ။ မည်သူ့တွင် တာဝန်ရှိပါသနည်း။

ကျွန်တော်တွေရာလေးပါး စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ပြင်ဦးလွင်၏ ရာသီတိုပင် ပြောင်းလဲပစ်သော စီးပွားရေးသမားများကို ရွံ့မုန်းမိသည်။ တိုင်းတစ်ဖက်သမားများ မြန်မာပြည်ကို အုပ်စိုးသည့်ကာလကပင် တောမပြုန်းခဲ့။ ရာသီဥတုမဖောက်ပြန်ခဲ့။ ဤသို့တောပြုန်းအောင် ခုတ်လှဲပစ်တော့ နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးရှိပါသလား။ ဝိသမ စီးပွားရေးသမားများအတွက်သာ အကျိုးရှိပါသည်။

မြန်မာသစ်တောလည်း တောင်ခေါင်းတုံးဖြစ်ပြီး သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူတိုင်း ချမ်းသာကြီးပွားကြသည်။ အစွယ်အပွားလုပ်သူ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပါမစ်ရသူများ ကြီးပွားချမ်းသာကြသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ချမ်းသာကြီးပွားသူများ လွန်စွာပေါများလာသည်။ တိုက်သစ်များ၊ ကားသစ်များ ပေါများလာသည်။ ကားများ ပေါများလွန်းသဖြင့် ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးရန်ပင် ငါးမိနစ်၊ (၁၅) မိနစ်အချိန်ယူ စောင့်ရသည်။ ထိုကားများမှာ သစ်လုပ်ငန်းမှ ရသော ဝင်ငွေဖြင့်ဝယ်သည့်ကားများ၊ တိုက်များသာ ဖြစ်ချေသည်။ အခြေခံလူတန်းစားကတော့ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရသော အခြေအနေက မတက်မီတိုင်းပြည်ကြီး ဘာတွေ တိုးတက်နေပါသနည်း။

ကျွန်တော့်အတွေးတွေ လွန်ကုန်ပါပြီ။ နေ့လယ်စာစားချိန် ရောက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအဖွဲ့ ပြင်ဦးလွင်မြို့လယ် တရုတ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် ဝင်စားကြတော့ ဆိုင်တွင်းဝင်၍ အလှူခံသော ကိုရင်ကလေးများ၊ ပွားသီလရှင်လေးများနှင့် ကြုံရသည့်အပြင် တောင်းစားသူများလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။

ထိုအချိန်တွင် လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ အလှူဟု သိရသော ရှင်ပြုအလှူပွဲကြီးမှာ လူတန်းကြီး (၁) မိုင်ခန့် ရှည်လျားပြီး ခြံမဲ့ခြံမဲ့သံစည်ကားလှသည်။ ရှေ့က ဆိုင်းပိုင်ကြီးဖြင့် ယာဉ်တန်းရှည်ကြီး၊ ကွမ်းတောင်

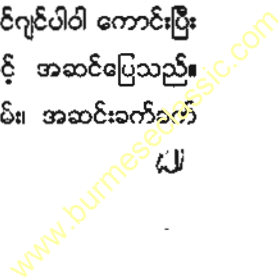
မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင် ပြင်ကွင်းခုံပင် ❀ ၈၉

တိုင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်းများ၊ အလယ်က ကကြီးတန်ဆာဆင်၍ မောင်ရင်ထောင်းများ တင်ဆောင်လာသော လွန်စွာလှပသည့် ဆင်ကြီး(၂)စီး၊ နောက်ထပ်ကြီးများ၊ ဒိုးပတ်ပိုင်းများနှင့် လမ်းလျှောက်အဖွဲ့၊ လွန်စွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး စည်ကားလှသည်။ လူတန်းစားမှာ မညီမျှဘဲ လွန်စွာ ကွာခြားလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာစားရင်း အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် နစ်နွေးနေမိရာက လှုပ်ရှားစကားများ ရန်ဖြစ်နေသံကြားရသဖြင့် ကြည့်မိတော့ သစ်ဖက်အရက်ပိုင်းတွင် ရန်ဖြစ်နေသံများ၊ ရန်ဖြစ်နေသူများက တစ်လမ်းတည်း တစ်ခုတည်းစီး၍ လည်ပင်းဖက်နေကြသော အစ်ကိုကြီးညီလေးအတွဲ၊ အောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) နှင့် ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ) တို့အတွဲဖြစ်သည်။

ဘာကစ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ။ ဖျန်ဖြေ၍ မရ။ ကိုယ်ထိလက်ချောက်တော့ မဖြစ်ပါ။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောဆိုကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကြောပါ။ ဝင်းနိုင်က ဆက်မလိုက်ဘဲ ပြန်မည်ဆိုပြီး ထထွက်သွားသည်။ အောင်ညိုမှိုင်းအား ပိုင်းချောကြတော့ ဖျော့သွားပြီး အပြင်ထွက် ဝင်းနိုင်ချောက်လိုက်သည်။ ရွှေပြည်သာကြီးကလည်း ဆိုင်ရှေ့တွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့် ကြုံပြီး မကြာခင် လည်ပင်းဖက်၍ တစ်ယောက်ပါးတစ်ယောက်နမ်းကာ နစ်နွေး၍ ဆိုင်တွင်းပြန်ဝင်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ခုပ်တီး၍ ကြိုဆိုခဲ့သည်။ ရေးဖော်ရေးဖက် ညီအစ်ကိုတွေ မဟုတ်ပါလား။ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြန်ရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဦးလွင်ကအပြန်တွင် ရန်ကင်းတောင်နှင့် မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့ ကားဖြင့်တက်ကြသည်။ ယခင်က ကုန်းကြောင်းတက်ရ၍ အလွန်ကြာသော်လည်း ယခုတော့ အလွန်မြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့စီးသော Super Custom BIO DIESEL ဖြစ်သဖြင့် အင်ဂျင်ပါဝါ ကောင်းပြီး အားမာင်းသူ ကိုစော်ကြီးကလည်း ကျွမ်းကျင်သဖြင့် အဆင်ပြေသည်။ အတော်မတ်စောက်သည်။ အတက်ကြမ်းကြမ်း၊ အဆင်းခက်ခက်၊ အစီးချိုးဖြစ်သည်။



အလှူငွေထည့် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အကျဉ်းထောင်တည်းခိုရိပ်သာ ပြန်ရောက်တော့ မိုးကချုပ်ချေပြီ။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကြသည်။ ဦး နောက် ညစာစားရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယနေ့တော့ လမ်းလျှောက်ကြည့် အနီးအနားဆိုင်တွင် စားကြသောက်ကြသည်။ မန္တလေးထောင်မှ အသိ မိတ်ဆွေများ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

စားသောက်ပြီး ရိပ်သာပြန်ရောက်တော့ အခန်းနေရာယူကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် နေရာမရှိပါ။ (၁၅) ယောက်၊ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက (၈) ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ထောင်ပိုင်ဦးမြသိန်းက အရင်ရောက်နေသဖြင့် တစ်ယောက် လိုနေပါသည်။ ကျွန်တော်က လူရင်းဖြစ်သဖြင့် ဧည့်သည်များ ကို ဦးစားပေးရမည်။ မောင်ညိုမှိုင်းကတော့ သူနှင့်အတူ လာအိပ်ရန် ခေါ် ရှာသည်။ သို့သော် သူတို့အခန်းက ရွှေပြည်သာဝင်းနိုင်၊ ကိုနန်းထိုက်စိုး မောင်ညိုမှိုင်းတို့ ခုတင် (၃) လုံးရှိသဖြင့် အခန်းက ကြပ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးမြဦးက ကျွန်တော်အား ဧည့်ခန်းမကြီး ဆိုစာ ပေါ်တွင် နေရာပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမြသိန်းက ကျွန်တော်အား ညွှန်ချုပ်ကြီးလာလျှင် တည်းသောအခန်းအား ဖွင့်ခိုင်းပြီး နေရာပေးပြန် သည်။ ထိုအခန်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်သတို့သမီး၊ သတို့သား အိပ်ခန်းကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ကျွန်တော် မအိပ်လိုပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးမြဦးက ...

“ကိုသိန်းဝင်း ... ကျွန်တော်ဧည့်ခန်းမှာပဲ အိပ်တော့မယ်။ ခင်ဗျား ဦးမြသိန်းနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ခုတင်မှာ အိပ်ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ... ကိုမြဦး”

“ကိုသိန်းဝင်း ... ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းအိပ်ရမှာ ကြောက်လို့လား”

“ပင်ပန်းလွန်းလို့ ကြောက်စိတ် မရှိပါဘူးဗျာ။ အိပ်လိုက်ရင် တစ်ခု တည်းပျော်မှာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အကြောင်းသိတွေဆိုတော့ တွေးကြည့်ရ ကြောက်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်တွေပဲဗျာ။ အကြောက်တရား

မေ့ထားစမ်းပါ။ ကျွန်တော် ဒီရိပ်သာမှာတည်းရင် ဧည့်ခန်းမကြီးမှာ တစ် ယောက်တည်း အိပ်နေကျပါ”

ဦးမြဦးနှင့် ဦးမြသိန်းတို့က နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ အရက်သောက်ရန် ထွက်သွားကြပြန်သည်။ အခြားသူများကတော့ အခန်းတံခါးပိတ်၍ အသိသီး အိပ်ပျော်သွားကြပေပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရသေးဘဲ ကျန်ခဲ့ သည်။

အကြောင်းသိ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းမီးပိတ်၍ ဦးမြသိန်းတို့ပြန်လာလျှင် အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်စေရန်သာ အခန်းတံခါးမကြီးကို စေ့ရုံသာ စေ့ထားသည်။ ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းနှင့် မကျွတ်မလွတ်သောသူများအား မေတ္တာပို့ အမျှဝေသည်။ မကြာမီ ခရီးပန်းသောကြောင့် ကျွန်တော် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

အကြောင်းဆို၍ ကျွန်တော်တို့ အိပ်စက်နေသော မန္တလေးထောင် သစ်အကြောင်းကို အနည်းငယ်တင်ပြရန် ကျန်ရှိနေပါသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် အလယ်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၊ တိုင်းမှူးမှ မန္တလေးအကျဉ်းထောင်ဟောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့သော ထောင်ဟောင်းကြီးဖြစ်ပြီး မြန်မာတို့၏ နောက်ဆုံးဘုရင်၊ နန်းစံခဲ့သောနေရာဖြစ်ရုံမက မြန်မာ့ယဉ်ကျေး မှုအချက်အချာ နန်းမြို့ရိုးအတွင်း၌ တည်ရှိခြင်း၊ အချုပ်သားအကျဉ်းသား အင်အား များပြားလာခြင်း၊ မတင့်တယ်တော့သောကြောင့် နန်းမြို့အပြင်တွင် နေ၍ နေရာရွေးရန် မန္တလေးထောင်အုပ်စု ညွှန်ကြားရေးမှူးအား ညွှန်ကြား သဖြင့် အသေးစိတ်စီမံချက်ရေးခွဲပြီး တာဝန်ရှိသူများ ပူးပေါင်း၍ နေရာရွာ ကြပါသည်။

- (က) ရန်ကင်းတောင်အရှေ့၊ ရေတံခွန်တောင်ခြေရှိ မြေနေရာ
 - (ခ) သခင်မတောင်အနီး ကြာနီကန်ကျေးရွာရှိ မြေနေရာ
 - (ဂ) မန္တလေးမြို့ မြောက်ပြင်ရပ်၊ အိုးဘိုဘူတာအနီးရှိ နံကုန်း သင်္ချိုင်းဟောင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်မြေနေရာဟူ၍ ြစ်သည်။
- နောက်ဆုံး အများသဘောတူချက်အရ (၁၀-၈-၁၉၉၂) ရက်နေ့

၉၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တွင် တိုင်းမှူးမှ အထက်ဖော်ပြပါနေရာ ၃ ခုအနက် ပုလိပ်ကြီးမြို့နယ်၊ (ယခု အောင်မြေသာခံမြို့နယ်) အောင်ချမ်းသာ ကျေးရွာအုပ်စု၊ ပတ္တမြားတော ခပ်ကွက်၊ ကွင်းအမှတ် (၄၄၅/၄၄၆) ရှိ ယခင် ခံကုန်းသင်္ချိုင်းမြေနေရာ အပါအဝင် လယ်မြေများအား မန္တလေးအကျဉ်းထောင်သစ် ဆောက်လုပ် ရန် အတည်ပြု သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ အနားယူအိပ်စက်နေသော မန္တလေးဗဟိုအကျဉ်း ထောင်သစ်၊ ဧည့်ရိပ်သာအဆောက်အဦမှာ သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သော အလောင်းများစွာအား သင်္ဂြိုဟ်ရာ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်နေရာဖြစ်ကြောင်း ကျွန် တော်တို့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနနှင့် မန္တလေးမြို့သူမြို့သားများ သိထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မနေ့ညက ကားပေါ်တွင် အိပ်ရေးပျက်ပြီး ခဏီပန်းသောကြောင့် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း တောထဲတွင် မှုဆိုးလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ကြက်အိပ်ကြက်နိုး သတိက အမြဲတမ်း ရှိနေ ပါသည်။



“ကျွီ ... ဟီ ... ဟီ”

မှောင်ထဲ၌ စေ့ထားသော တံခါးမကြီး ပွင့်လာသံ ကြားရသဖြင့် လန့်နိုးသည်။ အိပ်ရာပေါ်က သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။

အခန်းထဲသို့ မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ခု တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်လာသည်။ အသင့်ဆောင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက် တော့ ...

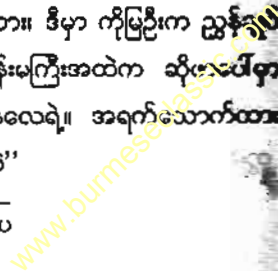
“ကျုပ်တို့ပါဗျာ ... ကိုသိန်းဝင်း၊ လန့်သွားသလား”

ကိုမြသိန်းအသံ ...

“တံခါးဖွင့်သံကြားလို့ လန့်နိုးတာပါဗျာ”

ကျွန်တော် အပေါ့အပါးသွား ပြန်အိပ်တော့ သူတို့ ထွက်သွားကြ ပြန်သည်။ မကြာမီ ကိုမြသိန်းတစ်ဦးတည်းသာ ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“ကိုသိန်းဝင်းရေ ... အိပ်ပျော်ပြီလား။ ဒီမှာ ကိုမြဦးက ညွှန်ချုပ် အိပ်ခန်းမှာ မအိပ်ချင်ဘူးဆိုပြီး စည်းဝေးခန်းမကြီးအထဲက ဆိုအပေါ်မှာ ပန်ကာတွေ၊ မီးတွေ အကုန်ဖွင့်ပြီး အိပ်နေလေရဲ့။ အရက်သောက်ထား တော့ တော်ကြာ လေဖြတ်သွားရင် အခက်ပဲ”



၉၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အဲဒါဆို ... လာ ... ကိုမြသိန်း ကျွန်တော်တို့ သွားခေါ်ကြမယ်”

“အေး ... အဲဒါ ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် အိပ်ရာကထပြီး ကိုမြသိန်းနှင့်အတူ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးဘက်သို့ လှမ်းခဲ့ကြသည်။ စင်္ကြံလမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့တော့ ခရီးဖော် စာရေးဆရာများ၏ ဟောကံသံက စည်းချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးထဲရောက်တော့ ဦးမြဦး ဆိုဟာရှည်ကြီးပေါ်မှာ မအိပ်သေးဘဲ လူးလွန်နေသည်။

“ကဲ ... ကိုမြဦးရေ ... ထဗျာ၊ အခန်းထဲ သွားအိပ်ရအောင် ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ ပန်ကာတွေ အကုန်ဖွင့်ပြီးအိပ်ရင် ခင်ဗျား လေဖြတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ... ကိုသိန်းဝင်းရယ်၊ ကျွန်တော် အိပ်နေကျပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး ... ကိုမြဦးရဲ့ အရက်သောက်ထားတယ်။ ပန်ကာတွေ ဖွင့်ထားတယ်။ အဲဒါ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ အသက်အရွယ်က စကားပြောလာမှာ၊ ဖိဝ ကျော်နေပြီလေ။ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါဗျာ”

“ရတယ် ... ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ကိုမြသိန်း။ ခင်ဗျားတို့ ပြန်အိပ်လိုက်ကြပါ။ မနက်ဖြန်မနက် (၇) နာရီလောက်မှာ မန္တလေးထောင်ပိုင်ကြီးကို စာအုပ်လှူဒါန်းပွဲအခမ်းအနား ဒီအစည်းအဝေးခန်းမမှာ လုပ်မယ်။ ကဲ ... ပြန်အိပ်ကြတော့ ကျွန်တော်အတွက် မပူနဲ့”

“ကိုမြဦးက ထွန်းလှစိန်ကြီးနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး အိပ်မလို့လား။ တော်ကြာ ကရင်ထောင်ပိုင်က အရက်မဝလို့ဆိုပြီး ခင်ဗျားကို ရန်လုပ်ဦးမယ်။ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကိုမြသိန်းက စသည်။

“ဘော်ဒါချင်းပဲဗျာ ရပါတယ်။ အေးဆေးပါ။ ကဲ ... ပြန်ကြတော့၊ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းရုံစုစု * ၉၅

ကျွန်တော်နှင့်ကိုမြသိန်း အခန်းပြန်ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ ကိုမြသိန်း အရက်မူးမူးဖြင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျွန်တော်မျက်စိကြောင့် နေပြန်သည်။ မန္တလေးထောင်ပိုင်ကရင်ကြီး ဦးထွန်းလှစိန်အကြောင်း တွေးနေမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူက ကရင်လူမျိုးပီပီ တစ်စွတ်ထိုးကြီး။ အိုးဘိုထောင်သစ် စ၍ မြေရှင်းစဉ်အချိန်၊ ရပ်ရွာလူကြီးမိဘများက သင်္ချိုင်းမြေဖြစ်၍ မေတ္တာပို့အမှုဝေရန် မြေလှန်ခြင်းမပြုရန် အကြံပေးကြသည်။ သူက ကရင်လူမျိုး၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ပီပီ အယုံအကြည်မရှိ၊ နားမထောင်၊ မြေလှန်ပြီး မီးရှို့သည်။

ညှပ်ရိပ်သာကိုပင် အုတ်ခဲမသုံး၊ ကျောက်တုံးများဖြင့် ခံကုန်းသင်္ချိုင်း၊ မီးသဂြိုဟ်စက်နေရာပေါ်တွင် အကျအနု တည်ဆောက်သည်။ ကြောပါ။ ထောင်သစ်ကြီးမပြီးမီ ရုတ်တရက် သူဆုံးပါးသလို သူ့သမီးလည်း ဆုံးပါးသွားရှာသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုထက်တော့ အဆင့်ကျော်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ရွာက ပြောကြသည်။ ရှေးထုံးကိုလည်း မပယ်နဲ့တဲ့လေ။



www.burmeseclassic.com

မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းစုံပင် * ၉၇

မနက် (၆) နာရီခန့် ကိုမြသိန်းက ကျွန်တော့်အား လာနှိုးသည်။

“ကိုသိန်းဝင်း... ထပါဦးဗျ။ ဟိုမှာ ကိုမြဦးကြီး ဆိုဖာပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ခြေထောက်ကြီး ရောင်ကိုင်နေတယ်။ ကရင်ကြီး တွန်းချတာလို့ တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။ မျက်နှာသစ်ရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့သွားပြီး တွဲခေါ်ကြမယ်။ တော်ကြာ စာအုပ်လှူဒါန်းပွဲက စတော့မှာ လာပါဗျာ”

ကျွန်တော် အိပ်ရာသိမ်း မျက်နှာသစ်ပြီး ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါတော့ သည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲရောက်တော့ ကိုမြဦး ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်နေ သည်။ မထနိုင်၊ ညာဘက်ခြေမျက်စေ့အောက်တွင် ဖောင်းကိုင်ပြီး ဖားခုံ ညင်းလို ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း မသာယာပါ။ ညက သရဲခြောက်ခံရသဖြင့် ကြောက်စိတ်ပြေဟန် မတူပါ။

“ကိုမြဦး... ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ကရင်ကြီး လာတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်မက်လိုဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ နှိုးတာနဲ့ နိုးတော့ အရက်တောင်းသောက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ရေးနိုးရင်သောက်ဖို့ အရက်တစ်စိတ်လောက် ချန်ထား တာ။ သူ့ကိုပေးလိုက်တော့ ပုလင်းလိုက် အကုန်မော့ပြီး မဝဘူးလို့ပြောတယ်။ တုန်ပြီဆိုတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆိုဖာပေါ်က တွန်းချသွားတာ။ ညကများလို့ ပြန်အိပ်နိုင်ပေမယ့် အခုမနက်မှ ခြေထောက်ကြီးက ရောင် ကိုင်လာတယ်။ ဒီနေ့မနက် စစ်ကိုင်းဘက်သွားဖို့တောင် မလွယ်လှဘူး ထင်တယ်”

“စာအုပ်လှူဒါန်းပွဲ အခမ်းအနားကလည်း ရှိသေးတယ်။ ထဗျာ ကျွန်တော်တို့ တွဲမယ်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ပြီးရင် မောင်ညိုမှိုင်းမှာ ဆေးဝါးအစုံပါတယ်။ လူးပေးမယ်။ နှိပ်ပေးမယ်”

ဦးမြဦး မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ သတင်းကြားသည်နှင့် မောင်ညိုမှိုင်း ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးလူးပေးသည်။ ဂါထာ၊ မန္တန်များ ရွတ်၍



ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထွန်းလှစိန်ကြီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြဦး၊ ကိုမြသိန်းတို့နှင့် ထောင်မှူးသင်တန်း အပတ်စဉ်တူ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တတောက်တောက် ရေကျနေသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးပြန် သည်။ ကိုမြသိန်း ရေချိုးခန်းဝင်ရင်း ဘုံဘိုင်ခေါင်းမပိတ်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထ၍ ရေချိုးခန်းဝင်တော့ လက်ဆေးဖို့ (သတ္တုဘေဇင်) ပေါ်ရှိ ဘုံဘိုင်ခေါင်းမှာ အကျအနပ်ပိတ်လျက် ရေတစ်စက်မှ မကျပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းမီးကတော့ ထွန်းလျက်၊ ကျွန်တော် ခုတင်အနီးရောက်တော့ မီးပျက်သွားသည်။ တစ်ခန်းလုံးမှောင်မည်း နေသည်။ တစ်ဖက်ကုတင်ပေါ်ရှိ ဦးမြသိန်းက တချူးပေးဟက်၍ အိပ်ပျော် နေသည်။ ကျွန်တော် ခြင်ထောင်တွင်းရောက်၍ လှဲချလိုက်တော့ အိပ်သာ ခန်းထဲမှ ကမုတ်အိုးကို ရေဆွဲချသံ ‘ဝေါ’ ခနဲကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် အပေါ့ မသွားခဲ့ပါ။ မကြာပါ။ မီးပြန်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထွေထွေ ရာရာတွေး၍ ဂရုမစိုက်တော့။ အိပ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၉၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နန္ဒင်းပိုင်း တိုက်ပေးသည်။ မရောင်စေရန်ဖြစ်သည်။ သရဲတစ္ဆေဆရာကြီးက ဤနေရာတွင် အားကိုးရပါသည်။

ဦးမြဦးသက်သာသဖြင့် စာအုပ်လှူဒါန်းပွဲ အခမ်းအနားသို့ တက် ခိုင်းပါသည်။ မန္တလေးထောင်ပိုင်ကြီး ဦးကျော်ဝင်းက မိန့်ခွန်းပြောသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း လှူဒါန်းခြင်း အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ ရိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် မန္တလေးထောင်ပိုင်ကြီး ဦးကျော်ဝင်းက Break Fast ကျွေးပါသည်။



မန္တလေးရောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များဖြင့် ဝင်း၍မရပါ။ စားသောက်ဆိုင်တိုင်းတွင် ကုလားနှင့်တရုတ်တို့က ကြီးစိုး နေသည်။ မနက်စာ ထမင်းကြော်၊ ပဲနံ့ပြား၊ မလိုင်နံ့ပြား၊ တိုရှည်၊ မလိုင် ဖတ်ဖက်ရည်တို့က ကုလားလက်ရာမှ ကောင်းသည်။ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ ထမင်းကြီး စားချိန်ရောက်တော့လည်း တရုတ်လက်ရာက ကောင်းပြန် သည်။

မန္တလေး ရောက်စဉ်က မြန်မာစာစားရသည်မှာ ခံတွင်းမတွေ့၊ ထမင်း မြိန်၊ မြန်မာအစားအစာက အေးစက်စက်၊ တရုတ်စာက ပူပူနွေးနွေးဖြစ်၍ ဝမ်းပန်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မန္တလေးဆိုသည်မက တရုတ်မြို့ ဘက်၊ ကုလားလည်း အသင့်အတင့်ရှိပါသည်။ မြန်မာများကတော့ မြို့လယ် အောင်နှင့် နေရာကောင်းများတွင် မရှိသလောက် ရှားချေပြီ။ မန္တလေး မြို့စွန် ရွာများနေရာများနှင့် ကျွဲဆည်ကန်၊ ဂေါပိန်ဆိပ်တစ်ဝိုက်သာ အများစုတွေ့ ရသည်။ တရုတ်များက ဈေးချိုတစ်ဝိုက်ကို တရုတ်တန်းအဖြစ် အုပ်စိုးထား

www.burmeseclassic.com

၁၀၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သည်။ အစည်ကားဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရှေ့ရေး နောင်ရေး
ခက်ချေပြီ။

မြန်မာဆို ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား ဆိုသည်အတိုင်း မန္တလေး
ပေါ်ရှိ ဘုရားများအနီးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများအနီးတွင်တော့ မြို့
လုံမျိုးအနည်းစု ကျန်ပါသေးသည်။ နေရာကောင်းသည်နှင့် တရုတ်များ
ဝယ်သည်ဟု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် အအေးရောင်းသော အမျိုးသမီး
ဦးက ပြောဖူးသည်။ မြန်မာများ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ်နေပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါး
သည်။ တရုတ်ကုလားများက နိုင်ငံခြားကလာပြီး အခြေစိုက်ကြတော့လေ
တရုတ်သူတောင်းစား ကုလားသူတောင်းစားများကို မတွေ့ရ။ သူတို့
တကယ့်မျိုးချစ်တွေ။ အချင်းချင်း ထောက်ပံ့ကူညီသည်။ ကြည့်ရှုအား
သည်။

မြန်မာများ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ပြီး အဆင့်အတန်းရှိအောင် ကြိုး
ရုန်းကန်ဖို့၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ရင့်မှန်ဖို့ ယခုအချိန်တွင် လွန်စွာ
ရွက်သင့်နေပြီ။ အရေးကြီးပြီ သွေးနီကြစို့ဟု သတိပေးစကားပြောရင်း
ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သတည်း။



ထောင်မှူးကြီးသိန်း



www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com



ပြီး ပိတ်သည်မှာတစ်ပါး နေ့ဘက်တွင် တစ်ချိန်လုံး တံခါးခွင့်ထားသည်။
ရဲဘက်ကြီးများဖြစ်ကြ၍ စိတ်ချရသည်။ ရဲဘေးပြေးမှုမရှိ။ ပဲခူးဘက်မှ တောင်
တူချောင်းအတိုင်း မော်တော်ဖြင့်လာပြီး မိသားစုစုသည်တွေလည်း ရှိ
သည်။

စခန်းသက် (၆) လပြည့်သည်နှင့် အလှည့်ကျခွင့်ရက်ရှည် (အိပ်ပြန်
ခွင့်) ပေးသည်လည်း ရှိသည်။ ခရီးဝေးလျှင် (၁၀) ရက်၊ ခရီးနီးလျှင် (၇)
ရက်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်လုပ်အားခလည်းပေးသဖြင့် အပြန်ခရီးတွင် ထမင်း
စရိတ်၊ ခရီးစရိတ် သုံးနိုင်သည့်အပြင် အစိုးရပိုင် ကား၊ ရထား၊ သင်္ဘောများ
ကိုလည်း ခရီးသွားဝရမ်းဖြင့် အခမဲ့ စီးနိုင်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ
တို့ ပျော်ကြသည်။ ရဲဘက်များပျော်တော့ ဝန်ထမ်းများလည်း အုပ်ချုပ်မှု
တာဝန်ပေါ့သည်။ ပိတ်ရက်ရှည်များတွင် ပြဇာတ်ကကြသည်။ ဝါသနာတူ
ပညာရှင်များ ပါကြ၍ တောတွင်းပြဇာတ်ဖြစ်သော်လည်း အဆင့်ရှိသည်။
ဟာသပြက်လုံးများ အလွန်ထိရောက်သည်။

တဝါးဝါး၊ တဟားဟားဖြင့် ရဲဘက်တွေပျော်တော့ ကျွန်တော်တို့
ဝန်ထမ်းများလည်း ပျော်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က စခန်းခွဲတာဝန်ခံဖြစ်သဖြင့်
အားပေးသည့်အနေဖြင့် ပြဇာတ်အဖွဲ့ကို ဆုချလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော့်အား စခန်းတစ်ခုလုံး ချစ်ကြောက်ရုံသေကြသည်။ သူတို့ရှာဖွေရ
လာကြသော ဟင်းချက်စရာနှင့် သစ်ရွပ်များ၊ ပျားရည်များက ကျွန်တော့်
အတွက် အလှူပယ်ပင်။



[၁]



ကျွန်တော် သုံးတန်ကူးစခန်းက မအူပင်ဆိပ်စခန်းခွဲ (၁) ခွဲ
ပြောင်းရသည်။ ထိုစခန်းက ထောင်မှူးမှာ ဖျားနာသဖြင့် ဆေးရုံတက်ရ
ခွင့်ရက်ရှည် ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စခန်းခွဲတာဝန်ခံအဖြစ်
အရေးပေါ် ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မအူပင်ဆိပ်စခန်းခွဲ (၁) မှာ ကျွန်းတောကြီးအတွင်း ကုန်းပြန့်လှ
လေးအပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ ရဲဘက်အင်အား (၁၀၀) ခန့်၊ ဝန်ထမ်းအင်အား
(၁၀) ယောက်ခန့်သာရှိသဖြင့် အလုပ်လည်းပါးပြီး တာဝန်လည်း နည်းသည်။
ဒုတိယတာဝန်ခံအဖြစ် တပ်ကြပ်ကြီး ဦးအိုက်ရီက အုပ်ချုပ်သည်။ နှစ်စဉ်
ရဲဘက်ကြီးစခန်းဖြစ်သဖြင့် ခြေကျင်းရဲဘက်မရှိ၊ အားလုံး အပြာဝတ်ရဲဘက်
ကြီးများဖြစ်ကြပြီး စခန်းလုပ်ငန်းပြီးသည်နှင့် ငါးရှာဖွယ်ရုံ၊ အသီးအရွက်
သွားရန် ခွင့်ပြုထားသည်။

စခန်းအား သံဆူးကြိုးဝင်း ခတ်ထားသော်လည်း အိပ်ဆော်
အောင်တံခါးအား သော့ခတ်မထား။ ညအချိန် ထောင်ပိတ်လှပေါင်းစာရင်း

အဆင်ပြေသည်။ ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ကို ခိုကွာကာ ထုတ်ပေးသည်။

ဟင်းချက်စရာ အသီးအနှံနှင့် အကောင်ပလောင်ကို မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် တင်သောင်းက နေ့စဉ်ရှာပေးသည်။ တင်သောင်းမှာ သစ်ပင်တက်အလွန်တော်သဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံးက သူ့အား မျောက်ဘွဲ့ထူးပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် မျောက်တင်သောင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ တကယ်ပင် မျောက်တစ်ကောင်အလား စွမ်းဆောင်နိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် အလွန်အားကိုးရသည်။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းအလုပ်တာဝန်မှာ လမ်းအူကြောင်းရှာ၊ သစ်ပင်ခုတ်၍ တောရှင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းနယ်မြေ ပေ (၆၀၀) အပြောင်ရှင်းခြင်းက မင်းကုန်းစခန်းနှင့် ရေနက်ကြီးစခန်းအထိသာ ရောက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ပါးသည်။ မေလအတွင်း မိုးကျတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စခန်းကို အမိုးအကာလုံခြုံအောင် ပြုပြင်ရသည်။ စခန်းပတ်လည်တွင် အင်ပင်များနှင့် မျှင်ဝါးများက ပေါသည်။ တတ်ကျွမ်းသူရဲဘက်က နည်းပြပေးသည်နှင့် အင်ဖက်များအား ဝန်ပျစ်စီသလို သိစိ၍ အကန့်လိုက်မိုးရခြင်းဖြစ်သည်။

စခန်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်ကျသည်နှင့် မြေတွင်းအောင်း မြေနှင့်ဖား၊ ပွေး၊ ဖွတ်၊ ပုတတ်များပေါ်သလို မှိုနှင့်ဆိတ်ဖူး၊ မာလာဖူးများက အစီအရီမြေထဲက ထွက်လာကြသည်။ ကြခတ်မျှစ်၊ မျှင်ဝါး၊ ကြသောင်းဝါး၊ ဝါးဘိုးဝါး၊ မျှစ်များက အလွန်ပေါသည်။

ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးက မြေကားလမ်းဘေး၊ စက်ကြီးထိုးထားရာ မြေအောက်များ၌ တုတ်ခိုင်သန်မာပြီး အညိုရောင် စိန်နဘော်အစို့ကြီးများဖြစ်သည်။ အချို့က လက်ဖျံခန့်ရှိသည်။ ပြုတ်တို့လိုလည်း ရသည်။ ဝါးပေါက်ကလေးများဖြင့် ချဉ်ရည်ဟင်းချက်စားလျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ ကြော်စားလျှင်လည်း ပျစ်ချွေ့နှင့် ခံတွင်းကို မြိန်စေသည်။ မာလာဖူးကတော့ အစိမ်းရောင်နှင့် နီညိုရောင်နှစ်မျိုးရှိသည်။ ပြုတ်၍ တို့ရခြင်းဖြစ်သည်။

၂၂



ကျွန်တော့်ရုံးခန်းက ရဲဘက်စခန်းအရှေ့ဘက် ကားလမ်းခြားတွင် တည်ရှိသည်။ စလူရွက်မိုး၊ ဝါးခင်းဝါးကာ၊ တံခါးမရှိ၊ ရုံးခန်းအတွင်း၌ လူနှစ်ဖက်စာခန့် ပျဉ်းမပင်ဖြတ်ပိုင်းကြီး (ထုတစ်ပေခန့်) ကို အောက်က လူတစ်ဖက်စာခန့် ပျဉ်းကတိုးတုံးကြီး မြေစိုက်၍ တင်ထားသည်။ ထိုင်ခုံအဖြစ် အချင်း (၁) ပေခန့် ပျဉ်းကတိုးသား၊ ဗုံရှည်များအား စားပွဲပတ်လည် မြေတွင် မြှုပ်၍ ထိုင်ခုံလုပ်ထားသည်။ ထိုနေရာက ကျွန်တော်တို့၏ ရုံးစားပွဲ၊ ထမင်းစား စားပွဲ၊ စာရေးခုံ၊ ကျွန်တော် နေ့လယ်နေ့ခင်း နားနေရန်အတွက် တော့ ရဲဘက်တပည့်များက ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင် (၂) လုံး လုပ်ပေးထားသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဦးအိုက်ရိုက် နောက်တန်းတာဝန်ခံ ဖြစ်သော်လည်း ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်ကြီးကိုလည်း တာဝန်ယူသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က တော့ ပြောင်းရွှေ့လာစဉ်ကတည်းက တပည့်ကျော်ရဲဘက် မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် တင်သောင်းတို့အပြင် ထမင်းချက်ရဲဘက်လှအေးပါ ပါလာသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ထိုအပင်က ဘဝနှစ်မျိုး၊ နွေရာသီ၊ တောတွင်းမီးလောင်ကွက် ဝါးရုံပင်များအောက်၌ ပုတတ်စာအဖြစ် အပွင့်ဖြူဖြူကလေးများ ပွင့်သည်။ တို့စရာနှင့် ဟင်းခါးချက်စားလျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ မိုးရာသီကျတော့ ထိုအပင်မှပင် မာလာပူအဖြစ် ထွက်လာပြန်သည်။

ဆိတ်ပူကတော့ သန့်သောမြေနေရာ၌ ပေါက်တတ်သည်။ တောင်ပို မြေကို ကြိုက်သည်။ မှိုလိုပင် အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ပေါက်တတ်သည်။ အလွန် မွှေးသော ဥကလေးများပါသဖြင့် အစိမ်းတို့စား၍လည်း ရသည်။ ကြက်ရိုး ဟင်းကို ဆိတ်ပူထောင်းထည့်၍ ဟင်းခါးအရည်သောက် ချက်စားပါက နှုတ်ကို အလွန် မြိန်စေသည်။ ဝမ်းနာပန်းနာရောဂါ ပျောက်ကင်းစေသည်။

သိကြားမင်းနှင့် အသူရာမင်းတို့စစ်ဖြစ်လျှင် ပွင့်သော သခွပ်ပွင့် များကလည်း မိုးဦးကျ၊ မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ တစ်ပင်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ အောင် ပွင့်တတ်သည်။ သခွပ်ပင်ရင်း၌ သခွပ်ပွင့်များက မိုးလင်းလျှင် အခြေ ၌ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ကြွေတတ်သည်။ အတန်ငယ်သက်သော်လည်း မှိုစား ရသလို ဝါး၍ အလွန်ကောင်းသည်။ ပြုတ်စား၊ သုတ်စား၍ အလွန်ကောင်း သည်။ လေကို ကြေစေသည်။ ဝမ်းပျော့ပျော့သွားသည်။ လိပ်ခေါင်း ရောဂါသည်များအတွက် အလွန်သင့်သည်။

ထိုအတူ မိုးဦးကျကာလတွင် အလွန်ပေါသည်က ကြောင်လျှာသီး၊ ကြောင်လျှာပွင့်နှင့် ကြောင်လျှာရွက်နုကို ပြုတ်၍ တို့ရသည်။ ပြုတ်၍သုတ် စားသည်။ ကြောင်လျှာသီးကိုတော့ ကြော်စား၊ မီးဖုတ်၍ တို့စား၊ အချဉ်စိမ် ၍ တို့စားကြသည်။ ကြောင်လျှာပင်က အလွန်ဆေးဘက် အသုံးဝင်သည်။ နားရောဂါအမျိုးမျိုးကို အသီး၊ အရွက်၊ အပွင့်စားခြင်းဖြင့် နားပူနားကိုက် နားပြည်တည်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေသည်။

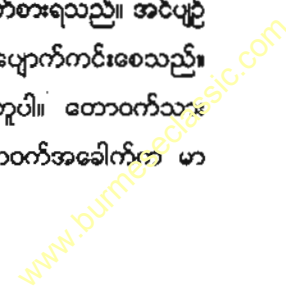
နောက်တစ်မျိုး မိုးရာသီ၌ပေါသည်က ကတက်ဥ၊ ဥဆိုသော်လည်း အမွှေးအမှင်များနှင့် ဖြူဖြူအမြစ်ဥကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ဟင်းချိုချက်ပြီး ပင်စိမ်းရွက်ခပ်ရသည်။ ခွဲခွဲကလေးဖြင့် ပူပူနွေးနွေးသောက်ရသည်။ နှုတ်ကို

မြိန်စေသည်။ သုက်ကို ပွားစေသည်။ နာလန်ထ လူမာများအတွက် အစား ခင်သော အစာအိမ်ကို ပြုပြင်ကာကွယ်ပေးသည်။ အချွေတတ်ပါ၍ လိပ်ခေါင်း ရောဂါသမားများအတွက် ဆေးဘက်ဝင်သည်။ အစာဟောင်းအိမ်ကို သန့်ရှင်း စေသည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်ခု မိုးရာသီ၌ထွက်သည်က ယင်းတိုက်ရွက်နုကလေး များပင်။ အဖန်တတ်များသည်။ နှုတ်ကို မြိန်စေပြီး ခံတွင်းကောင်းစေသည်။ နို့သော် အဖန်တတ်များသဖြင့် ချုပ်တတ်သည်။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသမား များနှင့် အမျိုးသမီးများအတွက် မတည့်ပါ။ ယင်းတိုက်သားမှာ မည်းနက်၊ ပြောင်လက်ပြီး မာကျောလွန်းလှသဖြင့် လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် အသုံးပြုကြ သည်။

မိုးဦးကျကာလတွင် လူအများစိတ်ဝင်အစားဆုံး သဘာဝအစား အစာကတော့ တီးဖြူဆောင်း၍ မင်းလောင်းပေါ်သော မှိုအမျိုးမျိုးဖြစ်ပါ သည်။ ဖက်ဆွတ်မှို၊ တောင်ပိုမှို၊ ဝါးရုံမှို၊ ကြခတ်မှို၊ ကြက်နားရွက်မှို၊ ဝါးမှို၊ သစ်တုံးမှိုအမျိုးမျိုး ရှိကြသည်။ သဘာဝမှိုများဖြစ်သည့် အဆိပ်ရှိသောမှိုက မြေကျင်းပါတတ်သည်။ အရောင်ရှိသော မှိုများကို မစားသင့်၊ မှိုပွင့်ကို မကြည့်ပါက အရောင်ပြောင်းသွားလျှင် အဆိပ်ရှိသည်။ မစားသင့်။ မှို အမျိုးမျိုးမှာ ဗီတာမင်မျိုးစုံပါသည်။ နှုတ်ကို မြိန်စေသည်။ ကန်စွန်းရွက်နှင့် ရှုတ်သီးစိမ်းထည့်ကြော်လျှင် အလွန်စားကောင်းသည်။

ကြက်နားရွက်မှိုနှင့် ဝါးမှိုများကတော့ သစ်တုံးအဆွေ၊ ဝါးပင် အဆွေများ၌ ပေါက်တတ်သည်။ ဟင်းခတ်ပစ္စည်းများဖြစ်ပါသည်။ အင်ဖက် နုကတော့ အင်ဥဟုလည်းခေါ်သည်။ အင်ရွက်အဆွေများအောက်၌ ဥသဖွယ် အလုံးကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝက်သားနှင့် ရောချက်စားရသည်။ အင်ပျဉ် ဘုခေါ်သော ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်သည့် ယားနာကို ပျောက်ကင်းစေသည်။ နှုတ်တွဲတွဲဖြစ်ပြီး မှိုနုရသော်လည်း မှိုအရသာနှင့်မတူပါ။ တောဝက်သား မြီး ချက်လျှင်တော့ အလွန်စားကောင်းသည်။ တောဝက်အခေါက်က မာ



၁၀၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သလို အင်ဥကလည်း အခေါက်လိုပင်။ ကြွက်နားရွက်မှိုမှာ သစ်တုံးတွေ များ၍ ပေါက်တတ်သဖြင့် သရက်တုံးမှိုက အန္တရာယ်ကင်းသည်။ မှိုခြောက် ပန်းခြောက်အဖြစ် ဟင်းချို၊ ဟင်းခါးများတွင် အသုံးပြုတတ်ကြသည်။

ရာသီစာများအကြောင်းရေးရင်း တောဆေး၊ တောင်ဆေး၊ မုဆိုးဆေး ဖြစ်သွားချေပြီ။ တောနေလူများအတွက်တော့ အသုံးတည့်ပါလိမ့်မည် တကယ်လည်း မိုးဦးကျ၍ပေါ်သော တောစာတောင်စာများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တကယ်တမ်းလည်း အရသာရှိပြီး ဆေးဖက်ဝင်သော ရာသီစာများဖြစ်ကြ သည်။

တောကို ချစ်မြတ်နိုးသော ကျွန်တော်တို့ တောပျော်မုဆိုးများ အတွက်တော့ အရသာထူးသည့် သဘာဝဟင်းလျာများ ဖြစ်ကြသည်။ တတ်လျှင်ဆေး၊ မစားတတ်လျှင် ဘေးဆိုသည်ကိုတော့ သတိထားရပေမည် တောသည် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်း၏။ တောထွက်ပစ္စည်းများက စားစရာ ကို ပေး၏။ အမိုးတန်လှပေသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းမိဖူး တောသည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ အသက် ရန်ရှာတတ်ပါသည်။ အစားမတော် တစ်လုတ်ဖြင့် အုပ်စုလိုက် သေဆုံး သော သာဓကများစွာ ရှိသည်။



[၃]



တနင်္ဂနွေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်တစ်ရက်၊ အလုပ်နား၍ စခန်းတွင် နေထိုင်။ ရဲဘက်စုံလင်လှသည်။ မနက်စောသေး၍ဖြစ်သည်။ (၇) နာရီထိုး သည်နှင့် လူစုကွဲပြီး တောတွင်းဝင်၍ အရှာအဖွေ ထွက်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဟင်းစားပြတ်ချေပြီ။ တစ်ပတ်လုံး မအားလပ် ပြုတော့မလည်နိုင်။ တပည့်များ ရှာဖွေကျွေးသော တောကြက်၊ တောငှက် ဆောက်တော့ စားရပါသည်။ ကျွန်တော့်သဘောက တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် တောဝက်ဖြစ်စေ၊ ဆတ်ဖြစ်စေ၊ စခန်းတစ်ခုလုံးကို ကျွေးချင်သည်။ သို့သော် စခန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောကောင်များက ပါးလျားစပြုပြီ။ တော ဆတ် ချေ။ ဆတ်က တောနက်အတွင်းမှာသာ နေကြသဖြင့် ယနေ့ နေ့လယ် ထုထမ်းထုပ်ပါယူ၍ တောတိုးရန် စီစဉ်ထားသည်။

“ကဲဟေ့ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲလား။ အောင်သန်းနဲ့ တင် ဆောင်းပါမက လှအေးလည်း လိုက်ခဲ။ ဓားရှည်တစ်ချောင်းပါ ဆောင်ခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် စခန်းမှထွက်၍ စခန်းအနောက်ဘက်
ရိုးမတောထဲသို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ စခန်းအနီး ပတ်ဝန်းကျင်
တွင်တော့ ဘာကောင်မှမတွေ့။ ရေချောင်းကလေးကျော်ပြီး တောဖိုထဲ
စဝင်တော့ မျောက်အော်သံနှင့် တောကြက်တောငှက်တို့သံများ ကြားလာ
သည်။ မုဆိုးအောင်သန်းက လက်မ ထောင်ပြသည်။ အခြေအနေကောင်
သည်သဘော။

ကံကောင်းချင်တော့ တောဝက်အုပ်နှင့် တိုးသည်။ ကျွန်တော်
လည်း အသင့်မောင်းထိုးထားသော ဒဿမ-၃၀၃ အမေရိကန်ရိုင်ဖယ်ကြီး
ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ အကြီးဆုံးကောင်ကြီးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း ...”

တစ်ချက်ဆို တစ်ချက်ပါပင်။ ကျည်ဆန်လက်ပပ်ကြား ဝင်၍
သည်။ သို့သော် ...

လဲသောအကောင်မှာ ခေါင်းဆောင်ဝက်ထီးကြီးမဟုတ်။ အစွယ်
တိုနံ့ဖြင့် အကောင်ကတော့ ထူးသည်။ ဝက်မများ ကစဉ်ကလျားဦးတည်
ပြေးကြစဉ် ဝက်အုပ်အတွင်းမှ ပေါ်လာသည်က အစွယ်ကြီးကော့လန်နေ
မျက်လုံးနီရဲ၍ စိတ်အလွန်ဆိုးနေသော ဝက်သိုးကြီး။ အခြားတိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်ကောင်နှင့် အသေအလဲတိုက်ခိုက်လာသည့် ပုံစံမျိုး။ ကျွန်
တော်ရှောင်ချိန်မရ၍ ထပ်မံထိုးထားသော ကျည်သစ်ဖြင့် တန်းထိုး
လိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း ...”

ထိသည်။ လဲကျသည်။ သို့သော် သေတွင်းဟုတ်ဟန်မတူ။ ပျက်
၍ လဲသော်လည်း ကုန်း၍ ထလာသည်။ တရူး၊ ရူး၊ အသံမြည်နေသည့်
ကျည်ထပ်မံထိုးစဉ် ကျည်က ပွနေသဖြင့် ပြောင်းရင်းထဲမဝင် ကျည်
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျည်ထိုးရင်းတန်းလန်ဖြင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီး
စလွယ်သိုင်းအမြန်လွယ်၍ အနီးရှိ မအူပင်ပေါက်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ရသည်။

မအူပင်မှာ ထွာဆိုင်ခန့် သာရှိပြီး စိတ်ချရသည်တော့ မဟုတ်။
အကိုင်းအလက်များ၍ တက်ရသည်ကတော့ လွယ်ကူသည်။ ကျွန်တော်
ကိုင်းခွဆုံပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဝက်သိုးကြီးက မအူပင်အား ပြေးတိုက်
သဖြင့် ဒိန်းခနဲမြည်ကာ ယမ်းခါသွားသည်။ မကြာခင် မအူပင်ပေါက် ပြုလဲ
ပေတော့မည်။ ပြောင်းရင်း၌ ကျည်ပွကြီးက တစ်ဝက်ဝင်ပြီး မောင်းထိုးမရ
ဖြုတ်မရ။ ကျွန်တော်တပည့်များကို ကြည့်တော့ သစ်ပင်အသီးသီးပေါ်တွင်
စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ဘက်ကလည်း အသံပေး။ ဒီမှာ ကျည်ပွ
ကြီးခံနေလို့ မောင်းထိုးမရဘူး”

တပည့်များ ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကြစဉ် ကျွန်တော် ကျည်ပွကြီး
အား အသင့်ဆောင်လာသော တောလိုက်စားမြောင်ဦးချွန်ဖြင့် ကလော်၍
ထုတ်ရာ ကံကောင်းစွာ ထွက်ကျသွားသဖြင့် ကစလကျည်သစ်ကို ထိုး၍
မောင်းတင်ပြီးကြည့်တော့ ကျွန်တော်လိုပင် မအူပင်ပေါက်ပေါ်တွင် ပင်စည်
အား ဖက်တွယ်ထားသော မောင်လှအေးအေး ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် တွေ့လိုက်
ရသည်။

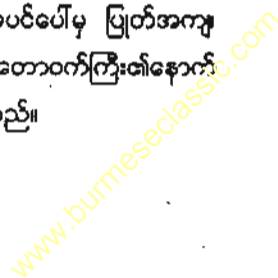
“လှအေး ... မကြောက်နဲ့၊ ငါကျည်ထိုးလို့ ရပြီ။ ပင်စည်ကို မြဲမြံ
ဖက်ထား”

ကျွန်တော် ပြောပြောဆိုဆို ဝက်သိုးကြီးအား အမိအရ ချိန်သည်။
ကျွန်တော်တက်နေသော မအူပင်က အကိုင်းအခက်ရှုပ်နေ၍ ချိန်သားမမိ
သဖြင့် အောက်ကိုင်းအဆင့်သို့ ဆင်းရသည်။ ပစ်ကွင်းကောင်းတော့ ဝက်သိုး
ကြီးက မောင်လှအေးနေသော မအူပင်ပေါက်အား ပြေး၍တိုက်ချေပြီ။

“ဒိုင်း ... ခွမ်း ... အား”

သစ်ပင်နှင့် တိုက်မိ၍ မောင်လှအေး အပင်ပေါ်မှ ပြုတ်အကျ
တောဝက်ကြီးလည်း ခေါင်းစိုက်နေစဉ် ကျွန်တော် တောဝက်ကြီး၏နောက်
လက်ပပ်ကြားအား အမိအရချိန်၍ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း ...”



၁၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တောဝက်ကြီး တစောင်းလဲသည်။ ကျွန်တော်တို့ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းကြတော့ တောဝက်ကြီးလည်း ဇိဗ်ချုပ်ပြီး တပည့်မောင်လှအေးလည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် သတိလစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်လှအေးအား ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြမှ မောင်လှအေး 'အင်း ... အီး ... အား' ဟုအော်ပြီး သတိပြန်ရလာသည်။ သို့သော် မျက်လုံးက ကြောင်တောင်တောင်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေသူများ အား စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လှအေးတစ်ကိုယ်လုံးအား စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ ကျိုးပဲ့ဒဏ်ရာရခြင်းမရှိ၊ ပွန်းပဲ့သွေးစို့ခြင်းပင် မရှိပါ။ မအူပင်ပေါက်အကိုင်း က (၅) ပေခန့်သာ မြင့်ပြီး ဝက်လူးအိုင်ထဲ ပြုတ်ကျသဖြင့် ဒဏ်ရာရခြင်းပင် မရှိပါ။ သို့သော် ...

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ညည်းသံကြား၍ ကျွန်တော်တို့ မောင်လှအေးအား ဝိုင်းအုံကြည့်ကြတော့၏။

“တောက် ...”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ တောက်ခေါက်သည်။

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် ...

“မောင်လှအေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးရာ ...

“ငါ လှအေး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆတ်ဆတ်ဖြေသည်။ မျက်ထောင့်ကြီးကလည်း နီရဲနေသည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုဒေါသထွက်ကာ ...

“ဒါဖြင့် ဘာကောင်လဲ”

“ငါ ... ဟိုး ... ကညင်ပင်ကြီးက ရုက္ခစိုး၊ လှအေးဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ကို မတောင်းပန်ဘဲ ငါ့အပင်ခြေရင်းမှာ မတ်တတ် အပေါ့စွန့်တယ်။ အဲဒါ ငါ မကျေနပ်ဘူး။ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

တောကြီးမာယာ * ၁၁၃

ကျွန်တော်က သရဲပူးသည်။ ကပ်သည်ကို အယုံကြည်ရှိသူမဟုတ်။ သို့သော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ နားမလည် မဖြေရှင်းတတ်ပါ။

တောအတွေ့အကြုံများသော မုဆိုးအောင်သန်းက ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး လက်အုပ်ကလေးချီ၍ ရိုသေစွာဖြင့် ...

“ခွင့်လွှတ်ပါ ... အရှင်ကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်မျိုးက ကိုလှအေးတိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်။ သူက အတွေ့အကြုံ မရှိလို့ပါ”

“အေး ... အဲဒါဆို မင်းတို့ မုဆိုးထုံးစံအတိုင်း ငါ့ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်၊ စိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့၊ ခုချက်ချင်း တောင်းပန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါပြီ။ ကညင်ပင်ကြီးခြေရင်းမှာ ရိုရိုသေသေ ပူဇော်ပြီး တောထုံးစံနဲ့ တောင်းပန်ပါမယ်”

“အေး ... ကျေနပ်လိုက်မယ်။ မင်းကောင်ကို ပြောထား။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို မလွယ်ဘူး။ အသေပဲ”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဝါး”

ဟုအော်ပြီး ရုက္ခစိုးကြီး ထွက်သွားသည်။ မောင်လှအေးကတော့ ကျွန်တော်တို့အား အံ့သြစွာ ကြောင်တောင်ကြည့်နေသည်။ မျက်ထောင့်ကြီးက မနီတော့။ ကျွန်တော်က ရေဘူးလှမ်းမေးတော့ အငမ်းမရ တဂွတ်ဂွတ် မော့သောက်သည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မေးတော့ ...

ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသည်။ နားလည်ကြသော တောမုဆိုးများ ဖြစ်ကြသည့် အောင်သန်းနှင့်တင်သောင်းက ချက်ချင်းပင် မောင်လှ ကိုင်ဆောင်လာသည့် ဓားရှည်ကြီးဖြင့် တောဝက်များ၏ နားရွက်များ၊ ခွာများ အမြီးများကိုဖြတ်၍ အင်ဖက်ကြီးဖြင့်ထုပ်ကာ ကညင်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်အခြေ၌ ကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။

“အရှင်ရုက္ခစိုး... အပိုက်အမဲများ အမှားအယွင်းရှိပါက ဗွေမယူပါနှင့်။ ကိုလှအေးမှာ တောအတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် ကျူးလွန်မိသော အပြစ်အား ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

မုဆိုးအောင်သန်း တိုင်ပေးသမျှ ကိုလှအေးမှာ ကြုံကြုံကလေးထိုင်၍ လိုက်ဆိုနေသည်။ အတော်လည်း ကြောက်လန့်သွားပုံရသည်။ တောဆိုသည်မှာ အတွေ့အကြုံမရှိပါက လွန်စွာ ဖမ်းစားတတ်သည်။ တော၏မာယာမှာ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ မှားယွင်းပစ်ခတ်မိသော မုဆိုးပုံပြင်များလည်း များစွာရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယူနီဖောင်းဝတ်များ အနေဖြင့်တော့ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်၍လားမသိ၊ အမှားအယွင်းမရှိခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် တောခြောက် တောမှောက်ခြင်းတော့ ခံရဖူးသည်။ ဤသည်ကလည်း အမဲလိုက်မုဆိုးများ ရံဖန်ရံခါ ခံစားရလေ့ရှိသဖြင့် အထူးအဆန်းကိစ္စတော့ မဟုတ်တော့ပါ။

တောဝက်ကြီးက (၂) ကောင်၊ လူ (၄) ယောက်၊ တောကောင်များအား ဝက်တုတ်တုတ်၍ ဝါးလုံးလျှိုထမ်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မထမ်း၍ မရတော့။ ကျွန်တော်နှင့်မုဆိုးအောင်သန်းက တစ်တွဲ၊ မျောက်တင်သောင်းနှင့် လှအေးကတစ်တွဲ၊ အသီးသီးထမ်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးအောင်သန်းထမ်းသည်က ဝက်သိုးကြီးအချိန် (၆၀) ကျော်၊ တင်သောင်းနှင့်လှအေးထမ်းသည်က အချိန် (၅၀) ခန့် ဝက်မဖြစ်သည်။ သို့သော် လှအေးမှာ အတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် မကြာခဏ အနားပေးရသည်။ တောစိုက်ထွက်၍ မအူပင်တောထဲ နားနေကြစဉ် နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရန် သတိရလာကြသဖြင့် ထမင်းစားရန် ထမင်းထုပ်များ ဖွင့်ကြသည်။

ထိုစဉ် တောမှာ တဝေဝါမြည်၍ အဝေးသီမှ သစ်ပင်ကြီးများ လဲပြိုင်သံ တစ်ခုခုနားထောင်သံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများကို ကြားရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နားခိုနေသော မအူပင်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ လေမတိုက်၊ မိုးလည်းမရွာပါ။

မုဆိုးအောင်သန်းက ကျွန်တော့်အား ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“တောခြောက် သတိပေးတာပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ သတိမေ့သွားတယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အပိုယူလာသော ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ထဲသို့ ဟင်းများ စုပုံထည့်ပြီး နားခိုရာ မအူပင်ကြီး အမြစ်ဆုံပေါ်သို့ တင်၍ ပထမပူဇော်သည်။

“သုံးဆောင်တော်မူပါ... အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး၊ တပည့်တော်တို့အား အပြစ်မှခွင့်လွှတ်ပြီး ဝဝလင်လင် မြိန်ရှက်စွာ သုံးဆောင်တော်မူပါ။ ဘေးရန်ကင်းပြီး ချမ်းသာအောင်လည်း စောင့်ရှောက်တော်မူပါခင်ဗျား”

တော်လဲသံများ ချက်ချင်း ရပ်သွားသည်။ လေသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။ တောမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်သွားသည်။ တော၏မာယာမှာ ဆန်းကြယ်လှေစွ။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားသောက်ကြပြီး တောနက်ကြီးအထဲမှ တံရွေရွေ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ရေချောင်းကလေးအကူး၌ ချေမောင်နံ့ ရေသောက်ဆင်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို မြင်သော်လည်း လန့်မပြေး၊ ရေအဝသောက်ပြီးမှ တောထဲ တရွေရွေ ဝင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပစ်ခတ်ချင်သည်စိတ်မရှိ။ ပခုံးတွင် လွယ်ထားသည့် သေနတ်လွယ်ကြိုးကိုပင် မဖြုတ်မီ၊ တောမုဆိုးက တောသတ္တဝါကို မေတ္တာထား၍ စိုက်ငေးနေမိသည်။ မပစ်ခတ်ရက်။ တပည့်များကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိသည်။ ကျွန်တော်က အမဲလိုက်မုဆိုးဖြစ်သော်လည်း မောင်နံ့ခံတွဲကို မပစ်။ ဇီးရှိသော သတ္တဝါကို မပစ်ပါ။ ကျွန်တော်၏မုဆိုးစည်းကမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လားတော့ မသိ၊ တောတွင်းဒေသအနှံ့ အမဲလိုက်ခဲ့သော်လည်း အသက်အန္တရာယ်ဖြင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မကြုံခဲ့ရဖူးသေးပါ။

စခန်းရောက်တော့ မွန်းလွဲ (၂) နာရီခန့်၊ တပည့်များက တောဝက်များအား ဖျက်ကြသည်။ ဝက်သိုးကြီးအား ရဲဘက်များစားရန် ရဲဘက်ဖိုကြီးသို့ သွင်းသည်။ ဝက်မအား ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝန်ထမ်းများစားရန် ရူးဟိုပြုတ်စီစဉ်သည်။ ထိုစဉ် နောက်တန်းတပ်ကြပ်ကြီး ဦးအိုက်ရီရောက်ရှိလာပြီး -

၁၁၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဆရာထောင်မှူး... ဝက်သည်းခြေကို သိမ်းထားပါ။ ဆေးဖက် အလွန်ဝင်တယ်”

“ဘယ်လိုဆေးဖက်ဝင်တာလဲ... ဆရာကြီး”

“ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာသည်တွေအတွက် အလွန်ကောင်းတဲ့ နတ်ဆေးပဲ။ နှစ်ခွဲလခွဲချီပြီး ခေါင်းကိုက်နေတာတောင် ယူပစ်သလိုပျောက်တယ်”

“ဆေးအသုံးကရော... ဆရာကြီး”

“ကနစိုးသီး သိသလား။ အတွဲလိုက် တစ်ပင်လုံး သီးတာလေး။ အဲဒီအပင်က ကနစိုးရွက်ကို လက်တစ်ဆုပ်စာရှားပြီး အခြောက်လှမ်း။ ဝက်သည်းခြေကိုလည်း အခြောက်လှမ်းပြီး နှစ်ခုရော အဝတ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ပြီး အိပ်နေကျ ခေါင်းအုံးထဲသွင်းပြီး တစ်ညအိပ်ရုံနဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ အသေအချာ ပျောက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝက်သိုးကြီးဆီက ရလို့ သည်းခြေတစ်စုံ ယူထားတယ်။ ဆရာထောင်မှူးလည်း ဆောင်ထားပါ။ ကိုယ် မဖြစ်ရင်လည်း တခြားသူကို ကူညီတော့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တော်တော် ဆန်းကြယ်ပြီး ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ ဆေးနည်းပဲဗျို့”

တောကောင်များသည် ဆေးဖက် အသုံးဝင်ကြသည်။ မျောက်သွေးနှင့်မျောက်ဦးနှောက်က ယောက်ျားအားဆေး၊ တောင်ဆိတ်အရိုး၊ ခွာနှင့် ဦးချိုက အရိုးကျိုးနှင့် အကြောလိမ်းဆေး၊ စပါးကြီးသည်းခြေက လေဖြတ်ရောဂါသည်များအတွက် အထူးဆေး၊ ဝက်ဝံသည်းခြေကလည်း လေရောဂါသည်အတွက် အလွန်ကောင်းသည်။ ဖြူကောင်အစာအိမ်က ပန်းနာပျောက်ဆေး၊ တောကောင်တိုင်း ဆေးဖက်အသုံးဝင်ပါသတည်း။



ထောင့်မြူးကြီးသိန်းဝင်း

မြူးထောင့်မြူးကြီးသိန်းဝင်း
ဆရာထောင်မှူးကြီး



ကျွန်တော်၊ မြစ်မီးဘုရားနှင့် ဘုရားတို့ကိုပါကြီးများ * ၁၁၉

မြေလမ်းမကြီး ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှေးဟောင်းဘုရား၊ စေတီများက လက်ညှိုး ထိုးမလွဲပါ။ မြေပြန့်ဖြစ်သဖြင့်လည်း စေတီပေါင်း များစွာကို အဝေးကပင် လှမ်းမြော်ဖူးနိုင်မည်။ အထက်ဖော်ပြခဲ့သလို အိုး လုပ်သော မြေကြီးလုပ်ငန်းပညာရှင်များ နေထိုင်ကြသည့် ရွာများဖြစ်ကြ သဖြင့် ဆင်းတော့ ဆင်းရဲကြသည်။

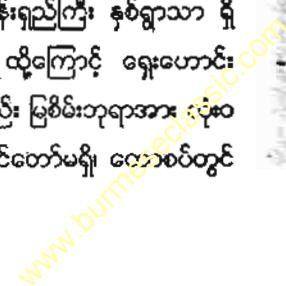
သို့သော် စေတနာနှင့် ဘာသာရေးယုံကြည်မှုက မဆင်းရဲပါ။ ဘုရား ဖြူကြီး၊ ဘုရားနီကြီး၊ မြစ်မီးဘုရား၊ ရှင်ညီနောင်၊ နာမည်ကြီးဘုရားများအပြင် နာမည်မရှိသောဘုရားများက ဒုနဲ့ဒေး၊ ဘုရားများအား သရိုးကိုင်ပညာဖြင့် တည်ဆောက်ပြီး ထုံးသက်န်းကပ်သည်။ ဘုရားနီကြီးကျတော့ သရိုးမကိုင်၊ ရှေးဟောင်းအုတ်စီပညာဖြင့်ပင် သပ်စီခုံးများဖြင့် ရှေးဟောင်းအုတ်နီကြီး များကို အဆင့်ဆင့်စီ၍ တည်ဆောက်ထားသည်။ မြစ်မီးဘုရားကိုတော့ ထူးဆန်းစွာ အစိမ်းရောင်စဉ်ရည်ဖြင့် သွန်းလောင်း တည်ဆောက်ထား သည်။

ဘုရားဖြူကြီးနှင့် ဘုရားနီကြီးတို့မှာ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းဘေး၊ ရွာဝင်လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်၌ တည်ရှိပြီး အုန်းလက်ကောက်ရွာဖြင့် နီးသည်။ မြစ်မီးဘုရားသည် လှည်းလမ်းဘေး၌ တည်ရှိသဖြင့် ဖုန်ထုက မြှုပ်နေရာ၊ မုခ်ပေါက်ဝလေးခုပင် ပိတ်လုမတတ်။ ခေါင်းလောင်းတော်အောက်ခြေနှင့် ငှက်ပျောဖူး၊ ကြာမှောက်ကြာလှန်နှင့် ထီးတော်၊ စိန်ဖူးတော်သာ ပေါ်တော့ သည်။ မြေဝင်နစ်မြုပ်မတတ်ဖြစ်နေသော်လည်း မြစ်မီးဘုရား၏ တန်ခိုးတော် ကြောင့် ပျက်စီးခြင်းလုံးဝမရှိ။ အင်္ဂါစုံစွာ တည်ရှိနေပါသည်။

ထိုဒေသတွင် ကြောင်ပန်းကုန်းလမ်းခွဲမှ ဝင်လျှင် အုန်းလက် ကောက်ရွာနှင့် နနွီတောင်ရွာ၊ မြောက်ရွာ၊ ရွာတန်းရှည်ကြီး နှစ်ရွာသာ ရှိ သဖြင့် လူအသွားအလာက အလွန်နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးဟောင်း ဘုရားများအား ဖောက်ထွင်းမိုးယူသူများရှိသော်လည်း မြစ်မီးဘုရားအား ပုံစံ ဖယ်ရဲကြ၊ မြစ်မီးဘုရားမှာ အရံတိုင်းမရှိ။ ရင်ပြင်တော်မရှိ၊ ငောစပ်တွင်

မြစ်မီးဘုရားဆိုသည်မှာကား ပုဂံခေတ်၊ အနော်ရထာမင်းစော သထုံ သို့စစ်ချီပြီး သိမ်းပိုက်စဉ် စစ်ချီရာလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် တည်ထားခဲ့ သည့် စေတီဘုရားအဆူဆူအနက် တစ်ဆူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျောက်ဆည် ခရိုင်၊ စဉ့်ကိုင်မြို့နယ်သည် ပန်းလောင်မြစ်နှင့် ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ခေါ် မြစ်ငယ်မြစ် တို့အကြားတွင် တည်ရှိသော ဒေသဖြစ်သည်။ အိုးလုပ်အုတ်ဖုတ်သော ပညာရှင်၊ ရွာများဖြစ်ကြသဖြင့် ရွှံ့ကိုနိုင်သည်၊ ပုံစံသွင်းတတ်သည်။ မြန်မာ နည်းပညာဖြင့် အုတ်တေ ဖော်စပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤရွာများတစ်ရိုး တွင် စစ်ချီရာတွင် အမှတ်အသားဖြင့် တည်ခဲ့သော ဘုရား၊ စေတီပေါင်း များစွာ ကြွင်းကျန်နေခဲ့ရာ ယခုတိုင် ဖူးမြော်နိုင်ပါသေးသည်။

တံတားဦး (အင်းဝ) သွား၊ ကတ္တရာလမ်း၏ ညာဘက် ပန်းလောင် မြစ်၏ ညာဘက်ခြမ်းတွင် ထိုဒေသရှိသည်။ ကြောင်ပန်းကုန်းရွာမှ ညာဘက် အဆင်း၊ အုန်းလက်ကောက်ရွာ၊ နနွီတောင်ရွာ၊ မြောက်ရွာ၊ ရွာတန်းရှည်နှင့် နေပူရွာ၊ ကုန်းသာရွာတစ်ကြောတွင် တည်ရှိသောဒေသဖြစ်သည်။



၁၂၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တည်ရှိသဖြင့် အချိန်မရွေး ဖောက်ထွင်းခိုးယူနိုင်ရန် အခွင့်အရေးရှိပါသည်။ သို့သော် ကြံစည် ရဲသူပင်မရှိ။ (၉) တောင်ပြည် စေတီခန့်သာဖြစ်ပြီး မြစ်မီးညီအစ်မ စောင့်ရှောက်ကြောင်း သတင်းကြီးသည်။

နန္ဒီတောင်ရွာ၊ မြောက်ရွာအတွင်းရှိ ရှင်ညီနောင်ဘုရားနှစ်ဆူသာ ကြီးမားသော စေတီများဖြစ်ကြသဖြင့် ထုံးသင်္ကန်းကပ်လှူပြီး သန့်ရှင်းရေးဖြိုးလုပ်၍ ကိုးကွယ်ကြသည်။ အခြားရွာတန်းရှည်စည်းရိုး၌ ရှိကြသော စေတီငယ်များကတော့ တန်ဆောင်းပင်စည်းရိုးနှင့်အကူ ရောထွေး၍ စည်းရိုးခတ်ခြင်း ခံထားရသည်။ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရွာများဖြစ်ကြသော်လည်း များပြားလှသော ဘုရားများကို ကိုးကွယ်နိုင်ဟန်မတူ။ မျက်နှာလွှဲထားကြဟန်တူသည်။ ယာလုပ်ရင်း၊ ထယ်ထိုးရင်းတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မြေထည်များ မကြာခဏ ရတတ်ပါသည်။ အဖိုးတန်ရွှေငွေများတော့ မဟုတ်ပါ။ ရှေးဟောင်း မြေဆေးတံ၊ မြေလက်ကောက်နှင့် မြေအိုးမြေခွက်များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်ဆီက ထိုဒေသရွာများတွင် ကျွန်တော် စာမတတ်သူ ပပျောက်ရေး အသုံးလုံးသင်တန်းဆရာအဖြစ် တာဝန်ကျခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာများတွင် ထန်းတောကြီးများက ပိုင်းနေသည်။ နွားများမွေးသည်။ ဆိတ်များမွေးသည်။ သို့သော် နွားနို့၊ ဆိတ်နို့ မသောက်ကြပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း မရှိ။ သို့သော် ထန်းနို့ကထွက်သော ထန်းရည်ခါးကိုတော့ ကြိုက်ကြသည်။ ထန်းရည်ချိုကိုတော့ ထန်းလျက်ချက်သည်။ နွားနို့ကိုတော့ မလိုင်ခဲကျိုသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သူငယ်ချင်း စောကျောလေးက အသုံးလုံးကျောင်းဆရာများဖြစ်ကြသဖြင့် နန္ဒီတောင်ရွာ၊ သူကြီးဦးမာတ်မိုအိမ်တွင် စုပေါင်းတည်းခိုကြသည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က နန္ဒီတောင်ရွာ၊ အသုံးလုံးကျောင်းဆရာ၊ ကိုစောကျောလေးက မြောက်ရွာတာဝန်ခံကျောင်းဆရာ၊ မြောက်ရွာတွင်သူကြီးဦးလှထွန်းက အုပ်ချုပ်သည်။ နန္ဒီတောင်ရွာ၊ မြောက်ရွာဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ ရွာတန်းရှည်ကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၊ မြစ်မီးဘုရားနှင့် နှစ်စားတိုက်ကြီးများ * ၁၂၁

ရွာနှစ်ရွာကို ရှင်ညီနောင်ဘုရားနှစ်ဆူက ခွဲခြားထားသည်။ ဘုရားနှစ်ဆူမှာ ရှေးဟောင်းဘုရားများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဝင်းမရှိ၊ တံတိုင်း မရှိ၊ ဘုရားနှစ်ဆူကြားတွင် တောင်ရွာနှင့်မြောက်ရွာကို ဆက်သွယ်ထားသော (၁၀) ပေခန့်အကျယ်၊ လူသွားလမ်းကလေးသာ ရှိသည်။ လှည်းလမ်းဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ ထိုနေရာက မြေလည်း ကြမ်းသည်။ အခြောက်အလှန့်လည်း နာမည်ကြီးသည်။

ရှင်ညီနောင်ဘုရား အနောက်ဘက်တွင် ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဆူရှိရာ ကန္တာရဆူးချိုများ ဖုံးအုပ်နေပြီး မြွေဆိုးကလည်း အလွန်ပေါသည်။ ညအချိန် ထိုနေရာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မဖြတ်သန်းရဲကြ။ မီးတုတ် (သို့မဟုတ်) တုတ်မီးများဖြင့်သာ လူသုံးလေးဦးစု၍ ဖြတ်သန်းကြရသည်။ ကျွန်တော်က နန္ဒီတောင်ရွာတွင် တာဝန်ကျသဖြင့် ပြဿနာမရှိသော်လည်း သူငယ်ချင်းကျောင်းဆရာ ကိုစောကျောလေးကတော့ ညစဉ်အကြိုအပို့နှင့် သွားလာနေရသည်။ ကိုစောကျောလေးမှာ ကရင်လူမျိုး၊ ထန်းရည်ကြိုက်သဖြင့် သူက အပေါင်းအသင်း၊ တပည့်တပန်းတော့ ပေါ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တည်းခိုနေသောအိမ်မှ အဘ သူကြီးဦးမာတ်မိုကလည်း ထန်းရည်ခါးတော့ အလွန်ကြိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းဆရာ ကိုစောကျောလေးနှင့် အတွဲညီကြသည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး တွဲပြီး ထန်းတောတကာလှည့်၍ ထန်းရည်အဝသောက်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေပူပူ ဖုန်ထူထူ၊ လှည်းလမ်းဝေး။ မိုးနံ့ချထဲတွင် တူဝရီးနှစ်ယောက် လဲနေကြကြောင်း လမ်းသွားလမ်းလာများက သတင်းပေးမှ ကျွန်တော်နှင့် ရွာကာလသားအဖွဲ့ သွားတွဲခေါ်ရသည်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် ကျွန်တော်က နန္ဒီတောင်ရွာ၊ မြောက်ရွာစာသင်ပိုင်း၊ (၂)ပိုင်းကို ကူးသန်းသွားလာပြီး ညဉ့်နက်သည်အထိ စာသင်ရသည်။

ထိုနေ့မျိုးတွင် ရွာကာလသားများက ဆရာလေးပင်ပန်းသည်ဟုဆိုကာ ညဉ့်လယ်စာ ကြက်သားဟင်း ကာလသားချက်နှင့် ထန်းရည်ခါးနှင့် ညှော်ခံတတ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ထန်းရည်ခါးမကြိုက်သဖြင့် အနည်း

၁၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ငယ်သား။ ထန်ရည်ခါးကြိုက်သော အဘဦးဓာတ်မှီနှင့် ကိုစောကျောလေးတို့ က တစ်ရေးနိုးသည်နှင့် မနက်စာ၊ ညစာပေါင်း၍ ထမင်းထစားကြသည်။ အတော်ပေသော တူဝရိုးဖြစ်သည်။ အကျင့်စရိုက်ကလိုက်လည်း လိုက်ဖက် ပါသည်။

တင်ပြရန် တစ်ခုလိုသွားသည်။ နန္ဒီတောင်ရွာ၊ ပန်းပဲဖိုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အဆိုအရ ရှေးရှေးဘိုးဘွား။ ဘီတင်လက်ထက်ကတည်းက ပန်းပဲဖိုရိုးရိုးဟု သိရသည်။ နန္ဒီတောင်ရွာစားမှာ လွန်စွာ နာမည်ကြီးသည်။ ပန်းပဲဆရာကြီးက ဦးကျော်မြင့်ဖြစ်သည်။ သံကို အလွန်နိုင်ပြီး သံထည်ကို မီးဆေးရာ အလွန်နိုင်သည်။ ဓားသားမက လယ်ယာသုံးပစ္စည်း သံထည်မှန် သမျှ ဦးကျော်မြင့်ပန်းပဲဖိုက ထွက်သည်။ တစ်နယ်တစ်ကျော်၊ နာမည်ကျော် ထင်ရှားသော နန္ဒီတောင်ရွာ ပန်းပဲဖိုဖြစ်သည်။ သံထည်များကိုတော့ စစ် အတွင်း သံပုံက ရသည်ဟုဆိုသည်။



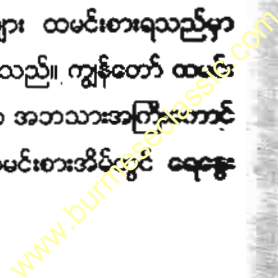
[၂]

တစ်နေ့နေ့လယ်တွင် ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ စားနေစဉ် လှည်း သမား တစ်ဦးရောက်လာပြီး ...

“ဆရာလေး ဆရာလေး။ ဆရာတို့ရွာက သူကြီးဦးဓာတ်မှီနဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ထန်းရည်ဖူးပြီး ချစ်တီးထိုက်ဝါကြီးပေါ်မှာ အိပ် ပျော်နေကြတယ်။ အဲဒီနေရာက မြေအလွန်ကြမ်းပြီး အခြောက်အလှန့်အား ကြီးတယ်။ မြေဆိုးလည်း ပေါတယ်။ ကျွန်တော်နှိုးပြီး လှည်းနဲ့တင်လာဖို့ ကြိုးစားတာ။ မနီးတော့တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တာနဲ့ ထားခဲ့ရတယ်။ ကျွန် တော် နန္ဒီတောင်ရွာ၊ ပန်းပဲဝင်ပြီး ထယ်တုံးသဖို့အပ်ပြီးတာနဲ့ ကုန်းသာရွာ ကို ပြန်မှာ။ ဆရာလေး ... အပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ အသုံးလုံးကျောင်းဆရာများ ထမင်းစားရသည်မှာ ရွာစဉ်လှည့်၍ တစ်အိပ်တစ်နပ် ထမင်းစားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထမင်း စားပြီးသည်နှင့် အဘသူကြီးဦးဓာတ်မှီတို့အိပ်ပြန်ကာ အဘသားအကြီးကောင် မိုးတင်နှင့် မိုးအောင်တို့ ညီအစ်ကိုအားခေါ်ပြီး ထမင်းစားအိပ်လွှင့် ရေဓန



၁၂၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကြမ်းနှင့် ပဲကြော်သုပ်ကိုမြည်းကာ စောင့်နေစဉ် ကုန်းသာရွာမှ သတင်းလာပေးသူ လှည်းကြီးရောက်လာသဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ လှည်းမှာရှင်ညီနောင် ဘုရားကိုဖြတ်၍ နန္ဒီမြောက်ရွာထဲဝင်သည်။ မြောက်ရွာမှာ တောင်ရွာထက် အိမ်ခြေများသည်။ ဆေးပေးခန်းရှိသည်။

မြောက်ရွာကထွက်တော့ ကွင်းခေါင်ခေါင် နေပူကျဲကျဲ။ အဝေးလှည်းလမ်းဘေးတွင် စစ်ကြိုခေတ်ကတည်းက တည်ရှိခဲ့ပြီး မီးလောင်ပျက်စီးနေသော ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီး လေးလုံးကို တန်းစီလျက်တွေ့ရသည်။ တိုက်ဝါကြီးများတွင် အမိုးမရှိတော့။ မီးလောင်ထားသဖြင့် အောက်ခံအင်္ဂါတွေနှင့် အကာတံတိုင်းများသာ ကျန်တော့သည်။ ဘာဆေးသုတ်ထားသည်တော့မသိ။ ကုလားကြိုက် ဝါဖျော့ဖျော့ သုတ်ဆေးရောင်ကတော့ ကျန်နေဆဲပင်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ တော်လှန်ရေးကာလ ဒေသခံလယ်သမား၊ ယာသမားများက အရင်းရှင် ချစ်တီးကုလားများအား မီးရှို့သတ်ဖြတ်ထားသော နေရာဟုတော့ သိရသည်။ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်း၍ တစ်ပြင်လို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အချိန်က မွန်းလွဲ (၁) နာရီခန့် အညှာနေ့အပူရှိန် အမြင့်ဆုံးအချိန်၊ လမ်းဘေးကွင်းပြန့်ထဲ သစ်ဖိပ်၊ ဝါးရိပ်မရှိ။ အဆောက်အအုံပျက်က အမိုးမရှိ။ ကျွန်တော်တို့ အဆောက်အအုံအပျက်၊ ပထမမြောက် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးရှေ့ရောက်တော့ မီးလောင်ထားသည့် အုတ်ခုံအဆွေးကြီး၏ အောက်ခြေတွင် ကပ်လျက်၊ တူဝရီးနှစ်ဦး အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ခေါ်ကြည့်သော်လည်း မနိုးပါ။ ပြင်းထန်သော နေရောင်ခြည်က သူတို့မျက်နှာ (ခေါင်းပိုင်း) မှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထားသည်။

ထို့ကြောင့် လှည်းဆရာအား လှည်းကို နောက်သို့ဆုတ်ခိုင်း၍ ကျွန်တော်တို့ အဘနှင့် ကိုစောကျောလေးအား တစ်ယောက်ချင်း လှည်းပေါ်မ၊ တင်ရသည်။ နေပူရှိန်ကြောင့် ချွေးများစို၍နေကြသဖြင့် အဝတ်အစား အလျင်အမြန်လဲရန် အလွန် အရေးကြီးပါသည်။ ထို့ကြောင့် နေပူမမိစေရန် လှည်းပေါ်ခြင်းထားသော ကောက်ရိုးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းပေးရသည်။

ကျွန်တော်၊ မြစ်ဘေးနှင့် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးများ * ၁၂၅

လှည်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ရွာအိမ်ပြန်ရောက်တော့ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပေးပြီး အဝတ်အစား လဲပေးရသည်။ ထိုအချိန်မှ နှစ်ဦးစလုံး နိုးထလာကြပြီး အဝတ်အစားများချွတ်၍ လဲပေးသည်ကို ရှက်သည်ဆိုပဲ။ သူကြီးကတော်အဖေ ခေါ်မြို့ကတော့ တတွတ်တွတ်ဆူနေသည်။ သို့သော် သူမက သူကြီးကိုတော့ ကြောက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ရေတိုက်တော့ အဘက ...

“ကျောင်းဆရာလေး ... ဟိုဟာ မရှိဘူးလား”

“ဘယ်ဟာတုံး ... အဘရဲ့”

“အရက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထန်းရည်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ”

သားလုပ်သူ အကြီးကောင်မိုးတင်က အခန်းထဲမှ သွားယူပေးသည်။ အရက်ဖြူ တစ်ပုလင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးသား ပုလင်းလိုက် မော့ကြပြန်သည်။

“အဘတို့ ... မွန်းတိမ်းနေပြီ။ အစာ ထစားကြပါဦး။ တော်ကြာ အစာအိမ်ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

နှစ်ဦးစလုံး အော်ရယ်ကြသဖြင့် အပမိုသလားဟု ကျွန်တော်လန့်သွားသလို သူကြီးကတော်ကလည်း လှမ်းကြည့်သည်။

အဘက ထိုအခါမှ ...

“ငါတို့တူဝရီးက မနက်က ထမင်းကြော်စားပြီးမှ ထွက်ကြတာ။ ဒီနေ့အရှေ့တောက ထန်းရည်မရသေးလို့ အနောက်တော သွားကြတာ။ အနောက်တောက ပုစွန်ဆိတ်သောက်ရတာ အားမရတာနဲ့ ကုန်းသာရွာ ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်လုံး ချက်ခိုင်းပြီး ထန်းလျက် အရက်နဲ့ မြည်းကြတာ ဗိုက်ကို ပြည့်လို့ အဲဒါဗိုက်လေးပြီး အိပ်ချင်တာနဲ့ ချစ်တီးတိုက်ပျက်ထဲ ဝင်အိပ်နေတာ။ အေးနေတာပဲ။ မင်းတို့ တော်တော် အလိုက်မသိတဲ့ကောင်တွေ။ အိပ်မက်က ကောင်းခန်းရောက်ခါနီးမှ သန့်နိုးရတယ်”

၁၂၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်ရောပဲ ... အဘရေ”

“အဘတို့ ... ဘာတွေများ အိပ်မက်မက်ကြလို့လဲ။ နှစ်ယောက် တစ်အိပ်မက်များ ပြစ်နေကြရောသလား”

ထိုအခါမှ အဘက ...

“စောကြီး ... မင်း ဘာမက်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့တူဝမ်းကို ချစ်တီးကုလားကြီးက လှမ်းခေါ်လို့ သူ့ အိမ်ထဲ ဝင်လည်တာလေး၊ အိမ်ထဲရောက်တော့ အိမ်ဖော်မကလေးတွေကို ညှိခမ်းခိုင်းပြီး အကောင်းစားစပျစ်ရည်နဲ့ ဒိန်ခဲနဲ့ကျွေးတာ အရသာရှိလိုက် တာဗျာ။ စပျစ်သီးနဲ့ ငှက်ပျောသီးအကောင်းစားတွေတောင် ပါသေး”

“ဟ ... ဒါဆို ငါ့အိပ်မက်နဲ့ အတူတူပဲ ... စောကြီးရေ ညှိခမ်း တဲ့ ကောင်မကလေးတွေက ဗမာမကလေးတွေဟ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ချစ်တီးကုလားကြီးက အတော်သဘောကောင်း တယ်။ သူတို့ဆီမှာ လာနေမလား။ ရတနာပစ္စည်းတွေ ပေးမယ်လို့တောင် ပြောသေးတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်နဲ့အဘက တိုင်ပင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခါနီး မှာ လူသံတွေကြားရပြီး ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပျော်သွားကြတာပဲ။ အဘ ဟုတ် တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ငါ့တူနဲ့အဘက နှစ်ယောက်တစ်အိပ်မက် မက် ပြီး ပစ္စည်းရခါနီးမှ ဆရာလေးတို့ လာခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့”

“အဲဒါ ... တော်တို့ကို ကျတ်ကုန်းက လာခေါ်တာ။ ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်တာနဲ့ အသက်ပျောက်ကရောပဲ။ ဆရာလေးကိုသိန်းဝင်းတို့ ကျေးဇူးကြောင့် အသက်ပြန်ပါလာတာ။ နောက်တစ်ခါဆို ပြီးရောပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ရှင်မရာ”

အဘလေသံ ပျော့သွားသည်။

“တော် မယုံရင် ရွာထဲနားလည်တဲ့ ဘိုးဘွားတွေကို မေးကြည့် ပါလား”

ကျွန်တော်က ကြုံတုန်း ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်၊ ပြစ်မီးဘုရားနှင့် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးများ * ၁၂၇

“အဘ ... အဲဒီချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးတွေအကြောင်း ရွာထဲမှာ ပြော ဆိုနေသံတော့ ကြားရပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားလို့ တကယ်တမ်း စေ့စေ့ပေါက် ပေါက် မေးကြည့်တော့ အသေအချာ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အဘလည်း အသက် အရွယ်အရ မိလိုက်မယ် ထင်ပါတယ်။ ပြောပြပါလား ... အဘရာ”

“အေး ... ကျောင်းဆရာရဲ့ အဘအသက်အရွယ်နဲ့ မိပါတယ်။ အဘကို အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှောင်းပိုင်းမှာ မွေးတာ။ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးလည်း မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၇) ရက်နေ့မှာ တော်လှန်ရေး လုပ်တော့ အဘအသက်က (၁၀) နှစ်ကျော်ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အဘအဘိုးက အညာဆန်လှေကြီးနဲ့ ကုန်ကူးနေ တော့ အဘလည်း ကလေးပီပီ လိုက်သွားတာနဲ့ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ တော်လှန်ရေးကာလတစ်လျှောက်လုံး သောင်တင်နေခဲ့တယ်။ တိုက်ဝါကြီး ကိစ္စကို အဘမမိလိုက်ဘူး။ အဘက ဒီရွာမှာပဲမွေးတော့ ချစ်တီးကုလားတွေ အတိုးကြီးနဲ့ ငွေချေးပြီး အော်ဒီမန်လို့ခေါ်တဲ့ စာချုပ်တွေနဲ့ စာချုပ်ချုပ်၊ ငွေချေး ပြီး အတိုးမပေးနိုင်တဲ့သူတွေဆီက လယ်သိမ်း၊ ယာသိမ်း၊ ကျွဲနွားတွေသိမ်း သားဖျို၊ သမီးဖျိုတွေသိမ်းတာတော့ အဘမြင်ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်က အဘတို့ အဘိုးက ကုန်သည်ဆိုတော့ ချစ်တီးတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖူးဘူး။

အဲဒီ ချစ်တီးတိုက်ဝါတန်းအကြောင်းကို လုံးဝမှ မပတ်သက်တာက တော့ အဘတို့နေ့လယ်က သွားစားသောက်ခဲ့တဲ့ ကုန်သာရွာက ဦးအောင် သန်းပဲ၊ ရွှေသွားကြီးနဲ့လေ ...။ အဘအိမ်ကိုလည်း မကြာခဏ လာပါ တယ်။ တိုက်ဝါတန်းက ကုန်းသာရွာနဲ့လည်း နီးတော့ သူ့လာမှ မေးကြည့်ပေ တော့။ သူကအကုန်သိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”





ကျွန်တော်အဘ ဦးအောင်သန်းကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။ အဘ ဦးအောင်သန်းကလည်း မျှော်ခါမှ ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ပေါက်ချလာသည်။ ကျောက်ဆည်သို့ ရှေးဝယ်သွားရန် အဘဦးဓာတ်မှီအား ဝင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့က သည်လိုပင် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် သွားကြပြီး ရှေးဝယ်စားသောက်ပြီးမှ ညနေ ဝိုင်း အေးအေးလူလူ ပြန်လာလေ့ရှိပါသည်။

“အဘ ... ဦးအောင်သန်းရယ် မျှော်လိုက်ရတာဗျာ။ အခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ဆရာလေး”
ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့သောအပတ်က အဘဦးဓာတ်မှီတို့ ကြုံခဲ့ကြသော တိုက်ဝါကြီးများတွင် အိပ်ခဲ့သည့် နှစ်ယောက်တစ်အိပ်မက်အကြောင်းကစ၍ ပြောပြရာ အဘဦးအောင်သန်းက ...

“အေးဟေ့ ... ကိုဓာတ်မှီတို့ကတော့ အသက်ပဲ (၆၀) ကျော်နေပြီ ငယ်စဉ်ကလို တေတုံး၊ ပေတုံးပဲ။ ကိုယ်ဂုဏ်လည်း ကိုယ်ခွဲဦးဟ။ သူကြီးဆို

ကျွန်တော်၊ ပြစ်ဒါးဘုရားနှင့် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးများ * ၁၂၉
တာ နည်းတဲ့အဆင့် ယဟုတ်ဘူး။ လူမလေးစား၊ ခွေးမခန့်အောင်တော့ မနေနဲ့။ ကျွန်က လှည်းနဲ့လိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ ရပါတယ်။ မမှူးသေးပါဘူးဆိုပြီး တူဝရီးနှစ်ယောက် သိုင်းကွက်နင်းပြီး ပြန်သွားကြတာ ကံကောင်းလို့ပေါ့။ အဲဒီနေရာက မြေကြမ်းတယ်။ မြေဆိုးပေါတယ်”

“အဘ ... အဲဒီတိုက်ဝါကြီးတွေအကြောင်း သိချင်လို့ပါ။ တိုက်ဝါကြီးတွေကို မီးရှို့တုန်းက အဘပါတယ်ဆို”

“အေး ... ကိုဓာတ်မှီက ဖော်ကောင်လုပ်ပြန်ပြီ ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘက ကိုဓာတ်မှီနဲ့ သက်တူရွယ်တူဆိုတော့ (၁၀) နှစ်သားကျော်ကျော်ပဲ ရှိဦးမှာပါ။ ကလေးပီပီ အဘတို့အပေါ် ကုတ်သွေးစုပ်တဲ့ ချစ်တီးတွေ၊ ကျွဲနွားလယ်ယာတွေကို သိမ်းတဲ့ အမြတ်ကြီးစား၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေ၊ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ ဝင်လာတာနဲ့ ဝိုင်းဖမ်းကြပြီး မိသားစုအလိုက် ကြီးတုပ်ပြီး တိုက်ကြီးတွေကိုပါ မီးရှို့လောင်တိုက် သွင်းပစ်လိုက်ကြတာ အားရပါးရပဲ။ အဲဒီတုန်းက မညှာမတာပဲဟေ့။ လှလှကြီး ကလဲ့စားချေကြတာ။ အခုအသက်ကြီးမှ ပြန်ပြီး စဉ်းစားမိတာ။ ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ။ ဗမာ့ထုံးစံအတိုင်း ကောက်ရိုးမီးပေါ့။ သွေးဆူချိန်ကိုး။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလေ”

“အဘတို့ ... ချစ်တီးတွေဆိုက ဘာမှမရလိုက်ဘူးလား”

“မရပါဘူး ... ဆရာလေးရယ်၊ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဘာမှ မယူရဘူးတဲ့။ အဲ ... ကျွဲ၊ နွားနဲ့ကျွန်အဖြစ် သိမ်းထားသူတွေကိုတော့ ပြန်ခေါ်ရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ချစ်တီးကုလားတွေက ပစ္စည်းသိမ်းရင် မလှန်နိုင်အောင် လက်ရုံးလှူခိုက်အဖွဲ့လည်း ဖွဲ့ထားသေးတယ်။ ဓားကိုင်းတုတ်ကိုင်းအဖွဲ့ပေါ့။

အဘတို့က အဲဒီအကောင်တွေပါ ဖြိုတာ၊ ဝိုင်းရိုက်ပြီး မသေမရှင်မှာ မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်တာ။ အပေါင်ထားတဲ့ အော်ဒီမန်စာချုပ်လေးပါ မီးရှို့ပစ်တာ။ အဘတို့က လက်စားချေပြီးတာနဲ့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ခဲ့တာ။ အဲဒီကတည်းက ချစ်တီးတိုက်ဝါတန်းမှာ နေဝင်တာနဲ့ အပြောက်ကြမ်း

၁၃၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လိုက်တဲ့သရဲ၊ ညဘက်ကိစ္စ အရေးကြီးရင်တောင် လူလေးငါးယောက်စုပြီး မီးတုတ်နဲ့ သွားရတာ နှစ်အတော်ကြာပေါ့။ အခု ဆရာလေးတို့ ရောက်လာကြပြီး ခေတ်စနစ်တွေ ပြောင်းသွားမှ ငြိမ်းသွားတော့တာ”

“နှစ်ကြာလို့ ကျွတ်သွားကြတာလား ... အဘ”

“ကျွတ်သွားပုံတော့ မရဘူး။ ငြိမ်ရုံ ငြိမ်သွားတာ”

“ဘာထူးသေးလို့လဲ ... အဘရယ်”

“ချစ်တီးကုလားတွေက ပစ္စည်းဥစ္စာ အစွဲအလမ်းနဲ့ သေကြတာဆိုတော့ မကျွတ်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဘာသာခြားတွေဆိုတော့ ရပ်ရွာကလည်း ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးလေ။ သူတို့တိုက်ပျက်တွေအထဲ ဝင်ရုံဝင်ရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ကြပေမဲ့ အထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူလာမိရင်တော့ တစ်ညလုံး အိမ်ကိုခဲနဲ့ပစ်ပြီး ခြောက်တော့တာပဲ။ မြွေတွန်သံတွေကလည်း အိမ်ပထံလည် ဆူညံနေတာ။ အဲဒါ တစ်ညတည်း မဟုတ်ဘူး။ ရက်ဆက်။ ယူလာခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ထားမှ အခြောက်အလှန့် ငြိမ်သွားတော့တာ။ အင်မတန် ထူးဆန်းတယ်”



ထိုနေ့ညနေက အဘဦးဓာတ်မှီနှင့် အဘဦးအောင်သန်းတို့ စက်ဘီးနှစ်စီးပေါ်တွင် ပစ္စည်းများ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အဘဦးအောင်သန်းက ကုန်းသာရွာနေအိမ်တွင် အိမ်ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားသဖြင့် ရောင်းကုန်များ တင်လာကြဟန်တူပါသည်။ စက်ဘီးနှစ်စီး အိမ်ရှေ့ရပ်တော့ တွန့်တော်က ကြိုဆိုရင်း ...

“အဘတို့ ... ဒီနေ့ စောသားပဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ။ အောင်သန်းပေါ့။ သူ့အိမ်ဆိုင်အတွက် ပစ္စည်းဝယ်တာ များသွားလို့ အဘစက်ဘီးပေါ်ပါ တင်လာခဲ့ရတာ။ ဒီနေ့တော့ ချောမိတာပဲ။ ပစ္စည်းတွေများတော့ အရက်တောင် ကောင်းကောင်း ဓသောက်ခဲ့ရဘူး။ လမ်းမှာလဲမှာစိုးလို့ စောစောပြန်ခဲ့ရတာ။ အခုလည်း ကုန်းသာရွာကို သူ့ပစ္စည်းတွေ လိုက်ပို့ရဦးမယ်။ ဖိမ်မရှိပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့ စကယ်ပင်ပန်းတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုဓာတ်မှီရယ် ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို မနက်ဖြန် မနက်မှ လာသယ်ပါတော့မယ်။ ခင်ဗျားနားပါ။ ကဲ ... အချိန်ရှိတုန်း ကျုပ်ဖြန်လိုက်ဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟာ ... အဘဦးအောင်သန်းကလည်း ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာပေါ့။ ဝေးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“နေပါစေ ... ဆရာလေးရယ်။ အပြန် ဆရာလေးတစ်ယောက်တည်း တိုက်ဝါကြီးတွေရှေ့က ဖြတ်ရမှာ။ ဆရာလေး အပြန်ခရီးက ခွားရိုင်းသွင်းချိန် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ပြောနေကြပါတယ် ... အဘဦးအောင်သန်းရယ်၊ လာစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် စက်ဘီးနင်းလည်း ကျွမ်းပါတယ်”

“ကဲ ... ပြောမရလည်း သွားကြစို့”

အဘဦးဇာတ်မှီက ...

“ဆရာလေး ... လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ နင်းရမှာနော်။ ချော်မလဲစေနဲ့။ နောက်ပြီး ဆရာလေးက အသုံးလုံးသင်တန်း စာပြရဦးမယ်။ မိုးတော့မချုပ်စေနဲ့။ အဖော်လည်း ပါတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ အဘ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့ဖို့မယ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာက တင်လာသောမုန့်ထုပ်နှင့် ပစ္စည်းများမှာ မလေးသော်လည်း အတော်များသည်။ ရွာလမ်းအတွင်းနင်းတော့ ပြဿနာမရှိသော်လည်း ရွာပြင်လမ်းရောက်တော့ လှည်းဘီးရာ (၂) ခုအကြား စက်ဘီးလမ်းက ယောင်ယောင်ကလေး ဘေးချော်သည်နှင့်နက်ပြီး ဖုန်ထူသော လှည်းဘီးလမ်းထဲ ကျပြီး စက်ဘီးလဲနိုင်သဖြင့် အတော်သတိထားရသည်။

အရပ်မြင့်ပြီး ခြေတံလက်တံရှည်သော ကျွန်တော်ပင် မနည်းအားစိုက်ရသည်။ တိုက်ဝါကြီးတွေရှေ့ရောက်တော့ လမ်းကဖုန်အတိတ်လမ်းစက်ဘီးနင်း၍မရတော့သဖြင့် ဆင်းပြီး တွန်းရသည်။ တစ်ဖာလုံခန့် တွန်းပြီး ကုန်းသာရွာအဝင်လမ်းကျမှ စက်ဘီးပြန်စီး၍ ရသည်။

ကုန်းသာရွာ အဘဦးအောင်သန်းအိမ်ရောက်တော့ အိမ်သားများက ပစ္စည်းများကို ပိုင်းချပေးသည်။ ကျွန်တော့်အား အမောပြေရေခွေးကြမ်း

ကျွန်တော်၊ ပြစ်ဒဲးဘုရားနှင့် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးများ * ၁၃၃

နှင့် လက်ဖက်သုပ် ကျွေးကြသည်။ ကျွန်တော် စားသောက်နေစဉ် အဘဦးအောင်သန်းက ...

“ဆရာလေးတို့ ... နန္ဒီရွာက ထန်းလျက်နဲ့ ဒိန်ခဲလုပ်ငန်းရွာ၊ ကျွပ်တို့ရွာက ယာသမားရွာ၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်ပေါတယ်။ အိမ်စားဖို့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ကြက်သွန်အဖြူရော အနီပါ အိတ်ကလေးနှစ်လုံး။ ကဲ ... ဆရာလေး နေရောင်ကလေးရှိတုန်း ပြန်ရော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘ”

ကျွန်တော်စက်ဘီးကို သွက်သွက်နင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်စိတ်လည်း ပေါ့၍သွက်ပါသည်။ ကုန်းသာရွာလမ်းဆုံရောက်တော့ ဖုန်တောလမ်းမကြီး၊ နေရောင်ကလေးကတော့ ရှိသေးသည်။ စက်ဘီးစီးမရတော့သဖြင့် ဖုန်တောလမ်းတွင်ဆင်း၍ စက်ဘီးတွန်းရသည်။ စက်ဘီးမှာ အတော်လေးလဲနေသည်။

နောက် ကယ်ရီယာပေါ်တွင် တစ်ပိဿာခန့်စီဘာပါသည့် ကြက်သွန်အိတ်ကလေးက နှစ်အိတ်တည်း။ သို့သော် လူဝကြီးတစ်ယောက်စီးထားသလို အလွန်လေးလံနေသည်။ ဖုန်ဆွဲသည်ဆိုရအောင်ကလည်း ဖုန်ထုကဘီးမြှုပ်သည်မဟုတ်။ ညာဘက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ မီးလောင်ပြီး ပျက်စီးနေသည့် ချစ်တီးတိုက်ဝါပျက် အတန်းကြီး၊ ခရီးလမ်းသွားလမ်းလာလည်း မရှိတော့။ ခွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ အညာမှာ ခွားရှား၍ထင်၊ ခွားရိုင်းအုပ်လည်း မမြင်ရ။

ကျွန်တော် တိုက်ဝါပျက်တန်းဘက် မရဲတရဲကြည့်မိတော့ လှုပ်ရှားမှုတော့ မတွေ့ရ။ သို့သော် တဟားဟား၊ တဝါးဝါး ရယ်သံများကိုတော့ အတိုင်သား ကြားနေရသည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ စိတ်အထင်မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ် လေပွေကလေးက ရှုပ်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်အနီးရောက်မှ ကြီးမားလာတာ ဖုန်လုံးကြီးက ကျွန်တော်နှင့် စက်ဘီးအား ဖုံးအုပ်သွားသည်။

တဟားဟား ရယ်သံကြီးကို အနီးကပ်ကြားရပြီး လေပွေပေးလွင့်သွားတော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်မှုန့်များဖြင့် ဖြူလှူပြီး တုတ်

၁၃၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သည်။ တိုက်ဝါပျက်အတန်းဘက်မှ တဟားဟား ရယ်သံကြီးကို ကြားရပြန်သည်။ အဆက်မပြတ် ရယ်မောသံကြီး။ ကျွန်တော် မကြောက်လန့်မိသည်ကတော့ ထူးဆန်းနေပြန်သည်။

နေဝင်ပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်ဖြူဖြူလေးတော့ ကျန်နေသေးသည်။ အသုံးလုံးသင်တန်းရှိသေး၍ အမြန်နင်းလိုသော်လည်း ဖုန်လမ်းကြီးလွတ်တော့ လှည်းလမ်းကြောင်းကကျဉ်းပြီး ကြမ်းသဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ဖုန်ဖုန်သာ စက်ဘီးကို နင်း၍ပြန်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ ခေါင်းလျှော်ပြီး ရေချိုးရပေလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစီးနှင့်ဖုန်များက ကပ်နေသည်။

နန္ဒီမြောက်ရွာထိပ်ရောက်တော့ အဘဦးဓာတ်မှိုက စောင့်နေသည်။

“ဆရာလေး... အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဆရာလေးကို လေပွေလုံးကြီး ဖုံးသွားတာ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ လေပွေလုံးထဲမှာ ချစ်တီးကုလားကြီးလိုလို၊ ဖိုးသူတော်လိုလို ဝတ်ရုံဖြူဝတ်လှူကြီး တစ်ယောက်ကိုလည်း လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြေးနေတာ မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ။ ဆရာလေးမကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး... အဘရယ်။ စက်ဘီးက အရမ်းလေးနည်း ဖုန်က ဆွဲနေလို့ ဆင်းတွန်းရတာ။ လေပွေပွေလာတာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်တွေ ဖုံးသွားတာ။ အဘ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့တော့ ကျွန်တော် စက်ဘီးအမြန်နင်းပြီး ခေါင်းလျှော် ရေချိုးရဦးမယ်”

“အေး... အေး... သွားနှင့်တော့။ အဘ... ဆရာလေးကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ။ ရွာလယ်ပိုင်း သူကြီးဦးလှထွန်းအိမ် ဝင်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်း ပြန်လာခဲ့တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... အဘ။ ကျွန်တော် ပြန်နှင့်ပြီ”

ကျွန်တော် သူကြီးအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကြက်သွန်အိတ်နှစ်အိတ်အား သူကြီးကတော်ကို အပ်ပြီး ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်း ရေတွင်းသွား၍

ကျွန်တော်၊ မြစ်မ်းဘုရားနှင့် ချစ်တီးတိုက်ဝါကြီးများ * ၁၃၅

ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုးရသည်။ ပြီးသည်နှင့် အဝတ်အစားလဲ၊ ညစာပင်မစားနိုင်တော့ဘဲ အသုံးလုံးသင်တန်းကို ဝင်ရတော့သည်။ ထိုညက (၉) နာရီကျော်မှ သင်တန်းပြီး၍ ညစာစားပြီး စက်ဘီးမစီးတာကြာ၍ မောမောနှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း အသုံးလုံးဆရာ စောကျောလေး အဘဦးဓာတ်မှိုတို့ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်နေသည်ကိုပင် မသိတော့ပါ။

ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တိုက်ဝါကြီး (၄) လုံးအနက် ပထမဆုံးတိုက်ဝါကြီးအပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ ကုလားအဝတ်စုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသော ကုလားကြီးက ကျွန်တော်အား ...

“ကောင်ကလေး... မင်းကို ငါ သဘောကျတယ်။ မင်းက ဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါပိုင်တဲ့ရွှေတွေ ပေးချင်တယ်။ အခု ငါအိပ်နေတဲ့ ခေါင်းရင်းခေါင်တိုင် အလယ်တိုင်ထဲမှာ ရွှေတွေ မြှုပ်ထားတယ်။ တူးယူပါ။ မနက်ဖြန်မနက်စောစော လာတူးပါ။ အဖော်မခေါ်ခဲ့နဲ့။ အန္တရာယ်မရှိစေရဘူး။ ငါစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ မနေ့က မင်းကို ငါစရတာ အရမ်းပျော်တယ်။ မင်းက ဆဲလည်းမဆဲဘူး။ သည်းခံတတ်တယ်။ ယောက်ျားပီသတယ်”

ကျွန်တော်အိပ်မက်က လန့်နိုးတော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်၊ အပေါ်အပါးထဲသွား၊ ရေသောက်ပြီး ပြန်အိပ်တော့ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ချိန်ပြန်နိုးတော့ မနက် (၅) နာရီခန့် မျက်နှာသစ်၊ ဘုရားကို ခေတ္တအာရုံပြုရှိခိုးပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ယုတ်အောက်မှ တူးခွင်းတစ်ချောင်းကို ယူပြီး အဘစက်ဘီးဖြင့် မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းမြောက်ဘက်ချစ်တီး တိုက်ဝါကြီးများဘက်တန်းသို့ အသော့နှင့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

နွေရာသီဖြစ်၍ နေလုံးကြီး မထွက်သေးသော်လည်း အလင်းအောင်ဖြူဖြူက ရနေပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းကိုကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ တိုက်ဝါကြီးရွှေရောက်တော့ စက်ဘီးကို ဆီးပင်ချဲ့ကွယ်တွင် လှဲထားခဲ့ပြီး ပထမဦးဆုံးတိုက်

၁၃၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝါယုကန်ကြီးအပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အိမ်မက်ထဲကအတိုင်း ချစ်တီးကုလားကြီး အဝတ်ခုတ်နှင့် အိပ်နေသည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ကုလားကြီးညွှန်ပြ သည့် အလယ်ခေါင်တိုင်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။

အဆောက်အဦမှာ အမိုးမရှိတော့။ အလယ်ခေါင်တိုင်က ထီးထီး ကြီး၊ RC တိုင်ဖြစ်သော်လည်း သံချောင်း ထည့်မထား။ (၁၄) လက်မအုတ်ပုံ စိထားခြင်းဖြစ်ပြီး မီးလောင်ထား၍ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ဆွေးမြည့်နေချေ ပြီ။ ကျွန်တော် သံတူးရှင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဖွဲ့ချတော့ အုတ်နှင့်အင်္ဂတေ မှာ ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူ ပဲ့ကျသွားသည်။

မကြာမီ တိုင်ဝက်ကျိုးတော့ ကြေးဝါရောင် ရှေးဟောင်းကွမ်းအစ် ကြီးတစ်လုံး မြှုပ်ထားရာမှ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ဖွဲ့၍ ဆွဲ ထုတ်တော့ ရှေးဟောင်းကွမ်းအစ်ကြီး၊ အဖုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ပထမ အံပေါ်တွင် ငွေလေး (၄) လုံး၊ ထိုအံကို ဖွင့်လိုက်တော့ အတွင်း ကွမ်းရွက်ထည့်သော အံကြီးအထဲတွင် ဂျောခေါင်းတုံး ရွှေဒဂါးပြားများကအပြည့်။ ကျွန်တော် ကြက်သွန်ထည့်သော ရန်နီအိတ်ဟောင်းဖြင့်ပတ်၍ စက်ဘီးဆောက် ကယ်ရိယာ တွင် တင်၍ ပြန်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ကောင်းရာမွန်ရာ မြင့်မြတ်သောဘုံဘဝကို ရောက်ရှိဖို့ ကျွန်တော် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ဘက်က တာဝန်ကျေသလို ကျွန်တော်ကလည်း တာဝန်ကျေရပါ မည်။ ရရှိသော ပစ္စည်းအချို့ကို ထုခွဲရောင်းချကာ ကောင်းမှုပြုလုပ်ရ ပေမည်။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မိခင်ချမ်း
ကျွန်ုပ်တို့



“ဥပဒေဘာသာရပ်တွေ၊ စာရင်းအင်းဘာသာတွေ ကျွန်တော်
ထိသနာမပါဘူး... အစ်ကိုကြီးရာ။ ကျွန်တော်က စစ်မှုထမ်းပြီး အရာရှိလုပ်
ချင်တာ။ ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတာ သဘောကျတယ်”

“အေး... စစ်ထဲဝင်တာကို အမေက ခွင့်မပြုဘူး။ နောက်ပြီး
ဆေးဝေးမှာသွားပြီး တာဝန်ထမ်းတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ယူနီဖောင်း ဝတ်
ချင်ရင်တော့ ရဲအုပ်တို့ ထောင်မှူးတို့လုပ်ပေါ့... ညီလေးရာ”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီး”

ကျွန်တော့်တို့ ညီအစ်ကို ညှိနှိုင်းထားသော်လည်း အမေက ရဲလုပ်
တာကို သဘောမတူ။ ကန့်ကွက်ပြန်သည်။ စာရေးစာချီသာ အစ်ကိုကြီးလို
လုပ်ရန် တိုက်တွန်းပြန်သည်။ အဖေက တက်လမ်းမြန်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရန်
ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရှာဖွေဆဲကာလတွင် နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှ
သင်တန်းသားခေါ်ယူသဖြင့် ကျွန်တော်လျှောက်ထားရာ ရေး/ဖြေစာမေးပွဲ
အောင်မြင်သည်။ ကျွန်တော် SUMMER COURSE တက်ရောက်ဖူးသဖြင့်
အတွေ့အကြုံ ရပြီးဖြစ်သဖြင့် အောင်မြင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ဇန်နဝါရီလထဲ၌ နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ (IFL)
တွင် ပထမနှစ်သင်တန်းကို (ဂျပန်ဘာသာ) တက်ရောက်ရသည်။ ထိုအချိန်
က ရေပန်းစားသဖြင့် ဂျပန်ဘာသာနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာ သင်တန်းဆောင်များ
တွင် သင်တန်းသား (၇၀) ကျော်လောက်စီ ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်
ဘာသာသင်တန်း၌ အသက်ကြီးသူများလည်းပါသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ယုနှင့် အဆိုတော်
ကေဂျာနူး (မာဂရက်) တို့လည်း ပါသည်။ တရုတ်ကပြား အများစုလည်း
ပါသည်။ သူတို့က တရုတ်စာအရေးအသား တတ်ကျွမ်းပြီးဖြစ်သဖြင့် တပန်း
သာသည်။ ပထမတစ်လ အခေါ်ဝေါ်များအား အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် အသံဖော်ပေး
ထားရာ MEANING ကျက်ရုံဖြင့်သာ အဆင်ပြေသည်။

[၁]



ကျွန်တော် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်
ဖြင့် ဘွဲ့ရသည်။ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် အလုပ်မလုပ်သေး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားဘဝက ပညာဒါန (အသုံးလုံးလုပ်အားပေး) ဖြန့်ဝေခဲ့သော ကျောက်ဆည်
မြို့နယ် နန္ဒရွာ၊ အမရပူရမြို့နယ် ရှမ်းရွာကြီး၊ မုံရွာခရိုင် ဘုတလင်မြို့နယ်
ထူးကြီး၊ မုံထူးရွာများသို့ လှည့်ပတ်၍လည်သည်။ (၃) လခန့်ကြာမှ ရန်ကုန်
ပြန်ဖြစ်သည်။ အညာသားလုံးလုံးဖြစ်ရတော့သည်။ အထက်အညာစကား
ပြောလေသံကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိဘများက ဘာမှမပြော
သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အုပ်ထိန်းသူ မိဘအရာထားရသော အစ်ကို
ကြီးက ...

“ကဲ... ညီလေး၊ မင်းလည်းကျောင်းပြီးလို့ စိတ်ကြိုက် လည်ပတ်
ပြီးပြီ အခု ဘာလုပ်မလဲ။ အလုပ်ဝင်မလား၊ ဒီပလိုမာ တစ်ခုခုတက်ဦး
မလား HGP/RA အဲဒါတွေကို ပြောတာ”

www.burmeseclassic.com

၁၄၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဂျပန်စာဝါကျဖွဲ့စည်းပုံမှာ မြန်မာစာဝါကျဖွဲ့စည်းပုံနှင့် တူသဖြင့် လွယ်ကူပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်ဆရာများမှာ အင်္ဂလိပ်စာအားနည်းသောကြောင့် DIRECT METHOD ဖြင့် သင်ပေးရာ အခက်တွေ့ရသည်။ နားမလည်၍ မေးမှ ပုံဆွဲပြသ၏။ မရှင်းသောကိစ္စများကို ညနေပိုင်း မြန်မာဆရာများ ဖြစ်ကြသော ဆရာဦးအေးချို၊ ဆရာမဒေါ်စိစိရှိန်၊ ဆရာမဒေါ်စိစိစိန်အောင် (DIAMOND SENSE) တို့က ပြန်လည်ရှင်းလင်းပြကြသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

ထိုအချိန်က ဂျပန်ဆရာများကတော့ နဂိုင်းအိ၊ မစ္စတာယာမခချိုနှင့် မစ္စစ်နီရှိဒဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများက မြန်မာသံဖြူရန် မစ္စတာနဂိုင်းအိအား ဆရာနဂါးကြီး၊ မစ္စတာယာမခချိုအား မစ္စတာတောင်ပေါက်၊ မစ္စစ်နီရှိဒဲအား အနောက်တိုင်းသူဟု NICK NAME ထေးထားကြသည်။

မစ္စတာနဂိုင်းအိက ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် ယိတိပွဲလုပ်၍ ကခုန်သည်ကို လွန်စွာ ဝါသနာပါသည်။ သူပင်အကုန်အကျခံ၍ ပြည်လမ်းရှိ သူ့အိမ်တွင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာမမစ္စစ်နီရှိဒဲကတော့ မြန်မာမုန့်အမျိုးမျိုး လုပ်၍ စုပေါင်းကာ စားခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ ဆရာမစ္စတာယာမခချိုကတော့ ခရီးထွက်ခြင်း၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများအား လေ့လာစာတတ်ပုံ ရိုက်ခြင်း၊ စုဆောင်းဝယ်ယူခြင်း စသည်ဖြင့် ဝါသနာမတူကြပါ။

ဒုတိယလတွင် ဂျပန်ဘာသာ (ခန်းကျီး) စာလုံးများကို စတင်၍ သင်ရသည်။ ခန်းကျီးဆိုသည်မှာ တရုတ်စာလုံးများအား (STOKE) ဖြုတ် (လျှော့)၍ တီထွင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံစံတူသဖြင့် တရုတ်ကျောင်းသားများအတွက် အခက်အခဲကြုံရသည်။ ရှေးလူကြီးများ ပြောကြသော ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော် စာမျိုးပင်။

ကျွန်တော် ဝါသနာပါသဖြင့် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်သောကြောင့် စာလိုက်နိုင်သည်။ ဒုတိယလထဲ၌ပင် ဟိရဂန်ဟူသော ဂျပန်စာရိုးရိုးအပြင်

အိပ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ ❀ ၁၄၁

ခန်းကျီးနှင့် ခတ္တဂနအက္ခရာများပါ ရောဝင်လာသည်။ ခတ္တဂနဆိုသည်မှာ ဘာသာခြားစာ (အင်္ဂလိပ်) အခေါ်အဝေါ်များအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အသံဖလှယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တတိယလရောက်သော် မြန်မာကျောင်းသားများ စာမလိုက်နိုင်သဖြင့် ထွက်ကုန်ကြရာ သင်တန်းသား (၇၀) ကျော်မှ (၄၀) လောက်ခန့်သာ ကျန်တော့သည်။ ကျန်သူများမှာ စာကြိုးစားကြသဖြင့် ဆရာများနှင့် ဂျပန်စကားကို ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာကြပါပြီ။ ဆရာများအထဲမှ မစ္စတာယာမခချိုမှာ ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ခင်သည်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာအား အတော်အတန် ပြောတတ်သလို မြန်မာဘာသာစကားကိုလည်း အတော်အသင့်ပြောနိုင်သည်။ နားမလည်ပါက ကျွန်တော်အား ကပ်မေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်သူက ကျောင်းတွင်အတွဲဆုံး၊ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းကြသည်။



www.burmeseclassic.com



ကျွန်တော်က ငယ်စဉ်ကပင် တောပစ်ဝါသနာပါသည်။ သစ်တော၊ သစ်ပင်များကိုချစ်သည်။ ဆေးဝါးပင်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ လေးခွ တစ်ချောင်းနှင့် လောက်စာလုံးအိတ်ကို လွယ်ကာ အုတ်ကျင်းကန်ကြီးအတွင်း လှည့်ပတ်၍ ငှက်ပစ်ရာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် တိုက်ကြီးမြို့မှ ကရင်ကျောင်းသားသူငယ်ချင်း ကိုစောကျောလေဖြင့် တွဲမိပြီး သူ့ရည်စားရုံရာ ချိုးဖြူကန်သို့ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင်ရောက်မှ နက်ရှိုင်းသော တောသဘာဝကို ပထမဆုံး တွေ့ထိခံစားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လေသေနတ်၊ လောက်လေးခွတို့ဖြင့် ငှက်ပစ်ရသည်သာမက ကိုစော ကျောလေ၏ ယောက္ခမလောင်း ကန်ပိုင်ကြီးဦးကျော၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် တောလိုက်မုဆိုးကြီးများဖြင့် တွေ့ဆုံကာ တကယ့်သေနတ်ကြီးများကို ကိုင်၍ အမဲလည်ခဲ့ရသည်။ တောပျော်ကျွန်တော်အတွက် အမဲလိုက်မုဆိုးအတွေ့အကြုံ အစပထမ ဖြစ်ချေသည်။

ဘွဲ့ရတော့ ကိုစောကျောလေက ကန်ပိုင်ကြီးဦးကျော၏သမီး ဆရာမ ဒေါ်နေန်အားဆာနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ချိုးဖြူရေစစ်ကန် ကန်ပိုင်ကြီး ဦးကျောအိမ်တွင်ပင် စုပေါင်းနေကြသည်။ သူတို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်လတစ်ခါက ပုံမှန်ရောက်သည်။

ရောက်သည်နှင့် ကန်ပိုင်ကြီးဦးကျောနှင့် မုဆိုးအဖွဲ့က တောကောင်ပစ်၍ ကျွေးသည်။ ချိုးဖြူကန်အလည်သွားမှ ကျွန်တော်မောက်သား၊ ချောသား၊ တောဝက်သား၊ ဖြူသား၊ သင်းခွေချပ်သားများအား တဝစားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ချိုးဖြူကန်ပေါ်တွင် ရှောက်သီး၊ ရှောက်ရွက်၊ ငှက်ပျောသီးမျိုးစုံ၊ သကြားညိုဇာသီး၊ ကျွဲကောသီး၊ သရက်သီးလည်း အလွန်ပေါသည်။ ထို့ကြောင့် ချိုးဖြူကန်တွင် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်သည်။ တစ်လတစ်ခါ ပိတ်ရက်တိုင်း ညအိပ်သွားလည် တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ချိုးဖြူကန် ဝန်ထမ်းမိသားစုကပါ သိကျွမ်းရင်းနှီး ခင်မင်ကြပါသည်။

တစ်နေ့သော ကျောင်း (၃) ရက်ဆက်၌ ပိတ်သောအပတ်တွင် ဆရာယာမခွချီက ကျွန်တော့်အား ...

“ဝင်းစံ ... ဒီအပတ်ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ရက် ဘယ်သွားမလဲ” ကျွန်တော်က သူ့အား ဆန်ဆေး (ဆရာ) ဟုပင်ခေါ်သည်။

“ဟိုက်-ဆန်ဆေး၊ ကျွန်တော်သွားနေကျ ချိုးဖြူကန်ကို ညအိပ်သွားလည်မယ်။ ဟိုမှာ အမဲပစ်မယ်။ တောကောင်သားစားရင်း အနားယူမယ်”

“ဝင်းစံ ... မင်း ခဏဇောပြောဖူးလို့ ဝါလည်း လိုက်ချင်တယ်။ လိုက်လေ့လာလို့ရလား”

“ရပေါ့ ... ဆန်ဆေး၊ ဒါပေမဲ့ ဆန်ဆေးတို့အဖွဲ့က ခွင့်ပြုပါသော မြန်မာအစိုးရကလည်း ခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး။ တော်ကြာ ကျွန်တော်ပါ ပြဿနာ တက်နေမယ်”



၁၄၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ပြဿနာ မတက်စေရပါဘူး။ ငါပုဆိုးဝတ်မယ်။ လိုင်းကားနဲ့သွား နိုင်ပါတယ်”

“ဆန်ဆေး... လိုင်းကားရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကြုံရာကားစီးရမှာ။ အလွန်ကျပ်တယ်။ အချိန်ကုန်တယ်။ ဆန်ဆေးကို အားနာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါ်ချင်ပါတယ်”

“အေးပါ... အဲဒီနေ့ ငါမင်းအိမ်ကို TAXI နဲ့ လာခဲ့မယ်။ ငါ ကားကို ထားခဲ့မယ်။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟိုက်... ဆန်ဆေး”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုနေ့ညနေ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်အိမ်တွင် ဆုံကြရန်ချိန်းလိုက် ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်၍ ဆရာစောင့်မနေရစေရန် လိုအပ် သော ပစ္စည်းများအား အသင့်ပြင်ဆင် ထုပ်ပိုးထားပါသည်။



နောက်တစ်နေ့မနက် (၇) နာရီတိတိတွင် ဆရာရောက်ရှိလာသည်။ TAXI ပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် ပုဆိုးဝတ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော် အလွန် သဘောကျသွားသဖြင့် ...

“ဟိုင်း... ဟန်းအီးအီး ဘီရုမာဂျင်းဒက်နဲ”

“ဟိုက်... ဒိုမိုး ဝင်းစံ”

ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီသောက်ကြပြီး ကားဂိတ်ဆင်းခဲ့သည်။ ဥက္ကံ သွားမည့် ကုန်ကားကြီးတစ်စင်း၏ ခေါင်းခန်း၌ နှစ်ယောက်စာနေရာရသဖြင့် အလွန်အဆင်ပြေသည်။ ကုန်ကားကြီးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လက်ကျန် လော်ရီ ကားကြီးအား ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်ကုန်ခန်း၌ ကြက် သွန်အိတ်များ တင်ထားပြီး စဖယ်ယာက အစောင့်လိုက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာအား ဒညင်းကုန်။ ခရေပင်လမ်းခွဲ၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ရွှေညောင်ပင်၊ ထောက်ကြန့်၊ မှော်ဘီမြို့တို့အား ညွှန်ပြရှင်းလင်းသွားသည်။ ရန်ကုန်နှင့် တိုက်ကြီးမြို့မှာ ဝိုင် (၆၀) သာ ပေးသော်လည်း ကားကြီးစာ

၁၄၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အလွန်နှေးသဖြင့် (၃) နာရီခန့် မောင်းရရာ မနက် (၁၀:၃၀) နာရီခန့်မှ တိုက်ကြီးမြို့သို့ ရောက်သည်။

ဈေးအနီး ချိုးဖြူကန်ကားဂိတ်သို့ သွားကြရာ ပထမချိုးဖြူကန် တောင်ပေါ်က မနက် (၁၀) နာရီဆင်းလာပြီး မနက် (၉) နာရီ ပြန်ထွက်သော ဘတ်စ်ကားကြီးကို မမီလိုက်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီမှ ပြန်ထွက်မည့်ကားကြီး ကိုသာ စောင့်စီးရလေတော့မည်။ အချိန်စောသေးသဖြင့် ထမင်းမစားချင် သေး။ ထို့ကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးစားရန် ဆရာနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

“ဆန်ဆေး ... မုန့်ဟင်းခါးအိုတာက မတ်စ်ခ”

“ဟိုက် ... ဒိုးဆို”

ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးနေသော ကားစပယ်ယာက ...

“ဆရာလေး ချိုးဖြူကန်ပေါ်တက်မှာ မဟုတ်လား။ ကားပေါ်တက် တော့ဆရာ။ ဒီနေ့ အသွားအပြန် အော်ဒါရလို့ အခုပဲထွက်တော့မှာ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲ”

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာ ကုန်ကားကြီးပေါ် တက်ကြသည်။ စောင့်နေကြ သော ခရီးသည်အချို့လည်း တက်ကြသည်။ အော်ဒါသမားက ကြက်ခြင်း များနှင့် ကြက်စာများတင်ရာ ခေါင်မိုးဝက်ခြံပေါ်တွင် ထိုင်စရာ နေရာရပြီး ကားစောစောထွက်သဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ တိုက်ကြီးနှင့် ချိုးဖြူကန်မှာ မဝေးလှပါ။ (၁၀) မိုင်ကျော်ခန့်သာ။ ကျွန်တော်တို့ ကားမရသဖြင့် ကုန်းကြောင်း လျှောက်ဖူးသည်။ စက်ဘီးဖြင့်လည်း သွားဖူးသည်။ တောင်တက်ခရီးဖြစ် သဖြင့် အတန်ငယ် လှမ်းသယောင်သာဖြစ်သည်။

ကန်အဝင်လမ်း မီးရထားတံခါးကိုကျော်၊ ရပ်ကွက်ကိုဖြတ်ပြီး ချိုးဖြူ ပိုက်လုံးကြီးအနီးမှ ကားလမ်းအတိုင်းသွားရာ တိုင်းမဟိုက်ကြိုခြံကို ကျော်တော့ တောင်ပေါ် စတက်သည်။ ဆရာက VIEW ကောင်းသဖြင့် သူ့တွင်ပါလာ

အိမ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ * ၁၄၇

သည် CANNON CAMERA လေးဖြင့် ဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေသည်။ လူကျပ်သော်လည်း သူ ပျော်နေပုံရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာရပါ သည်။

လေးအိမ်စု၊ ငါးအိမ်စုများကျော်တော့ အဘိုးဆရာတော်ကျောင်း။ ကျွဲပြီးရပ်တော့ ချိုးဖြူကန်အဝင်ဂိတ်ဝ၊ ကားဂိတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းကြ သည်။ ဈေးသည်များ၏ရွေးနှံက မှန်ထူနေသည်။ တောသူတောင်သားများ ဖြစ်ကြ၍ သဘာဝအတိုင်း အမွှေးနံ့သာခြယ်လိမ်းထားခြင်းမရှိ။ ထိုဒေသတွင် မြန်မာလူမျိုးက လူနည်းစု၊ ဝန်ထမ်း၊ ဌာနများက ရှမ်းနှင့်ကရင် တိုင်းရင်း သား၊ တရုတ်၊ ကုလားအပြင် အခြားလူမျိုးစုများလည်း ရှိသေးသည်။ တောတွင်းတောင်ပေါ်နေလူမျိုးစုများ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကန်အဝင်တံခါးဝမှ အစောင့်ဝန်ထမ်းကို ခွင့်တောင်း ပြီး ကန်ပိုင်ကြီး ဦးကျော့အိမ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ချိုးဖြူပိုက်လုံးကြီးဖြင့် ယှဉ်လျက် ကတ္တရာလမ်း ဖောက်ထားသော်လည်း တောင်တက်လမ်းဖြစ်ကြ သည့် ဂိတ်ဝင်တံခါးဝမှ ကန်ပိုင်ကြီးအိမ်အထိ တစ်ပိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်ရ သည်။ ရေစစ်ကန်ပေါ်သို့ စရောက်သည်နှင့် ပိတောက်ပင်အုပ်အုပ်အတွင်းမှ ကန်ပိုင်ကြီးအိမ်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ရေစစ်ကန်ရပ်ကွက်မှာ ချိုးဖြူကန် ဝန်ထမ်းများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသော တိုက်ခန်းတွဲများဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကန်ဝန်ထောက်ကြီးအိမ်မှာ အမြဲမရှိတတ်။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်နေသဖြင့် ကန်ပိုင်ကြီးဦးကျော့ကသာ အမြဲတမ်း တာဝန်ခံဖြစ်ချေသည်။ ရေစစ်ကန်ပေါ်၌ ကန်ပိုင်၏ တစ်စီးတည်းသော ISUZU ပက်လက်ကားကြီးရှိသည်။ ယာဉ်မောင်းက ဦးသိန်းထွန်း တော မုဆိုးလည်း ဖြစ်ချေသည်။

ကန်ပိုင်ကြီးအိမ်က တံခါးပိတ်ထားသည်။ ထိုစဉ် ဦးသိန်းထွန်းထိန်းခ ထွက်လာပြီး ...

၁၄၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟော . . . ကိုသိန်းဝင်းတို့ပါလား။ ဧည့်သည်လည်း ပါသကဲ့ အတော်ပဲ”

“ဘာတော်တာလဲ . . . မအေးစိန်”

“ညက ကိုသိန်းထွန်းနဲ့ ကန်ပိုင်ကြီးတို့ မုဆိုးအဖွဲ့ အမဲလည်ကြ တာ ချေ တောဝက်၊ မျောက်၊ ဖွတ်၊ သင်းရွေ့ချင်း၊ ဗြူစုံအောင်ရလို့ နောက်ဖေး ကွက်လပ်မှာ ကိုင်နေကြတယ်။ အဲဒါ ကိုသိန်းဝင်းတို့လာတော့ တောကောင် သားစုံအောင်စားရမှာမို့ အတော်ပဲလို့ ပြောတာ”

“ဒါနဲ့ စောကျောလေကော”

“ရှင်သူငယ်ချင်း . . . ဖျားနေတယ်။ ငှက်ဖျားပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေးဝါးအစုံ ပါတယ်လေ”

“ဪ . . .”

မအေးစိန်က တံခါးခေါက်ပြီးခေါ်လာသဖြင့် ကန်ပိုင်ကြီးအိမ်တံခါး ပွင့်သွားပြီး ကန်ပိုင်ကြီး၏သမီး ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း စောကျောလေ၏ဇနီး ဆရာမနော်အားဆာ ထွက်လာပါသည်။

“ဟယ် . . . ကိုသိန်းဝင်းတို့ပဲ။ ဒီမှာ တောကောင်မျိုးစုံရထားလို့ အဖေက ငါ့တူကြီးလာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တနေတာ အတော်ပဲ”

“အင်း . . . အတော်ပါပဲ မမ။ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်ကြီး ဖျားနေတယ် ဆို။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေးဝါးအစုံပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . သူက တိုက်ကြီးသား။ တောထဲလာနေတော့ ဖျား တာပေါ့။ မမတို့ကတော့ ဒီမှာမွေ့။ ဒီမှာကြီးတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီ။ ကဲ လာပါ။ အိမ်ထဲဝင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲဝင်၍ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နားနေကြစဉ် ဖထီး ဦးကျော ထွက်လာသည်။ ချွေးတရွဲရွဲ လက်တွင် သွေးတွေနှင့်။

အိမ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ ❀ ၁၄၉

“ငါတူ . . . လာဟေ့။ တောကောင်မျိုးစုံ ရထားတယ်။ နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ချေဝမ်းတွင်းသား၊ မျောက်ချေးခါးဟင်း၊ ဖွတ် သားဆီပြန်၊ ဝက်ခေါင်းသုပ်၊ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ် တဖျော်ကြီးပဲ။ ထမင်း မြိန်မြိန် စားရအောင်။ ဪ . . . ဧည့်သည်လည်း ပါလာတာကိုး”

ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးတော့ သူတို့နှစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြသည်။

ထိုစဉ် ဦးကျောက . . .

“ငါတူ . . . ဧည့်သည်နိုင်ငံခြားသား ပါတယ်ဆိုတော့ ဦးအိမ်က ကျဉ်းတယ်။ ဧည့်ဂေဟာပေါ်မှာ စီစဉ်ပေးမယ်။ အခုတော့ တောကောင် တွေကို မြင်ဖူးအောင် လိုက်ကြည့်ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖထီး”

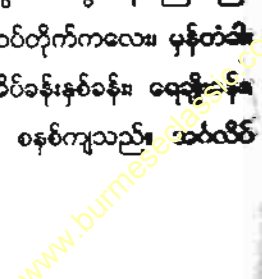
ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြည့်ပြီး တောကောင်တစ်ကောင်ချင်း ပြသည်။ ဆရာယာမခုချီက အရေခွံများ ဝယ်ချင်ကြောင်းပြောတော့ ဖထီးက ဝယ်ရန် မလိုး လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကိုစောကျောလေအား ဝင်တွေ့ပြီး ငှက်ဖျားပျောက်ဆေးတိုက်ရာ စောကျောလေမှာ ကျွန်တော်တို့ လာမှ သူဖျားနေသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ဆရာမ ဒေါ်နော်အားဆာက . . .

“ကိုသိန်းဝင်းတို့ . . . လာကြ။ ကျွန်မ ဧည့်ဂေဟာ လိုက်ပို့ပေး မယ်။ ရေခဲချိုးပြီးမှ ဒီအိမ်မှာ နေ့လယ်စာစားဖို့ ကြွခဲ့ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ”

ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ဂေဟာပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာ နားကြသည်။ ဧည့်ဂေဟာမှာ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၊ မှန်တံခါး ဖျား ကာရံထားသည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးနှင့် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ရေခဲချိုးခန်း အိမ်သား၊ မီးဖိုချောင်၊ ထမင်းစားခန်း အတော် စနစ်ကျသည်။ အင်္ဂလိပ် လက်ရာပုံစံ ဖြစ်သဖြင့် ကျယ်ဝန်းသည်။



၁၅၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)ကျော်သော်လည်း အပျက်အစီးမရှိ။ မျက်နှာကြက် ကျောက်ပြားများ၌ GEC ရှေးဟောင်းပန်ကာကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ကောင်းစွာ လည်သည်။ ပတ်လည်မှန်တံခါးများ တပ်ထား သဖြင့် အလင်းရောင်ရသည်။ ခြင်မဝင်စေရန် တံခါးကိုတော့ မဖွင့်ပါ။ အခန်း တွင်း လေသန့်စေရန် ပန်ကာများကိုတော့ လိုက်ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တို့ ရေချိုးအဝတ်အစား လဲပြီးချိန်တွင် ဆရာမပင် လာခေါ်ပြန်သည်။

“ကိုသိန်းဝင်းတို့ ... နေ့လယ်စာစားဖို့ ကြွပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”



ကျွန်တော်တို့ ကန်ပိုင်ကြီးအိမ်ရောက်တော့ နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ ညှော်ခန်းစားပွဲအပြည့်။ သောက်ရန်လည်း ဒေသထွက် အရက်အပြင် ARMY RUM လည်း ပါသေးသည်။ ဂျပန်ဆရာက သူယူလာ သော ဂျပန်ဆာကေးအရက် (၂) ပုလင်းကို ဦးကျောအား လက်ဆောင်ပေး သည့်အပြင် ဆရာမအား ကီမိုနိုပိတ်စများနှင့် သစ်သီးခြောက်များကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဦးကျောနှင့် မုဆိုးအဖွဲ့က ဂျပန်ဆာကေးအရက်ကို မြည်းစမ်းကြသည်။ ဂျပန်ဆရာနှင့် ကျွန်တော်က ARMY RUM ကို မြည်း ကြမည်။ တောကောင်သားနှင့်အရက်မှာ အတော်လိုက်ဖက်သည်။

နေ့လယ်စာစားတော့ ဂျပန်ဆရာမှာ အစပ်မစားနိုင်၍ ဝက်ခေါင်း သုပ်ကို မစားသော်လည်း ဖွတ်သားဟင်း၊ သင်းဓွေချပ်ဟင်းနှင့် ဝက်ခြံ ထောက်စွပ်ပြုတ်ကို အတော်ခံတွင်းတွေ့ဟန်တူသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စားသည်။ သူတို့လူမျိုးများက မြန်မာလို ထမင်းများများမစား။ ဟင်းကိုသာ

www.burmeseclassic.com

၁၅၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

များများစားသည်။ ဂျပန်ဆရာနှင့်ဦးကျော့တို့ စကားပြောရာတွင် ကျွန်တော်က စကားပြန်၊ မြို့စကားနှင့် တောစကား အတန်ငယ်ကွဲပြားသဖြင့် မြန်မာစကား အနည်းငယ်သာတတ်သော ဂျပန်ဆရာ နားမလည်ရှာပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကြားဝင်၍ စကားပြန်ပေးရသည်။

ဇွေလယ်စာစားပြီး ညဉ့်ဂေဟာ ခေတ္တပြန်အနားယူသည်။ ညနေစောင်းတွင် ဦးကျော့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့အား လာခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်ချိုတိုက်သည်။ ကန်ပေါ်ထွက် အသီးအနှံများအားကျွေးပြီးနောက် ရေစစ်ကန်ပေါ်သို့တက်၍ ရှင်းလင်းပြသည်။ ရေစစ်ကန်မှာ ချိုးဖြူကန်မကြီးမှ ပိုက်လုံးကြီးအတိုင်း စီးဆင်းလာသောရေများကို ဒလက်ဘီးကြီးများဖြင့် အမှိုက်များကို ဖယ်ရှားသန့်စင်ပြီး ရေများကို ပိုက်လုံးကြီးအတိုင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ရေပေးဝေခြင်းဖြစ်သည်။

မိုင် (၇၀) ကျော်ခရီးကို စက်ဖြင့်မှုတ်တွန်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ တောင်ဆင်းတောင်တက် ရေစီးအရှိန်ဖြင့် ဖြန့်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော် ယခုအချိန်အထိ ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားများ ချိုးဖြူရေပိုက်ကြီးအား မှီခိုရဆဲ။ ဂျပန်ဆရာကတော့ အင်္ဂလိပ်အင်ဂျင်နီယာကို အလွန် ချီးကျူးပါသည်။

ရေစစ်ကန်ပေါ်မှ အဆင်းဖြတ်လမ်းဖြင့် ကန်မကြီးသို့ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်က တောကြီးအုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ချိုးဖြူပိုက်ကြီးက နှစ်ဘီးသွား ကားလမ်းဖြင့်ယှဉ်၍ ကန်မကြီးမှ သွယ်ဆင်းလာသည်။ ရေတွန်းစက်ရုံအနောက်တွင် ပေ (၂၀၀) ကျော်မြင့်မည့် တာပေါင်ရိုးကြီး ရေတွန်းစက်ရုံမှ လိုဏ်ခေါင်းလမ်းအတိုင်း မြေအောက်ရေအောက်ထဲမှဝင်ခဲ့ရာ အပေါ်သို့ သံလှေကားဖြင့် ပြန်တက်တော့ ချိုးဖြူကန်မကြီး၏ ရေလယ်ကောင် အဆောက်အအုံသို့ရောက်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံသည် ဇွေ၊ ဆောင်း၊ မိုး ရေဝင်ပေါက်ကြီး (၃) ခုဖြင့် ကန်ရေကိုစုပ်ယူကာ ရေစစ်ကန်သို့ ရေပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရေစီး

အိမ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ ❀ ၁၅၃

အရှိန်ကိုလည်း အလကားမထား။ ဇွေရာသီရေနည်းချိန်တွင် ရေစစ်ကန်ပေါ်သို့ ရေတင်ပေးရန်အတွက် ရေတွန်းကာဘိုင်စက်ကြီးများ လည်ပတ်ရာတွင် အသုံးပြုသေးသည်။

ကန်မကြီးမှာ အလွန်သာယာသည်။ ရိုးမပေါ်ရှိ မြစ်၊ ချောင်းများအား ပိတ်ဆို့၍ ဆည်တာကြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်လေယာဉ်များ ဗုံးကြဲဖျက်ဆီးခဲ့သော်လည်း ကန်ပေါင်ရိုးကြီးမကျိုးခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကန်ပေါင်ဘေးမှ ကားလမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြန်ခဲ့ရာ ဂျပန်ဆရာကား ဦးကျော့ထံခွင့်တောင်းပြီး ဓာတ်ပုံများရိုက်သည်။ ညက ဦးကျော့တို့ မုဆိုးအဖွဲ့တောလည်ခြင်းမှာ ဤကန်လမ်းမကြီးအတွင်းရှိ ကျွန်းများသို့ လှေနှင့်လည်၍ မီးထိုးပစ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နေဝင်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် အပြန်လမ်းမှာ မှောင်စပြုပြီး ပုစဉ်းရင်ကဲ့သို့ တောကြက်တောငှက်ကလေးများ အိပ်တန်းတက်သံနှင့် အဝေးဆီမှ ချေဟောက်သံများကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေစစ်ကန်ပေါ်ပြန်ရောက်တော့ လုံးဝမှောင်ပြီး ဦးကျော့က အသင့်ဆောင်ယူလာသည့် လက်နိပ်မီးကလေးဖြင့် လမ်းပြသည်။ ညဉ့်ဂေဟာပြန်နားပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၍ ဦးကျော့အိမ်ပြန်၊ ညစာစား၊ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြရာ လမ်းလျှောက်ရသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် BREAK FAT စားရန် နေကောင်းသွားပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းစောကျော့လေ ကိုယ်တိုင်လာခေါ်သည်။

“စောကြီး ... နေကောင်းသွားပြီလား”

“အေး ... ကောင်းသွားပြီ၊ မင်းဂျပန်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါ။ မင်းတို့ ဒီနေ့ ဘယ်သွားချင်ကြသလဲ ငါလိုက်ပို့မယ်”

“သွားချင်တာတော့ မြစ်မီးတောင်၊ ဒါပေမဲ့ ခရီးဝေးလွန်းဘယ်ကားမပါလာတော့ လမ်းလျှောက်သွားရမှာ မလွယ်ဘူး။ ဂျပန်ဆရာက သူ

၁၅၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အိပ်မက်ထဲမှာ ဖူးခဲ့ရတဲ့ ဆရာတော်ကို တွေ့ချင်နေတာ။ ဒီနားက အဘိုး ဆရာတော်လည်း နာမည်ကြီးပဲ။ အဲဒီအဘိုးကျောင်းကို သွားဖူးချင်တယ်။”

“အဲဒီလောက်တော့ ငါ လိုက်ပို့နိုင်ပါတယ်။ မြစ်မီးတောင်က အတော်လှမ်းတယ်။ တောင်ပေါ်တက်ရမှာဆိုတော့ ငါ့ကျန်းမာရေးနဲ့ မဖြစ် သေးဘူး။”

ကျွန်တော်တို့ BREAK FAST စားပြီး ရေစစ်ကန်တောင်ပေါ် မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဂိတ်ဝလွန်သည်နှင့် ကတ္တရာလမ်းအတိုင်းလျှောက်၍ ညာဘက်ရှိ အဘိုးကျောင်းတောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ အဘိုး ကျောင်းအား ဖန်ထည်။ မှန်ထည်များဖြင့် တွဲရရှိပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်။

ထိုစဉ် ဂျပန်ဆရာက ...

“ဝင်းစံ ... အိပ်မက်ထဲက ဒီကျောင်းဟုတ်တယ်။ ဖန်ထည်တွေ ချိတ်ထားတာ တွေ့လား။ ဆရာတော် ဘယ်မလဲ။ ဖူးချင်တယ်။ ဟိုဘက်ခန်း မှာ ဘုရားဟောင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ ဆရာတော်က အသားဖြူဝင်းနေပြီး ညာဘက်နားရွက်ဖျားမှာ မဲ့နက်ကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ အရပ်က အနေတော်။ ဝတယ်။ အလွန်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်။”

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ကပ္ပိယ ကြီးက ဆီးကြိုသည်။

“ဆရာတော် ... မရှိဘူး။ လိမ္မော်ခြံဘက် ဆွမ်းခံကြွသွားတယ်။ ဆယ်နာရီကျော်မှ ပြန်ကြွလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ စောင့်ပါမယ်။ ဒီကဆရာက ဂျပန် လူမျိုးပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ ဆုံဖူးလို့ဖူးချင်လို့ ရန်ကုန်က နေလာတာပါ။”

“ထိုင်စောင့်ကြပါ။ အခါရည်နဲ့ လက်ဖက်သုပ် ကျုပ်လုပ်ပေးပါ မယ်”

အိပ်မက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြသူများ * ၁၅၅

မနက် (၁၀:၃၀) နာရီခန့်တွင် အဘိုးဆရာတော်နောက်ပါ ရဟန်း

(၅) ပါးနှင့် ပြန်ကြွလာသည်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဂျပန်ဆရာ က ...

“ဟိုက် ... အိုဘိုးစံ”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးကန်တော့သလို ဆရာတော်ကလည်း ဂျပန်ဆရာ ကို မြင်သည်နှင့် ...

“ဪ ... အိပ်မက်ထဲက ဂျပန်ကျောင်းဆရာ မဟုတ်လား။ ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ အိပ်မက်နော်။ ထပ်ခါတလဲလဲ မက်တယ်။ အခုတော့ တကယ်ရောက်လာပြီပေါ့နော်”

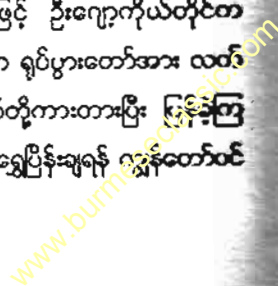
ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်ပေးရသည်။ ဆရာတော်မှာ အသားဖြူ ဝင်းနေပြီး ဂျပန်ဆရာပြောသလို ညာဘက်နားရွက်ဖျား၌ မဲ့နက်ကြီးတစ်လုံး က ထင်းနေသည်။ ဂျပန်ဆရာက ဝတ္ထုငွေများလှူဒါန်းသလို ဆရာတော်က ရွှေရောင်ပင်မကျန်တော့ဘဲ စစ်စေးရောင်ပင် ပျက်ပြယ်နေသော တစ်ပေခန့် ဉာဏ်တော်မြင့်သည့် အဘယလာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူအား စွန့်ကြဲ သည်။

ဆရာတော်က ...

“ဂျပန်ဆရာ ... မင်း တာဝန်တွေ ရှိသေးတယ်နော်”

“ဟိုက် (ဟုတ်ကဲ့)”

သူတို့အိပ်မက်ထဲ၌ ဘယ်လို ကတိထားကြသည်မသိ။ ပြီးနောက် ဆရာတော်က အခန်းတစ်ခန်းကို ဖွင့်၍ပြသည်။ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော် အဆူဆူအား ဖူးတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ပြန်တက်၍ နေ့လယ်စာစားကြပြီး ဂျပန်ဆရာပြန်မည်ဆိုသဖြင့် ဦးကျော်ကိုယ်တိုင်က ISUZU ကားကြီးဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ ဂျပန်ဆရာက ရုပ်ပွားတော်အား လက် က မချတော့။ တိုက်ကြီးမြို့ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ကားတားပြီး ပြန်ကြွ သည်။ ဂျပန်ဆရာပင့်လာသော ရုပ်ပွားတော်အား ရွှေပြန်ချရန် ကျွန်တော်တို့



၁၅၆ ❁ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စီစဉ်ပေးရသည်။ ဂျပန်လူမျိုးများမှာ 'ရှင်တို' ဘာသာကိုးကွယ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြင့် နီးစပ်သည်။

မကြာမီ ဟော့ကိုင်းဒိုးကျွန်းမှ ကားကုမ္ပဏီကို အမွေရသဖြင့် ဂျပန်ဆရာနှင့် ကျွန်တော် သူ၏တိုရိုတာကားဖြင့် ချိုးဖြူသို့သွားပြီး အဘိုးကျောင်းမှ ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်များအား ရွှေချပေးသည်။ ဂျပန်ဆရာ ဂျပန်ပြည်ပြန်ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်သည်။ အဆင်ပြေကြောင်းနှင့် မကြာမီ ရန်ကုန်လာပြီး အဘိုးဆရာတော်အား ပူဇော်ကန်တော့ အလှူကြီးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း



ကံခြားစာ
သံဃာများအတွက်

လူနာ (၁၀) ယောက်ကျော်ခန့်သာရှိသော်လည်း ယခုတော့ ရှေ့တန်းစခန်း ပြန်များကြောင့် လူနာအင်အားက (၁၀၀) ခန့်ရှိနေသည်။ တစ်ဦး (၂) လုံးနှုန်း ဖြစ်သဖြင့် နေ့စဉ် ကြက်ဥလုံးရေ (၂၀၀) ကျော်ခန့် လိုအပ်သည်။ ထောင်ဆေးရုံ၌ နေ့စဉ်အသားမဟုတ်လျှင် ကြက်ဥကျွေးရသည်က များ သည်။

ထို့ကြောင့် သံတောင်ပျားစခန်းမှ တစ်ပတ်စာ ကြက်ဥလုံးရေ (၁၅၀၀) ခန့် အပတ်စဉ်မှာရသည်။ ကြက်မွေးမြူရေးတာဝန်ခံမှာ ကျွန်တော်၏ တပည့်ဟောင်း ဝန်ထမ်းထွက် ခင်မောင်ကြည်ဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာအဆင်ပြေ သည်။

သူက ပျားဂေဟာ မွေးမြူရေးကေဒါဆင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် အပတ်စဉ် တူသဖြင့် ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်မင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အခုအပတ် စနေနေ့တွင် ရိက္ခာလာသွင်းရင်း ကျွန်တော့်အား သံတောင်မြို့သစ်သို့ တစ်ညအိပ် အလည်လိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူ အလည်ဖိတ်နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော် မအားလပ်၍ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ယခုအပတ်တော့ တောင်ငူထောင်ရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပြီး မလည်ပတ်ရသေး။ အားလည်း အားလပ်နေသောကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ထံ ခွင့်တောင်းရတော့သည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်တော် တောင်ငူထောင်ရောက်တာ (၆) လကျော် ပါပြီ။ ဘယ်မှလည်း မလည်ပတ်ရသေးလို့ သံတောင်မြို့သစ်ဘက်၊ တစ်ည အိပ် အလည်သွားချင်တယ်။ ပျားစခန်းက ကြက်ဥသွင်းတဲ့ ခင်မောင်ကြည် ကလည်း ကျွန်တော့်တပည့်ရင်း ဝန်ထမ်းဟောင်းပါ”

“သွားပါ . . . ထောင်မှူးကြီး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက်က ကရင်သောင်း ကျန်းသူတွေရှိတော့ သတိထားပါ။ ဒီနေ့ည တစ်ညအိပ်ပြီး မနက်ဖြန်မနက် စောစောပြန်ခဲ့ပါ။ ထောင်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ပြဿနာဆိုတာ အချိန်မရွေး ထဖြစ်နိုင်တယ်”

[၁]



၁၉၈၇ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ရိက္ခာနှင့် မွေးမြူရေး တာဝန်ခံထောင်မှူးကြီးဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက နှုတ်ခမ်းမွေး ဦးသိန်းမြင့်၊ အလွန်အလုပ်လုပ်ရာတွင် သေချာပြီး ကွက်ကျော်မြင်တတ်သည်။ သဘော လည်းကောင်းသည်။ ထိုအချိန်က တောင်ငူထောင်မှာ နယ်ထောင်ဖြစ်၍ အလွန်အေးချမ်းသည်။ အကျဉ်းသားအကျဉ်းသူ အင်အားကလည်း စုစုပေါင်း (၁၀၀၀) တောင်မပြည့်၊ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ပြောင်းရွှေ့လာရ သော ကျွန်တော့်မှာ လက်အောက်ခံတပည့်များကောင်းမှုကြောင့် အေးချမ်း စွာ နေထိုင်ရသည်။

မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းမှာလည်း ဗဟိုထောင်ကြီးများလို အကြီးအကျယ် မဟုတ်ပါ။ အကျဉ်းသားလုပ်အားဖြင့် ဝက်အကောင် (၂၀၀) ခန့်နှင့် ကြက် အကောင် (၅၀၀) ခန့် (အသားစားကြက်) မွေးမြူထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သော ကြက်ဥကို အပြင်ကမှာရသည်။ ကြက်ဥကိုလည်း ထောင်ဆေးရုံ တက် လူနာများအတွက်သာ ကျွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က ဆေးရုံတက်

www.burmeseclassic.com

၁၆၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော့်လက်ထောက် ဝန်ထမ်း နဲ့ စာရေးတွေ စိတ်ချရပါတယ်။ ရိက္ခာပစ္စည်းလည်း လုံလောက်အောင် စုဆောင်းထားပါတယ်။ စိတ်ချရပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါပြီ... သွားနိုင်ပါပြီ... ထောင်မှူးကြီး”

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် နေ့လယ်စာ ထမင်းစောစော စားကြပြီး တပည့်ခင်မောင်ကြည်နှင့် သံတောင်ကားဂိတ်သို့ ဆိုက်ကားဖြင့် ဆင်းခဲ့ကြ သည်။ သံတောင်မြို့သစ်သွား ကားလေးများမှာ DATSUN ကားအိုကလေး များဖြစ်ကြပြီး၊ တစ်နာရီတစ်စီးထွက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားဂိတ် ရောက်တော့ ပထမကားထွက်သွားသဖြင့် ဒုတိယကားလေးပေါ်သို့ တက်ထိုင် ရင်း ကားအထွက်ကို စောင့်ရသည်။ ကားကျဲသလို စီးသူကလည်း နည်းလှ သည်။

သို့သော် တစ်နာရီခန့်အကြာ ကားထွက်ခါနီးတွင် ဈေးပြန်များ အထုပ်အပိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြင်းကြားကြီးများဖြင့်လည်းကောင်း ရောက် လာကြရာ ကားပြည့်သည်သာမက ကားခေါင်းမိုးအပေါ်၌ပင် လူများပစ္စည်း များဖြင့် ပြည့်သွားသည်။ သံတောင်ဘက်က ဒူးရင်းသီး၊ ကြက်မောက်သီး၊ တညင်းသီး၊ သရက်သီးနှင့် တောစာ၊ တောင်စာများထွက်သည်လေ။



ကားစထွက်တော့ ကားမှာ ပဒေသာပင်သီးသလို အပြည့်အညမ်း ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ်ကိုကျုံ့၍ လိုက်ရသည်။ တောသူတောင်သားများ ပီပီ ကွမ်းအနံ့၊ ဆေးလိပ်အနံ့၊ ချွေးအနံ့များကြောင့် အသက်ရှူလို့ပင်မဝ ချင်။ တောတောင်ထဲ စဝင်မှ သစ်ပင်၊ သစ်တောရနံ့ကြောင့် အသက်ရှူ၍ ကောင်းလာသည်။ သို့သော် ကားကသေးသေး၊ လူက အပြည့်အလှုံ့၊ တောင်ဆင်းတောင်တက်လမ်းကြောင်း ကားတိမ်းမှောက်မည်ကို စိုးရိမ်လာရ ပြန်သည်။

သံတောင်လမ်းဝင်သည်နှင့် အတက်အဆင်း၊ အကွေ့အကောက် က အလွန်များသည်။ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်၌လျှိုများ၊ ချောက်များက အပြည့် ကံကောင်းထောက်မစွာ ညနေ(၃)နာရီခန့်တွင် ခင်မောင်ကြည်တို့၏ သံတောင် ပျားစခန်းသို့ ချောမောစွာရောက်သည်။

ခင်မောင်ကြည်နေထိုင်ရာ တောတွင်းကြက်မွေးမြူရေးစခန်းသို့ မိုင် ဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်ရသေးသည်။ တကယ့်တောတောင်ထဲမှ စခန်းဖြစ်၏

www.burmeseclassic.com

၁၆၂ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
သည်။ ခင်မောင်ကြည်နေထိုင်သော တဲစခန်းအား ကြက်ခြံဖြင့် တွဲဆောက်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြက်နံနံနှင့် ကြက်ချေးစော်က အလွန်နံ့သည်။ ကားပေါ်
၌ ခံစားခဲ့ရသည့် အနံ့အသက်ထက်ပိုပြီး ဆိုးဝါးပါသည်။

“ခင်မောင်ကြည် ... ငါတို့ ဒီမှာ အိပ်ရမှာလား”

“ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်လေ ... ဆရာရဲ့၊ လွတ်လပ်ပါတယ်။ ဒီမှာပဲ
အိပ်ရမှာပေါ့။ ဆရာ့ကို ကြက်ဥနဲ့ကြက်သားဟင်း စပါယ်ရှယ် ချက်ကျွေး
ပါ့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... ဟေ့ကောင်ရေ၊ ငါ ဒီကအနံ့တွေ မခံနိုင်ဘူး။
ထောင်ထဲမှာတောင် ဒီလိုအနံ့မျိုးမရှိဘူး။ အိပ်စရာ တခြားနေရာ မရှိတော့
ဘူးလား”

“ရှိတော့ရှိတယ် ... ဆရာရဲ့၊ သံတောင်မြို့သစ်မှာ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း ဆိုင်နဲ့အိမ် ရှိတယ်။ အတော်လှမ်းသေးတယ်။ ဒီမှာလည်း
ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ကြက်စာကျွေး သောက်ရလဲ။ ကြက်ဥကောက်
လုပ်ရသေးတယ်။ အစာကျွေးချိန်မမှန်ရင် ကြက်ဥက အထွက်ကျဲကရော၊
အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အခု ကျွန်တော် ညနေပိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်
ပြီး အစာကျွေးမယ်။ မနက်တော့ (၄) နာရီလောက် ထပြန်လာမှရမယ်”

“အေး ... အဲဒီလို လုပ်ကွာ၊ ငါအနံ့မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ဆရာရေချိုးပြီး စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်
ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီကွာ”

ကျွန်တော် အုတ်ရေကန်တွင် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။
တောတွင်းစခန်းဖြစ်သဖြင့် ညနေစောင်းသည်နှင့် အေးရွှံ့စိုလာသည်။ ၎က်
ဖျားရှိမည့်အသွင်ဖြစ်၍ ကြိုတင်ဆောင်လာခဲ့သော ၎က်ဖျားကာကွယ်ဆေး
(၂) လုံးအား ရေခဲခွေးဖြင့် မျှောချရသည်။ ကော်ဖီမရှိ၊ လက်ဖက်ရည်မရှိ၊
ထို့ကြောင့် ဆေးဒဏ်ခံနိုင်စေရန် အနီးတွင်ရှိသော ကြက်ဥပန်းထဲမှ ကြက်ဥ
အစိမ်းတစ်လုံးကို ဖောက်၍သောက်လိုက်ရသည်။ မှောင်စပြုမှ ခင်မောင်

ကြည် အလုပ်သိမ်းပြီး ရေချိုးသည်။ တောတွင်းစခန်းဖြစ်သဖြင့် ညနေ (၅)
နာရီခန့် သာ ရှိသေးသော်လည်း မှောင်နေချေပြီ။

“ကဲ ... ဆရာ ဗိုက်ဆာလာပြီလား။ သွားကြစို့”

“ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ စက်ဘီးတစ်စီးရှိတယ်။ ရုံးက ဘီးတစ်ဘီးဆွဲပြီး
ဆရာနင်းပေါ့။ တောင်ဆင်းတောင်တက် လမ်းချည်းဆိုတော့ ပင်ပန်းမယ်။
မှောင်နေတော့ သတိထားရမယ်”

ရုံးက စက်ဘီးကလေးက ခပ်စုတ်စုတ်၊ ဘာအမျိုးမှန်းပင် မသိနိုင်။
မီးမပါ။ ဘရိတ်မကောင်း။ ကျွန်တော်မစီးရဲ။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ကြည်က
သူ့ပန်းကမ္ဘာ စက်ဘီးကလေးဖြင့် လဲရွံ့စီးစေသည်။ သူကတော့ စက်ဘီးစုတ်
ကလေးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး၍ ရှေ့ကနင်းသည်။ နည်းနည်းသာလှမ်းသည်
ဟု ဆိုသောခရီးက နှစ်ပိုင်ကျော်ခန့် နင်းရသည်။ ညပိုင်းဖြစ်၍ထင်။ ကား
အသွားအလာမရှိ၍ လမ်းရှင်းသည်။ အညိုရောင်နယ်မြေဖြစ်သဖြင့် ညပိုင်း
ခရီးမသွား ကြသည်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နာရီဝက်ခန့်နင်းတော့ ရှေ့တွင်
မီးထိန်လင်းနေသော တောတွင်းမြို့ကလေးတစ်မြို့ကို တွေ့ရသည်။ သံတောင်
မြို့သစ်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ ... လာ ... ဟေ့ဟိုရှေ့က တောင်စောင်းမှာ ဆောက်

ထားတဲ့ 'သံတောင်မြို့သစ်' စားသောက်ဆိုင်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆိုင်ပဲ။
ဟိုလက်ဝဲဘက်က လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရဲ့၊ နောက်မှာက ပသီချောင်း
စက်ဘီးနင်းလို့ ချွေးပြန်နေပြီဆိုတော့ ဒုတိယအကြိမ် ပသီချောင်းမှာ ရေခဲ
ကြတာပေါ့။ ပသီချောင်းရေက ချိုးရင် အသက်ရှည်တယ်။ အနာမဲ့တယ်လို့
မြို့ခံတွေ ယုံကြည်ကြတယ် ဆရာ”

“အေး ... ကောင်းပါတယ်။ အတော်တော့ ဖားသွားပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တုံးကြီးအနီးမှ ကွက်လင်သို့ဖြတ်လာရာတွင်
တောင်စောင်းရှိ စားသောက်ဆိုင်များဘက် ဝင်လာသည်။ သံတောင်မြို့သစ်

၁၆၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စားသောက်ဆိုင်အဝရောက်တော့ အသက် (၃၀) ခန့် တရုတ်ကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ...

“ဟာ ... သူငယ်ချင်း၊ ခင်မောင်ကြည် ... လာဟေ့ ... အတော်ပဲ၊ မင်းအကြောင်း ပြောနေကြတာ။ ခြောက် ... ဧည့်သည်လည်းပါလာတာကိုး။ ကြွပါ ဆရာ”

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကလည်း လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

“ကြွပါရှင်”

“ဟ ... ဘယ်လိုလဲ ... ဟုတ်စိန်၊ စောစောစီးစီး လူရှင်းလှချည်လား”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ... ခင်မောင်ကြည်ရေ၊ ဒီနယ်မြေက မအေးချမ်းတော့ ဧည့်သည်တွေက စောစောစား စောစောပြန်ကြတာ။ နောက်ပြီး မိုးရာသီဆိုတော့ မြို့က ဧည့်သည်တွေ အလာနည်းတယ်လေကွာ။ ဒေသခံလောက်ပဲ အလာများတာ။ ကဲ ... ထမင်း အရင်စားမလား၊ ရေအရင်ချိုးမလား”

“ကဲ ... ရန်နှစ်ပတ်စီလောက် အရင်တိုက်သွားပြီမှ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားမယ်”

“အိုကေ ... သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ်လည်း ထမင်းမစားရသေးဘူး။ ဆရာဧည့်သည်ပါလာတော့ ရေချိုးပြီး ဝိုင်းကြတာပေါ့။ အမြည်းပါ အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်မယ်”



ကျွန်တော်တို့ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ ပသီချောင်းတို့ ရေချိုးဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ရာသီဥတုအေးသော်လည်း စက်ဘီးနင်းခဲ့ကြပြီး ရမ်အရက်နှစ်ပက်စီ ဝင်သွားသဖြင့် နွေးနေသည်။ ပသီချောင်းမှာ (၁၀') ပေခန့်သာ ကျယ်မည်။ ချောင်းတွင်း၌ ကျောက်တုံးကြီးများကအပြည့်၊ ရေချိုးရန် ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိ၊ ကျောက်တုံးများအကြားက ရေကို ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်၍ ရေခွက်ဖြင့်ခပ်ချိုးရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးအကြိုအကြားက ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာသော ရေဖြစ်သဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။ ရေချိုးလိုက်တော့ နွေးနေသောကိုယ်မှာ ချက်ချင်းအေးစိမ့်လာသဖြင့် ဆပ်ပြာကို တော်ရုံတိုက်ပြီး အလျင်အမြန်ရေချိုး၍ ကမ်းပေါ်တက် အဝတ်လဲရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ ဟုတ်စိန်က စားပွဲခင်းပြီး အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းထိုင်ကြတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာကြသည်။

“ဟုတ်စိန် ... ဒါက ငါ့ဆရာထောင်မှူးကြီး ဦးသိန်းဝင်း၊ တောင်ပူထောင်မှာ တာဝန်ကျနေတာ။ ဟုတ်စိန်ကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ သူက နော်မာ၊ ဟုတ်စိန်ဇနီး၊ သူကတော့ နော်ဇာ၊ ဟုတ်စိန်ဇနီးမ”

www.burmeseclassic.com

၁၆၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဆက်ပြောဦးလေကွာ”

ဟုတ်စိန်က ထောက်တော့ ခင်မောင်ကြည်က ...

“မင်းကလည်းကွာ”

အားလုံး သဘောပေါက်ကြ၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုညက၊ တောမြို့ဖြစ်သော်လည်း တရုတ်ဟင်းလျာ ကောင်းကောင်းဖြင့် စားကောင်း၊ သောက်ကောင်းကြသည်။ တစ်ထိုင်တည်းလည်း ဟုတ်စိန်တို့ မိသားစုဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။ ညစာစားပြီးတော့ အသီးအနှံများစားရင်း စကားပြောကြသေးသည်။

အိပ်ခါနီးတော့ ဟုတ်စိန်က ဦးဆောင်ပြီး အိမ်အနောက်ဘက် တောင်ခါးမန်းပေါ်သို့ တက်ရသည်။ ထိုအပေါ်တွင် သစ်သားအိမ်အုံကြီးရှိသည်။ ဟုတ်စိန်တို့ မိဘအိမ်ဟုတ် သိရသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ဆုံးပါးသွားပြီးဖြစ်သည်။ လူမရှိသော်လည်း လျှပ်စစ်မီး ထွန်းထားသည်။ အိပ်ရာများလည်း ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ဆရာရေ ... စောစောအိပ်ကြစို့။ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်က မနက် (၄) နာရီလောက် စောစောထပြီး ကြက်ခြံကို ပြေးရမယ်။ ကြက်ဥကောက်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အစာကျွေးပေါ့ ... ဆရာရယ်။ မနက် (၇) နာရီလောက် ပြန်လာမယ်။ ကျွန်တော်ပြန်လာမှ မနက်စာစားပြီး ကားဂိတ်ဆင်းကြတာပေါ့”

“အေး ... အဲ့ဒီအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်။ ငါလည်း မနက်ဖြန် (၁၀) နာရီလောက်၊ ထောင်အရောက်ပြန်ချင်တယ်”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဆရာ၊ ကားလေးတွေက ဒီမြို့သစ်ဈေးနားက ထွက်တော့ နေရာလည်း ရပါတယ်။ ဂိတ်စ၊ ဂိတ်ဆုံးပေါ့ ဆရာရယ်”

ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်တော့ (၉) နာရီကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ အိပ်ရာပြောင်းသဖြင့် အတော်နှင့် အိပ်မရ။ (၁၁) နာရီခန့်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သည်နှင့် အိပ်မက်က မက်တော့သည်။ ကျွန်တော့် အိပ်ရာခြေရင်းတွင်၊ သရက်ထည်လုံချည်ပွင့်ရိုက် အညိုရောင်နှင့် ရှန်သား

၁၀၇၂၈၈ သံယောဇဉ်အငယ် * ၁၆၇

ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားသော အဘွားကြီးက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီး သောက်နေသည်။ ဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောင်၊ တရုတ်ရင်ဖုံး အင်္ကျီလက်ရှည် ဝါကြန့်ကြန့် အရောင်ဝတ်ထားသော အသက် (၇၀)ခန့် အဘိုးကြီးက လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအသက်က သိပ်ကွာမည်မထင်၊ ဆံပင်များက အကုန်ဖြူပြီး ပါးနေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်လျက်အနေအထား၊ တရုတ်အဘိုးကြီးက စကားပြောသည်။

“ငါ့တူရယ် ... မင်းလိုလူမျိုးကို အဘတို့မျှော်နေတာ ကြာလှပေါ့။ ဧည့်သည်တွေ လာအိပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမာဓိ မရှိဘူး။ ပဋ္ဌာန်းဆက်လည်း မဟုတ်၊ အဘတို့နဲ့ မအပ်စပ်တော့၊ စိတ်မချရဘူး။ အခုမှ စိတ်ချရတဲ့ ငါ့တူကို တွေ့ရတာ၊ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အဘတို့ကို ကူညီပါ။ သားသမီးတွေကိုလည်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါ။ အဘတို့မှာ ဒီပစ္စည်းတွေကြောင့် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေကြရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်ရင်ရယ်၊ အစွဲအလမ်းဆိုတာ စိတ်မဖြောင့်တော့ ဘဝကူးတာတောင် သံယောဇဉ်က မပြတ်နိုင်ဘူး”

အဘွားကြီးကဝင်ပြောပြီးတော့ အဘိုးကြီးကဆက်ပြောသည်မှာ-

“အဘိုးတို့မှာ သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သမီးကတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးရှာပါပြီ။ သားနှစ်ယောက်မှာ ဟုတ်စိန်က အကြီးကောင်ပေါ့။ အငယ်ကောင်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတယ်။ လိမ္မာပါတယ်။ အကြီးကောင်ဟုတ်စိန်က (၁၀) တန်းတောင် မအောင်ဘူး။ အလွန်ခိုက်တဲ့အကောင်။ အခုမှ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးမကလေးတွေ တော်လို့ ခြေငြိမ်သွားတာ။ ဒါကြောင့် အဘတို့က ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေးချိန်ကျတာပြီ။ ဆက်သွယ်ပေးမဲ့ သမာဓိရှိတဲ့လူကို စောင့်နေရတာ။ အခုမှ မောင်ချင်ကို တွေ့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

၁၆၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဒီလိုပါ မောင်ရင်ရယ်။ ဦးက အရင်က ဓားပြုခိုလှုံကြီးပါ။ တောင်ငူ နယ်တစ်ဝိုက် အဖွဲ့နဲ့ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပြီး စုဆောင်းရသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ဒီဘက်ကို ရှောင်လာပြီ။ ဇာတ်မြုပ်နေတာ။ သံတောင်စားသောက်ဆိုင်က အဘတို့လုပ်မယား ဖွင့်ခဲ့တာ။ အဘွားကြီးက တရုတ်လက်ရာ အချက်အပြုတ် ကောင်းတော့ နာမည်ရပါတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ကလေးတွေကို “မကြောင့်မကြ ကျောင်းထားနိုင်ခဲ့တာ”

“မောင်ရင် ကူညီရမှာကတော့ သားကြီးနဲ့ သူ့မိသားစုရှေ့မှာ ပြော ပြပါ။ သားကြီးနဲ့သားငယ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ထက်ဝက်စီ ခွဲဝေပေးပါ။ သားကြီး ကို လောင်းကစား မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတောင်းပြီမှ ပြောပြပါ။ ပစ္စည်းတွေရရင်လည်း အဘတို့ကို အမျှဝေပြီး ကုသိုလ်ဒါနပြုဖို့လည်း မမေ့ ပါစေနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် သတိပေးပါ”

“ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို မြို့အဝင် နတ်ရုပ်ခြေရင်းမှာ မြေအိုးနဲ့ မြှုပ် ထားတယ်။ တူးရင်လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စုံမှ တူးပါ။ တူးခါနီး မြို့ တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ တူးပါ”

ထိုအချိန် တပည့်ခင်မောင်ကြည် ကျွန်တော့်ခြေရင်းတွင် အိပ် နေရာမှ နိုးထလာပြီး ကျွန်တော့်အား နှိုးသဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်မက်က လန့်နိုး သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တအင်းအင်းနဲ့ ညည်း နေတယ်။ ဒီမှာက ငှက်ဖျားရှိတယ်။ အဖျားဝင်ပြီလားမသိ၊ မှန်းစမ်းပါဦး ဟင် ... ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

“ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပါကွ၊ အထင်အရှားပဲ။ မနက် လူစုံ တော့မှ ပြောပြမယ်”

ကျွန်တော် အပေါ့အပါး ထသွားသည်။ ရေသောက်ပြီး ပြန်အိပ် မည်အလုပ် ခင်မောင်ကြည်က ...

“ဆရာ (၃) နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်အိပ်ရင် (၄) နာရီနီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မျက်နှာသစ်၊ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ကြက်ခြံကို

ဘဝခြားက သံယောဇဉ်အမွေ ❀ ၁၆၉

သွားတော့မယ်။ မနက် (၇) နာရီ ပြန်လာမယ်နော်။ ဆရာတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲတယ် မဟုတ်လား”

“ရှေ့တန်းစခန်း တောထဲတောင်ထဲက ပြန်လာတာပါကွာ။ အတွေ့ အကြုံလည်း စုံနေပါပြီ။ မပူပါနဲ့ ... ခင်မောင်ကြည်ရယ်”

ကျွန်တော် အိပ်ရာပြန်ဝင်ပြီး မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ခင် မောင်ကြည် ဘယ်အချိန် ထပြန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ။ အစောက အိပ်မက် က ဆက်မက်ပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်က အိပ်လျက်၊ အဘိုးကြီး က မတ်တတ်ရပ်နေပြီး အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေမြဲ၊ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးတစ်ချောင်း ဖွာလျက်ပင်။ အနေအထားက မပြောင်းပါ။

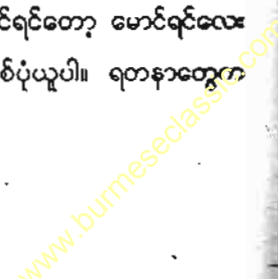
“အဘတို့စကား မဆုံးသေးဘူးကွယ်။ မောင်ရင်လေးတပည့် ဝင်နှောင့်ယှက်တာနဲ့ စကားစပြတ်သွားတယ်။ ရလာတဲ့ ရတနာကို နှစ်ပုံ မဟုတ်ဘဲ၊ သုံးပုံခွဲပါ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ပုံစီခွဲယူပြီး ကျန်တစ်ပုံကို အဘတို့အတွက် အလှူအတန်းလုပ်၊ အမျှဝေပြီး ဒီအိမ်ဟောင်းကြီးကိုဖျက် ဧည့်ဂေဟာဆောက်ပါ။ မကြာခင် ဒီမြို့ကလေးက စည်ကားလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဝင်ငွေ ပိုရလာတာပေါ့။ အကြီးကောင်က လောဘကြီး တော့ မောင်ရင်က အသေအချာ မှာပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘ”

ထိုစဉ် အဘွားက ...

“မောင်ရင်လေးကို အားကိုးလို့ တာဝန်လွှဲတာပါ။ အကျိုးဆောင် ပေးပါ။ ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်နိုင်ရင်တော့ မောင်ရင်လေး အတွက်လည်း အဘွားတို့အပုံထဲက လေးပုံတစ်ပုံယူပါ။ ရတနာတွေက တစ်ပြည်သားလောက်ရှိတော့ ပိုလျှံမှာပါ။

အဘိုးကြီးက ...



၁၇၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကဲ ... မောင်ရင်လည်း အိပ်ရာက ထချိန်တန်ပြီ။ မနက် (၆) နာရီ ထိုးတော့မယ်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အဘတို့ကိုလည်း မေတ္တာပို့ပါ။ အဘ နာမည် ဦးခင်စိန်၊ အဘွားကြီးနာမည်က ဒေါ်မယ်စိန်၊ စိန်မျိုးတွေပေါ့”

ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးတော့ မနက် (၆) နာရီတိတိ၊ မျက်နှာသစ် အပေါ့အပါးသွားပြီး ကျွန်တော်၏ နိစ္စခွေကျင့်စဉ်အတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိပ်၊ အမျှအတမ်းဝေပြီး တရားထိုင်သည်။ ကိစ္စများပြီးတော့ ကျွန်တော် မေတ္တာပို့သည်။

‘သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု’ ဟူသော သာဓုခေါ်သံနှင့်အတူ ခင်မောင် ကြည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၇) နာရီတိတိ၊ အချိန်အလွန်တိကျသော စာပည့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ ... အောက်ဆင်းကြရအောင်၊ ဟုတ်စိန်တို့မိသားစု မနက်စာ စားကြဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေကြတယ်”

“အေး ... အေး ... လာပါပြီ”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးပေါ်မှ တောင်အောက် ဆင်းလာကြပါသည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဟုတ်စိန်တို့ မိသားစုက လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေရာဖေး ရင်း ...

“ဆရာ ... ညက အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါကွာ ... အိပ်မက်တွေတောင် မက်သေး”

“ဘာအိပ်မက်တွေလဲ ... ဆရာ။ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ လူစိမ်းအိပ်ရင် အိပ်မပျော်ကြတာ များတယ်။ အပါးနဲ့အမားက မကျွတ်ဘူးလေ”

“အေး ... ငါကတော့ အိပ်လို့ကောင်းပါကွာ။ အိပ်မက်ကလည်း မက်လာရုံလိုက်တာ မင်းတို့ကောင်းကျိုးအတွက်ပါ”

“ဘာတွေများတုံး ... ဆရာရယ်”

“ငါ မနေ့ညကမှ ဒီကိုရောက်တာနော်။ မင်းတို့အကြောင်းလည်း ငါမသိဘူး။ မင်းတို့မိဘတွေအကြောင်းလည်း ငါမသိပါဘူး။ အေး ... အခု ပြောပြမယ်။ မင်းက (၁၀) တန်းတောင် မအောင်ဘူး။ လောင်းကစား လုပ်

တယ်ဆို၊ မိန်းမရမှ ခြေငြိမ်သွားတာတဲ့။ မင်းညီက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တက်နေတယ်။ အလတ်မက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးတယ်။ မင်းတို့အရင် တောင်ငူမြို့မှာ နေကြပြီးမှ သံတောင်မြို့သစ်ကို ပြောင်းလာတာဆို”

“ဟုတ်လိုက်လေ ... ဆရာရယ်”

“မင်းမိဘတွေအမည်က ဦးခင်စိန်နဲ့ ဒေါ်မယ်စိန် ဟုတ်တယ်နော်။ အဘိုးကြီးက မျက်မှန်ထူကြီးနဲ့ တရုတ်လက်ရှည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်တယ်။ အဘွားကြီးက သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်လှဲချည်နဲ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လက်ရှည်ဝတ်တယ်။ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်သောက်တယ်။ နှစ်ယောက် စလုံး ပိန်ပိန်ပါးပါးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး ... ဟုတ်ရင်၊ ငါ့ကို ကတိပေး။ နောင်ကို လောင်းကစား မလုပ်တော့ပါဘူးလို့။ အဲဒါမှ မင်းမိဘတွေ ချန်ထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲ ပြောပြမယ်”

“ကတိပေးပါတယ် ဆရာ”

“ဒီလို ပေါ့သေးသေး လုပ်လို့မရဘူး။ ဟိုညီအစ်မတွေ သောက်ရေ သန့်သန့် တစ်ခွက်ခပ်ခဲ။ သစ္စာရေ သောက်ရမယ်။ ငါ့ကို မင်းမိဘတွေ ယုံကြည်လို့ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲထားတာ ငါကျေနပ်မှ မင်းတို့အမွေရမယ်”

ကျွန်တော်က သောက်ရေရသည်နှင့် ဟုတ်စိန်အား လက်နှစ်ဘက် ဖြင့် စုံကိုင်စေပြီး ...

“ကဲ ... လိုက်ဆို”

“ကျွန်တော် မောင်ဟုတ်စိန်သည် ယနေ့မှစ၍ လောင်းကစား မလုပ်တော့ပါ။ မိဘများမှာကြားသည့် စကားကို တိကျသေချာစွာ လိုက်နာ ပို့မယ်။ လွှဲချော်ပျက်ယွင်းခဲ့သော် အသေဆိုးဖြင့် သေပါစေ၊ လိုက်နာဆောင် ရွက်ခဲ့သော် ဘေးရန်ကင်း၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးဖြစ်ပါစေ”

ဟုတ်စိန်က လိုက်ဆိုပြီး သစ္စာရေကို သောက်သည်။ သို့စဉ် ဟုတ်စိန်ဇနီးက အဲဆွဲတစ်ခပ်မှ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ယူလာသည်။ အဘိုးကြီး

၁၇၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အဘွားကြီးတို့ နှစ်ယောက်တွဲဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုင်းအံ့သြစရာက ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲကအတိုင်း တစ်သေဝေမတိမ်း တူညီနေပါသည်။

“ကဲ... ဟုတ်စိန်၊ ငါဆက်ပြောမယ်။ ရန်ကုန်က မင်းညီကို အမြန်ပြန်ခေါ်ပါ။ ပစ္စည်းတွေရရင် သုံးပုံပုံရမယ်။ မင်းတို့ညီအစ်ကိုက တစ်ပုံစီ၊ ကျန်တစ်ပုံကို တောင်ကုန်းပေါ်က မင်းမိဘတွေနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကိုဖျက်ပြီး ဧည့်ဂေဟာအသစ် ဆောက်ရမယ်။ ကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ ကျန်တစ်ပုံထဲကပိုငွေခွဲမိဘတွေအတွက် အလှူလုပ်၊ ရေစက်ချပြီး အမျှအတမ်းဝေရမယ်။ မှတ်မိသလား။ လုပ်ဆောင်နိုင်ရင် ကတိပေးပါ။ ကတိပေးမှ ရတနာတူးရမယ့်နေရာကို ပြောပြမယ်”

“အသေအချာ လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဆရာ”

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်းထိန်းပါ့မယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ... မင်းအဖေက အရင်က ဓားပြမိုလ်ကြီး၊ တိုက်ရာပါဝေစရာတဲ့ ရတနာတစ်ပြည်သားလောက်ကို မြို့အဝင် နတ်ရုပ်ခြေရင်းမှာ မြှုပ်ထားတယ်။ မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်ဆီက ခွင့်တောင်းပြီး တူးပေတော့။ ကတိအတိုင်း လိုက်နာပါ။ ကတိပျက်ရင်တော့ မင်းဘဝ ပျက်ပြိုသာမှတ်”

“စိတ်ချပါ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် မမိုက်တော့ပါဘူး။ အတိအကျ ကတိအတိုင်း လိုက်နာပါ့မယ်”

ကျွန်တော် မနက် (ခ) နာရီထွက်သည့် DATSUN ကားကလေးဖြင့် ပြန်တော့ သူတို့မိသားစုက လက်ဆောင်ပေးလိုက်ကြသည်မှာ ချေသား၊ ဆတ်သားခြောက်၊ ဒူးရင်းသီး၊ မင်းဂွတ်သီး၊ နာနတ်သီး၊ ဧညင်းသီး၊ သရက်သီး၊ တင်းတောင်းကြီးအပြည့်၊ ကျွန်တော်မနိုင်၍ တပည့်ဖြစ်သူ ခင်မောင်ကြည်က တောင်ငူထောင်အထိ လိုက်ပို့ရသေးသည်။ ဘဝဟောင်းက မိဘများ၏ သံယောဇဉ်မှာ အံ့သြစရာပင်။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း



မင်းခင်မြတ်
ရတနာတူးရမယ့်နေရာ

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တပည့်လက်သားအစုံအလင်ပါဝင်သော မုဆိုးအဖွဲ့သည် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတစ်ခု၌ ပြင်ဦးလွင်အနီးစခန်းရှိ မိုးမခမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ အနားယူ အလည်အပတ်သွားရင်း ရောက်ရှိကြသည်။ ယခင်က အနောင် အယုတ်ပေး၍ ရန်ပြုခဲ့ကြသော ဘီန်းနှင့် လက်နက်မှောင်မိုက်အိုက်မောင်းတို့ အဖွဲ့လည်း သေသုသေ၊ အဖမ်းခံရပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ကျသူ ကျကြသဖြင့် အေးချမ်းသောဒေသဖြစ်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိုးမခမြိုင်ခြံကြီး မှာ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများဖြင့် လွန်စွာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေချေ ငြိဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် တပည့်ရင်းများဖြစ်ကြသော သူခိုးဖြင့်သိန်၊ ကျော်ကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားတို့အပြင် သာယာဝတီမြို့မှ မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် မျောက် တင်သောင်းလည်း ပါသေးသည်။ ယခုတစ်ခေါက် အထူးညီညွတ်အဖြစ် မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်လည်း အလည်လိုက်ပါလာသည်။ သူက မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ခေတ်က ပါတီကောင်စီဝင် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ပွိုင့်-

မိုးမခမြိုင်က စာတမ်းတစ်ပုဒ် * ၁၅၅
၅၀၀ (၁၂-ဗိုလ်) နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးတစ်လက်နှင့် * ၂၂ (ဘူနီ) Semi Auto သေနတ်ကလေးတစ်လက် ရရှိထားရာမှ ခေတ်အပြောင်းအလဲတွင် ရဲစခန်း၌ အသိမ်းအဆည်းခံထားရပြီး ယခုအခါ ပြန်လည်ထုတ်ပေးသည် မှာ မကြာသေးသောကြောင့် လက်ကယားနေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ပြောပြထားမိသဖြင့် ယခုခရီး၌ တပည့်များအစုံအလင်နှင့် သူ့ပါ ခေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးမခခံအိမ်ဟောင်းကြီးမှာ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသဖြင့် ယခုခံအိမ် အသစ်အား ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက် အင်ဂျင်နီယာများဖြင့် ပုံဆွဲ၍ စနစ်တကျ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်သော်လည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးနှင့် ဧည့်ခန်းကြီးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နှစ် ယောက်အိပ်ခန်းကြီး (၄) ခန်းစီ ပါဝင်သည်။

ဧည့်ခန်းကြီး တစ်ခန်းစီ၌လည်း ခေတ်မီအသုံးအဆောင်များနှင့် အိပ်ခန်း၊ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း ပါဝင်သည်။ စားသောက်ရေးအတွက်တော့ ယခင် မိုးမခ (၇) ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး ရှိစဉ်ကတည်းက လက်စွဲအသုံးပြုခဲ့ သော မူလလက်ဟောင်း (Chief Cook) ကြီး ဦးတင်မောင်ကိုသာ ဆက်လက် ခန့်ထားခဲ့ပါသည်။ သူက အနောက်တိုင်းဘိုစား အရှေ့တိုင်း တရုတ်၊ ယိုးဒယား၊ ဂျပန်စာနှင့် အိန္ဒိယအစားအစာများကို နိုင်နင်းစွာ ချက်ပြုတ်နိုင်သူဖြစ် သည်။

မိုးမခခံအိမ်ကြီး၏ ပရဝဏ်မှာ ကျယ်ဝန်းသလို၊ မြောက်ဘက် အစွန်း၌လည်း ယခင် မကြီး၏ခင်ပွန်းဟောင်း စစ်ခွန်နောင်တို့ ဘိုးဘေးနှင့် အမျိုးများ၏ သင်္ချိုင်းဂူများကလည်း စနစ်တကျ တန်းစီဆောက်လုပ်ထားပြီး ကမ္ဘည်းထိုးထားသည်။ အစဉ်အမြဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသဖြင့် သင်္ချိုင်းနေရာ မှာ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာမရှိ။ မိုးကုန်သည်နှင့် ဆေးသမားက သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ပြီး အဖြူရောင်ရေဆေးသုတ်ထားသဖြင့် ဖွေးဖွေးလက်နေသည်။ ညအခါ၌ ပင် မှောင်သည်ဖြစ်စေ၊ လလာ၍လင်းသည်ဖြစ်စေ အေးချမ်းတိတ် ဆိတ်ပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပါသည်။

၁၇၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မိုးမခအိမ်ခြံဝန်းကြီးအနောက်ဘက်လှမ်းလှမ်းတွင် နို့စားနွား (ဖိရွှန်၊
ဂျာစီစသော နိုင်ငံခြားမျိုးများ)၊ မြင်းမျိုးကောင်းများ၊ ဆိတ်နှင့် သိုးများ၊
နိုင်ငံခြားမျိုးကောင်းဝက်များ၊ ဥစားကြက်များလည်း မွေးမြူထားသေးသည်။
မွေးမြူရေးခြံနှင့် မိုးမခခြံဝင်းကြီးကြား၌ ရာသီအသီးအနှံအစုံအလင် စိုက်ပျိုး
ထားပြီး ခြံများအလယ်ကောင်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးနှင့် ဆေးဝါး၊ အစာရိုဒေါင်
ရှိသည်။ မြေဩဇာအတွက်တော့ မွေးမြူရေးခြံများမှ အလုံအလောက်ရ
သည်။ ကြက်ချေး၊ ဝက်ချေး၊ နွားချေးသင့်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

မွေးမြူရေးခြံများက အနောက်ဘက်တွင် စားကျက်မြက်ခင်းနှင့်
မြင်းများလေ့ကျင့်ရေးကွင်း၊ အနောက်ဘက်၌ သစ်တော်သီးခြံများနှင့်သဘာဝ
သစ်တောကြီးက ညိုညိုပိုင်းပိုင်း၊ စမ်းချောင်းများ၊ လျှိုများ တောင်ကုန်း
များနှင့် အလွန်သာယာပါသည်။ တောမှာ အလွန်နက်ခြင်း မရှိသောကြောင့်
ကျားနှင့်ဆင်၊ ပြောင်အကောင်ကြီးများတော့ မရှိ၊ ချေ၊ ဆတ်၊ တောဝက်နှင့်
တောကောင်ငယ်များကတော့ အလွန်ပေါသည်။ တောယုန်များကတော့ မွေး
မြူရေးခြံနောက်ကျော၊ စားကျက်ကွင်းနှင့် မြင်းလေ့ကျင့်ရေးကွင်းအတွင်း၌
ပင် ညအခါ မီးထိုး၍ ပစ်လိုရသည်။

မိုးတွင်းကာလ၌ ဖားပေါသလို၊ ဝှိုအမျိုးမျိုးနှင့် တောထွက်အသီး
အနှံလည်း ပေါပါသည်။ အနားယူ၊ အပန်းဖြေ၊ အလည်အပတ်နေထိုင်ရုံ
တင်မက အခြေချနေထိုင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရန် လွန်စွာကောင်းမွန်သော နေရာ
ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလုပ်ရမည့် ကျွန်တော်တို့က အမြဲတမ်း
မနေနိုင်၊ မမကြီးတို့ကလည်း မိန်းမသားများ၊ ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းလည်း ရှိသဖြင့်
တစ်ခါတစ်ရံ၌သာလာကြပြီး လူယုံနှင့် လွှဲထားရသည်။



[၂]



ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲပြီး အမဲလည်ရန် ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ခြံအလုပ်သမား၊ တောခြောက်အဖွဲ့လည်း ပါလာသည်။ ကျွန်တော်
ကတော့ စီးနေကျမြင်းကြီးရွှေနီကိုစီးလျက် တစ်ဦးတည်း သတ်မှတ်နေရာ
သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေနီမှာ မဒရင်မြင်းမျိုး၊ မျိုးကောင်းမျိုးသန်ဖြစ်ပြီး
ဒေါက် အလွန်ကောင်းသည်။ အလျားရှည်သည်။ အမဲလိုက်မြင်းကြီးဖြစ်၍
တောအထာနှင့် နေရာဒေသ၊ လမ်းပန်းခရီးကို အလွန်ကျွမ်းသည်။

သစ်တော်သီးခြံကို ကျော်လွန်၍ တောစပ်သို့ဝင်ပြီး လျှို၏တစ်ဖက်
သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏မြင်းကြီးရွှေနီသည် ခြေလှမ်းများ
တုံ့ရပ်သွားသည်။ ဇက်ကိုပုံ၍ လွှတ်ပေးထားရင်းမှ သူ့အလိုအလျောက် တောင့်
တင်းစွာ ရပ်သွားသည်မှာ ဇက်ချုပ်လိုက်သည်နယ်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် မြင်းကြီး၏ နှာမူတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ နားခွက်
များစွင့်မတ်လျက် ဦးခေါင်းလည်းမော့လာသည်။ အန္တရာယ်၏ အငြေ့အသက်
ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်တော့ ဘာအနံ့မျှမရလေ။ တောစိမ်း

www.burmeseclassic.com

၁၇၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စိမ်းကိုသာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျရာအရပ်မှာ အစွန်ဆုံးအဝေးဆုံးဖြစ်သဖြင့် မြင်းနှင့်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ တောခြောက်အဖွဲ့ကတော့ သစ်တော်သီးခြုံကို လွန်သည်နှင့် တောစပ်သို့ ရောက်ပေပြီ။ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့ကတော့ ခါးလယ်က ပိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

သက်စွန့် သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားရခြင်းအရသာသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်း၌ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မမြင်နိုင်သော အာရုံစိတ်စွမ်းအားက ခေါင်းလောင်းခေါက်၍ သတိပေး။ တစ်လှန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလိုလိုပင် သွေးလည်ပတ်မှုတို့ မြန်လာကာ အာရုံများလည်း နိုးကြားရှုရှုလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ သားကောင်မျိုးစုံ ပစ်ဖူးသော အတွေ့အကြုံကလည်း စုံလှပြီ။ သက်တမ်းကလည်း မနည်းတော့ပါ။ သို့သော် ယခု ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ သွေးလန့်နေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သေချာသည်ကတော့ သားကောင်ကြီးသည် ဤအနီးတစ်ဝိုက်၌ ကျိန်းသေပေါက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ တောခြောက်အဖွဲ့၏ တပေးပေး ညာသံများကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလာရသည်။ သူတို့အားလုံး ရေတံခွန်စခန်းအနောက်ဘက်၊ တောအုပ်ထဲက တောခြောက်လာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ၂၂ (ဘရူနီ) သေနတ်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မြင်းကို အသာ တို့ပေးလိုက်သည်။ မည်သို့သော သားကောင်ဖြစ်ပေမည်နည်း။ မြင်းကြီးသည် လုံးဝရှေ့သို့မရွေ့။ ပေကပ်ပြီး ရပ်နေလျက် လည်ဆံမွှေးများ ထောင်ထလာသည်။

အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသည် တောရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်မည်ဟု အသေအချာပင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သေနတ်လေးအား အသေအချာကိုင့်၍ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်း၍ အဆင်သင့် မောင်းတင်ပေးလိုက်ရသည်။ (၂၂) သေနတ်ကလေးမှာ (Semi Auto) အမျိုးအစားဖြစ်၍ တစ်တောင့်ပြီး တစ်တောင့် ဆက်တိုက်ပစ်နိုင်သော်လည်း အတွဲလိုက်တော့ ပစ်မရ။ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်က (Hollow) ကျည် ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဖောက်ထွင်းအား

ကောင်းသည်ဆိုသော်လည်း အားမရပါ။ အမြဲတမ်း ဒေသမ (၃၀၀) အမေရိကန် ရိုင်ဖယ်ကြီးဖြင့် အမဲလိုက်နေကျ ကျွန်ုပ်အတွက် ဤသေနတ်ကလေးမှာ ကလေးကစားစရာ လေသေနတ်ပမာ အားနည်းလှပါသည်။

မြေပြင်ပေါ်ရောက်၍ ကျွန်ုပ်အသင့်ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်သည်။ ဝါးရုံတောများ၏ တရဲရဲမြည်ပြီး လှုပ်ခတ်သွားသည်က တော၏ ဖိတ်ခေါ်သံပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လေက ဤလျှိုတစ်ဝိုက်၌ လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်နေသည်။ လေညာလေအောက် ကျွန်ုပ် မှန်းဆ၍ မရပါ။ ဝါးတောအတွင်းမှ တဖြုန်းဖြုန်းအသံ မကြားရသဖြင့် ဆင်ရိုင်းအုပ်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ထိုစဉ် အဝေးဆီမှ တောတိုးသံသဲ့သဲ့နှင့် တောခြောက်သမားများ၏ အော်သံကို ကြားလာရသည်။ မကြာပါ။

‘ဒိန်း’ ဟူသော နှစ်လုံးပြုံးသေနတ်ကြီး ပေါက်ကွဲသံနှင့် အားခနဲ နာနာကျင်ကျင် စူးစူးရှရှ လူအော်သံ၊ တဂုန်းဂုန်း တောတိုးလာသံကြီးကို ကြားရပြီး လျှိုထဲမှာတော့ချုံများ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ သို့သော် အကောင်ပလောင်ကို မမြင်ရသေးပါ။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကတော့ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာအကာအကွယ်ကို ကြည့်မိတော့ ကြက်လျှာစွန်းလျှိုစောင်းတွင် ပေါက်နေသော ထွာဆိုင်ခန့် အင်ပင်တောကလေးကို တွေ့ရသည်။ လောက်လောက်လားလား အားကိုး အားထားစရာတော့မဟုတ်။ သို့သော် အကာအကွယ်အပင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ရပ်နေရာနှင့် အလှမ်းဝေးလှသည်။ အန္တရာယ်က လက်တစ်လှမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မြင်းကြီးရွှေ့နီက မတ်တတ်ရပ်ကာ ဟိ၍ နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးသွားသလို၊ ‘ဗွမ်း’ ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏အရှေ့ဘက် လျှိုစောင်းတွင်ရှိနေသည့် လူတစ်ဖက်စာခန့်ရှိ မီးလောင်ထားသည့် သဖန်းပင်ငုတ်တိုကြီးမှာ အမြစ်က ကျွတ်၍ ယိုင်လဲသွားပြီး အစွယ်ကော့ကော့ကြီး တစ်ဖက်ကျိုးနှင့် ဦးခေါင်းမည်း တောဝက်ကြီးပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ် အလွန်အမြန်ပင် ပစ်ချလိုက်ရာ ...

“ဖန်း ... ဖန် ... ဖန်း”

၁၈၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တောဝက်ကြီး လျှို့ဝှက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ထိုအချိန် တောခြောက်အဖွဲ့၏ တပေးပေး၊ အော်သံများအား အနီးကပ်ကြားရပြီး ခါးစောင်းခန့်မြင့်သော တောဝက်တောင်းကြီး၊ မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးသဖွယ် အပြေးတက်လာကာ ကျွန်တော် အကာအကွယ်ယူထားသော အင်ပင်ပေါက်ကို တိုးလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း လှိုင့်၍ရှောင်ရင်း အနီးကပ်ပစ်မှတ်၊ တောဝက်ကြီး၏ နဖူးတည့်တည့်သို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ဆွဲထည့်လိုက်ရာ ...

“ဖျန်း ... ဖျန်း”

တောဝက်ကြီးမှာ ဖင်ထိုင်လျက်လဲ၍ အင်ပင်ပေါက်အား မလွှတ်တမ်းကိုက်ထားသည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်း ရဲနေသည်။ အစွယ်ကော့ကြီးနှစ်ချောင်းမှာ မရှိတော့။ အရင်းက ကျိုးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ အင်ပင်ပေါက်ကို ကိုက်ခဲရင်း တရူးရူးအော်နေသေးရာ ကျွန်ုပ်နှင့် လေးငါးပေသာ ကွာလှမ်းသဖြင့် လက်ပတ်နှစ်ခုကြား ရင်အုံသို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ဆွဲလိုက်ရပြန်သည်။

“ဖျန်း ... ဖျန်း”

သို့မှသာ တောဝက်တောင်းကြီး အင်ပင်ပေါက်ကိုခဲလျက် ဇီဝိန်ကြွတော့သည်။ အာဂတောကောင်ကြီးနှင့် (၂၂) သေနတ်ကလေးမှာ လားလားမျှ မထိုက်ပါ။ ယုံစားမိလျှင်တော့ ကျွန်တော် ဇီဝိန်ကြွလောက်ပေပြီ။ တရူးတောသံပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်းပြန်၍ ‘ဝူး’ လိုက်ရသည်။ တောခြောက်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ တောတွင်းတောသံပေး၍ ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

မုဆိုးအောင်သန်းက မေးလာပြန်ပါသည်။

“ငါကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဟိုဘက်တောင်ကြော မုဆိုးကြီးလေးမောင်ဘက်က ထင်တယ်။ သေနတ်သံကြားရပြီး လူအော်သံလည်း ကြားရတယ်”

မုဆိုးကြီး ဘာဖြစ်သည် မသိပါ။ ထိုစဉ် မျောက်တင်သောင်း အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး ...

မုဆိုးကြီး မုဆိုးကြီး ဦးလေးတောင်တော့

“ဆရာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ မုဆိုးကြီး ဦးလေးတောင်တော့ ကားသွားပြီ။ ဘယ်ပြောင်းနဲ့ ညာပြောင်း စရိတ်ကုန်ခဲ့ တိုးထုံးကုန်ထည့်ထားတာကို သတိမေ့ပြီး စရိတ်ကုန်ခဲ့ တောဝက်တောင်းကြီးကို ဖစ်ထည့်လိုက်တာ ဦးခေါင်းမှန်ပေမယ့် တောဝက်ကြီးက ပြေးတိုးလို့ ငယ်ဖို အတွဲလိုက်ပြုတ်သွားပြီ။ အဲ့ဒါ ပုဏ္ဏားတင်ဦးက ဆေးကုပေးပြီး မိုးမခကို စောင်မခက်နဲ့ သယ်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ လောလောဆယ်တော့ မုဆိုးလေးမောင် သွေးထွက်လွန်ပြီး သတိမေ့နေတယ်”

“ကဲ ... မျောက်တင်သောင်း ဒီတောဝက်တောင်းကြီးကိုလည်း သိုအုံဝိုက်လှီးပြီး လူလေးငါးယောက်နဲ့ ထမ်းခဲ့ကြ။ အဲ ... အရေးကြီးတာကတော့ ဟိုရှေ့က သဖန်ငုတ်တိုကြီးမှာ တောဝက်စွယ်တစ်ချောင်း၊ အင်ပင်မှာ မာန်စွယ်တစ်ချောင်းရှာပြီး ယူခဲ့။ ငါတို့ မုဆိုးကြီးကို ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကို အရေးပေါ် ပို့ရမယ်။ သွေးထွက်လွန်သွားရင် အသက်မှ မိပါဦးမလားမသိ။ မုဆိုးကြီးက သူ့သေနတ်တွေကို အလွန်အထင်ကြီးတာကိုး။

အတွေ့အကြုံရှိပေမယ့် အသက်က အလွန်ကြီးပြီး ဘုရား တရားလှုပ်ရမယ့်အရွယ်။ ခုတော့ အကုသိုလ်အကျိုးပေါ့များ တောဝက်ကြီးက လည်း ခါးစောင်းလောက်ရှိတယ်။ ငါတောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာ။ သတ္တဝါနဲ့ လက်နက်က မမျှဘူးလေ။ (၂၂) (Hollow) ကျည်က ဖောက်ထွင်းအားကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ (၆) ချက်တောင် ပစ်ယူရတယ်။ နောင်ဆို (၂၂) တော့ ဆလံပါပဲ။





ကျွန်တော် မုဆိုးကြီးတို့ထံရောက်တော့ မုဆိုးကြီးအား တောခြောက် အဖွဲ့က စောင်ပုခက်ဖြင့် သယ်သွားကြချေပြီ။ တော်ပါသေးသည်။ ရွှေနီကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သဖြင့် အတင်းပြန်ပြေးလာသည်။ မြင်းနှင့်လိုက်တော့ မုဆိုးကြီးအဖွဲ့ကို မိသည်။ မိုးမခ အမြန်ပြန်၍ ကျွန်တော်၏ (TOYOTA MARK II VAN) ကားကြီးအား အသင့်ပြင်ဆင်ကာ လူနာရောက်သည်နှင့် သွေးလှူဒါန်းမည့်သူများကိုပါ ဆန်သလောက် တင်ဆောင်၍ ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကြီးသို့ အပြင်းမောင်း၍ ပြေးခဲ့ရတော့သည်။

ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများ အလွန်အားကိုးရပါသည်။ ချက်ချင်း ခွဲစိတ်ခန်းတွင်း၌ အရေးပေါ် ကုသပေးသည်။ မုဆိုးကြီးကံကောင်းသည်က ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကြီးကို အမေရိကန် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်များအဖွဲ့ရောက် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမ သွေးသွင်းကုသပေးပြီး သတိရ၍ စိတ်ချရတော့မှ ခွဲစိတ်ကုသပေးတော့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးများ အပြောအရတော့ အသက်ရှည်ရန်အတွက် လိင်ပြောင်းကုသပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က အုပ်စုတောင်း၍ လိုအပ်သော သွေးလှူဒါန်း ရာ၌လည်းကောင်း၊ အရေးပေါ်ဆေးဝါးနှင့် လက်နက်ကိရိယာဝယ်ယူရာ၌ လည်းကောင်း ပံ့ပိုးကူညီထောက်ပံ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့က ည (၇) နာရီခန့်မှ ကိစ္စဝိစ္စ ပြီးစီးသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာဝန်များအဖွဲ့အား ညစာစားရန်ဖိတ်ရာ ပထမခြင်းဆန်သော်လည်း မုဆိုးကြီးအားပက်သော တောဝက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အလွန်လက်ရာမြောက်သော နာမည်ကျော် စားဖိုမှူးကြီးက ကမ္ဘာကျော်တရုတ်လက်ရာမျိုးစုံဖြင့် ဟင်းလျာမျိုးစုံ ချက်ကျွေးမှာဖြစ်ကြောင်းပြောတော့မှ တောဝက်သားစားရခဲ၍ လိုက်စားကြမည်ဟု လက်ခံကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုတယ်တွင် ကျွေးခြင်းမဟုတ်။ ခမ်းနားလှသော မိုးမခခံအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးတွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ အကြော်၊ အလှော်၊ အကင်၊ လက်ရာမျိုးစုံအပြင် ကျွန်တော်တို့ယူလာသော (BLACK LABEL) ဖြင့်ပါ ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများအဖွဲ့ အလွန်သဘောကျကြသည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာ၍ မုဆိုးကြီးဆေးရုံက ဆင်းရသည်။ ဆေးရုံ၌ အနားယူလိုက်ရလို့လား၊ လိင်ပြောင်းလဲလိုက်လို့လားမသိ။ မုဆိုးကြီး အသားအရည်စုံပြေပြီး အသားလတ်လာသည်။ စကားပြောဆိုရာတွင်လည်း ယခင်လို တုတ်ထိုးအိုးပေါက် မပြောတော့။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောသည်။ သို့သော် နဂိုဗီဇိတ်ကတော့ ပြောင်းလဲပုံမရ။ အရက်ကတော့ သောက်သေးသည်။ ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမှူး။ မယိုင်မလဲ၊ ကြွက်တွင်းပေကိုး။ ဤကိစ္စကိုလည်း ရန်ကုန်၌ မပြောကြရန် ကျွန်တော်တို့အား အထပ်ထပ်အခါခါ ကတိတောင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း စာရေးဆရာများပီပီ မပြောပါဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မရေးပါဟုတော့ ကတိမပေးခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ယခု နေ့ပါသည်။ ဦးလေးမောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က နောက်ကွယ်တွင် 'ခလေးလေးမောင်' ဟု အမည်ပြောင်ပေးထားပါသည်။ အဆိုတော် ခလေးလေးမောင်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေဝင်းမောင်တို့လို နာမည်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

၁၈၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထိုသည်၏နောက်တွင် စကားပြောလျှင် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော်
လည်း မုဆိုးကြီးက စာရေးသားရာတွင် 'များတို့'ကို တွင်တွင်သုံးတော့သည်။
လိင်ပြောင်းလဲလျှင် အခြားကိစ္စများလည်း ပြောင်းလဲတတ်ရာ မည်သည်တို့
မည်သို့ ပြောင်းလဲလာမည်ကို စောင့်ကြည့်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်တော် သတိထားမိသည်ကတော့ မုဆိုးကြီးလေးလေးမောင်
နောက်ပိုင်းစာရေးရာတွင် ပြင်ဦးလွင်က ဇာတ်လမ်းကို လုံးဝမရေးပါ။ လိုင်စင်
ဖြင့် ရရှိထားသော သေနတ်နှစ်လက်စလုံးကိုလည်း ရဲစခန်းသို့ ပြန်အပ်
လိုက်ကြောင်း သိရပါတော့သတည်း။



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း



မုဆိုးကြီးကြီးထောင်မှူးကြီး
လည်းကောင်း၊ မုဆိုးကြီးကြီးထောင်မှူးကြီး



ကျွန်တော်

ရန်ကုန်-မန္တလေး အပြန်လမ်းစခန်း (သုံးတန်ကူးစခန်း) မှာ တာဝန်ကျစဉ်ကဖြစ်သည်။ မနက် (၆) နာရီခွဲခန့် ရဲဘက်များ၊ ရုံးခန်းရှေ့ရှိ တန်းစီကွင်းတွင် စုရုံးကြပြီး မနက်စာ ဆန်ပြုတ်တိုက်၊ တန်းစီဘုတ်ခွဲကြပြီး မိမိတို့တာဝန်ကျရာ လုပ်ငန်းအသီးသီးသို့ ထွက်ခွာကြရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ဝန်ထမ်းစာရေးမောင်တင်ဦးက အဆောင်ကျန် ရဲဘက်လူဦးရေ စာရင်းအား လိုက်လံ၍ စစ်ဆေးကောက်ခံရသည်။ ထိုအထဲမှ နောက်တန်း ရဲဘက်စာရင်းနှင့် လူနာစာရင်း (မကျန်းမာသူများ) ကို ခွဲခြား၍ အရေးကြီးလူမမာများအား စခန်းဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့တင်ပေးရသည်။ မသက်သာပါက မင်းတုန်းနောက်တန်းစခန်း ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ရသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ကျသော စခန်းမှာ သုံးတန်ကူးဟူသော အမည်ဖြင့်လိုက်ဖက်အောင် ချောင်းကလေးသုံးခုက ကြက်လျှာစွန်းလို ဝေပိုက်စီးဆင်းနေသော အလယ်ပတ် မြေပြန့်အနိပ်ပိုင်းသစ်တောထဲ၌ ရှိသဖြင့် အလွန်ခြင်ကိုက်သလို ငှက်ဖျားရောဂါလည်း အလွန်ထူပြောသည်။ ဤစခန်း၌ ငှက်ဖျား

မှဆိုးပစားလိုက်ရသော စင်သက် (၂၆) နှစ်ကျော်ပြီး ...

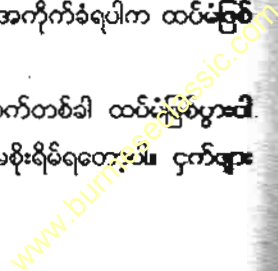
ရောဂါမဖြစ်သူ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်ထံထည့် နေပြီး အောင်သန်းနှင့် မျောက်တင်သောင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့လည်း ငှက်ဖျားရောဂါကို မခံစားဖူးသူများတော့ မဟုတ်ကြ။

သာယာဝတီ၊ အလံတောင်ခြေ၊ လှည်းလမ်းကူးရွာဇာတိ ရွာသားများဖြစ်ကြသဖြင့် မွေးစကတည်းက ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ယဉ်ပါးခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါအခံရှိပြီး ကျောက်ဆေး (ကာကွယ်ဆေး) ထိုးထားသလို၊ ငှက်ဖျားရောဂါ 'ပြီး' နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါဆိုသည်ကလည်း မဖြစ်ဖူးသူများအတွက် အလွန်ခံရဆိုးပြီး ဖြစ်ဖူးသူများအတွက်တော့ ဆေးသောက်ပြီး ချွေးထုတ်ရုံဖြင့် သက်သာစေပါသည်။ မျောက်ကင်းအောင်တော့ ခြုံပေါ်ဆေးရုံတက်၊ ဆေးကုသပြီး ငှက်ဖျားဒေသသို့ ပြန်မလာပါက အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ငှက်ဖျားရောဂါဟူသည် ပေါ့သေးသေးတော့မဟုတ်။ စဝင်သည်နှင့် အားအင်ကုန်ခန်းပြီး အပူရှိန် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေတတ်သည်။ အပူရှိန် မြင့်မားသော်လည်း ခံစားရသူအနေဖြင့် အလွန်ချမ်းတုန်နေသည်။ စောင်အထပ်ထပ်ခြုံ၍ လူအများ ဝိုင်းဖိထားသော်လည်း အချမ်းက မပျောက်။ အစာစားချင်စိတ် လုံးဝမရှိ။ ရေသောက်ရမှသာကိုပင် ကြောက်နေတတ်သည်။ အစာစားလျှင်လည်း ပြန်အန်တတ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ပြုတ်ပူပူနွေးနွေးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်သောက်၊ အစာအခံရှိတော့မှ ငှက်ဖျားပျောက်ဆေးများကို သောက်ရသည်။ ပြီးသည်နှင့် စောင်ခြုံပြီးကွေးလျှင် ချွေးများထွက်လာသည်။ အဝတ်အစားကို အအေးမမိစေရန် မကြာခဏ လဲပေးရသည်။ ချွေးထွက်တိတ်သည်နှင့် သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားဝတ်၍ နားနေပါက သက်သာပျောက်ကင်းပါသည်။ သို့သော် ငှက်ဖျားဒေသတွင် နေထိုင်ပြီး ငှက်ဖျားခြင် ပြန်အကိုက်ခံရပါက ထပ်မံဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ငှက်ဖျားအခံရှိသူသည် နောက်တစ်ခါ ထပ်မံဖြစ်ပွားပါက ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး အသက်အန္တရာယ်ကိုတော့ မစိုးရိမ်ရတော့ပါ။ ငှက်ဖျား



၁၈၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ရောဂါကြောင့် သေနိုင်သလို ဦးနှောက်အတွင်း ငှက်ဖျားပိုး ဝင်ပါကလည်း ရှေးနိုင်ပါသေးသည်။

ငှက်ဖျားရောဂါကုနည်းက အမျိုးမျိုးရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ မြန်မာဆေး၊ တိုင်းရင်းဆေးနည်းများအပြင် ဘုန်းကြီးဆေး၊ မုဆိုးဆေးနည်းများလည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်တပည့် မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် မျောက်တင်သောင်းတို့ဆေးနည်းကတော့ အလွန်ထူးခြားသည်။ လက်တွေ့လည်း အစွမ်းထက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ဆေးနည်းက ငှက်ဖျားရောဂါ စဖြစ်သည်ကို သိလျှင်သိခြင်း အနောက်အရပ်ကို မျက်နှာမူ၍ မတ်တတ်အပေါ့သွားပြီး လက်ခုပ်ဖြင့် ခံ၍ ငါးကြိမ်ရှူရသည်။ ပြီးလျှင် လက်ကို သန့်စင်အောင်ဆေး၍ ငရုတ်ကောင်းစေ့ခန့် ထုံးမန်း (၅) လုံးကို မျှီရသည်။ အိပ်ရာထက်တွင် အနားယူပြီး စောင်ခြုံကွေးသည်နှင့် ရွေးထွက်ပြီး ပျောက်သည်။ သူတို့ ထိုနည်းကို ရှမ်းဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှရရှိပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲသုံးသဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ 'ပြီး' ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။



|၂|



ထိုနေ့က စခန်းလုပ်ငန်းများပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အားကြသည်။ စခန်းတွင် ကျွန်တော်က 'ထောက်ဌာနတာဝန်ခံထောင်မှူး၊ ဦးအေးချိုက 'ဦး' 'ရေး' ဌာနတာဝန်ခံထောင်မှူး၊ ဦးထွန်းအောင်လွင်က ရှေ့တန်းလုပ်ငန်းစခန်းတာဝန်ခံထောင်မှူး။ စခန်းတာဝန်ခံက သာယာဝတီထောင်မှ ပြောင်းလာသည့် ထောင်မှူးကြီး ဦးသိန်းမြင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စခန်းတဲကြီးသို့ပြန်ပြီး မနက်စာစားရန် စီစဉ်သည်။ ပြီးနောက် တောတွင်းသွား၍ သစ်ခွပန်းများရှာရင်း အမဲလိုက်ရန်လည်း ချဉ်ရွယ်ထားပါသည်။

"ကဲ ... အောင်သန်းနဲ့တင်သောင်း မနက်စာ စားမယ်။ ဘာရှိသလဲ"

"ဆရာ ... ထမင်းကြော်ထားတယ်။ မနေ့ညက ကျန်ငွေသားတို့ ရှဉ့်သားဟင်းကလေးနဲ့ စားပါ"

www.burmeseclassic.com

၁၉၀ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မင်းတို့ကလည်း အကောင်ပလောင်ကြီးကြီး မရတာကြာပြီ။ အနီးအနားက ချောင်းကလေးတွေအထဲမှာရှိတဲ့ ငါးဖားလည်း မျိုးတုံးလောက်ရောပေါ့”

“ဆရာရေ... ဒီစခန်းက စခန်းကြီးရဲတက်အင်အား (၅၀၀) လောက်နဲ့ ဝန်ထမ်းအင်အား (၅၀) လောက်ရှိတော့ သားငါးမပြောနဲ့ တောသီးနဲ့ တောင် ရှားပါးနေပြီ။ ဆရာအိမ်က ပို့ထားတဲ့ ငါးခြောက်ငါးခြမ်းလည်း ကုန်လှပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝေးဝေးမသွားရတော့ အကောင်ပလောင် ရှာမရတော့ဘူး”

“အေး... အဲ့ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ငါတို့ဆရာတပည့်တွေ တောထဲသွားပြီး အမဲလည်ရအောင်။ ကွပ်ကဲရေးစခန်း (မင်းတုန်း) ကလည်း ဘဲဥချည်းပို့နေတာ စားရသောက်ရတာ ဘဲချေးစော်တောင် နံနေပြီ။ မင်းတို့ကလည်း ညံ့ပါ့ကွာ။ ပဲဟင်းကလေးနဲ့ ငရုတ်သီးဆားထောင်း အသီးအရွက်ကြော်လေး တစ်ခွက်ပါရင်တောင် ငါစားနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာ။ ဇရစ်ရိုး၊ ကင်းပုံရွက်၊ ငါးရောင်းချဉ်ရွက်တောင် အနီးအပါးမှာ မရှိတော့ဘူး။ နွေရာသီဆိုတော့ ပေါပေါများများရနိုင်တဲ့ မျှစ်က မပေါ်သေး။ ဇင်ပြွန်းသီး၊ ပိန္နဲသီး၊ သစ်တိုသီး၊ တောသရက်သီးတွေကလည်း မရနိုင်သေးဘူးလေ။ အဲဒီတော့ အကောင်ပလောင်ပဲ အားထားရတော့မှာ။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ငှက်နဲ့ရှဉ့်တောင် မရှိတော့ဘူး... ဆရာရေ”

“အေး... အဲ့ဒါကြောင့် မနက်စာစားပြီး တောလည်ကြမယ်။ မင်းတို့ လောက်လေးခွနဲ့ ဓားတွေ ယူခဲ့ကြ။ ရတဲ့အကောင် ဟင်းချက်ရအောင်။ အဲ... သောက်ရေဘူးလည်း မမေ့နဲ့။ ဒီအချိန်က တောထဲမှာတောင်ရေရှားတယ်။ စမ်းချောင်းရေလည်း ငါမသောက်ရဲဘူး။ တော်ကြာ ငှက်ဖျားဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ... ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ရေနွေးကြမ်း ထည့်ယူလာမှာပါ”

မှအိုးမစားလိုက်ရသဟ လင်းသက် (နင့်) ဖွတ်ကျကျကြီး ❀ ၁၉၁

ထိုအချိန်က တောထဲတောင်ထဲ အစားအသောက်က အလွန်ရှားသည်။ နွေရာသီဖြစ်၍ တောက ခြောက်ခန်းနေသည်။ မီးလောင်ကွက်၊ ငါးရုံပင်ခြေ၊ မြေပေါ်၌ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ပုတက်အပွင့်များကတော့ ပေါများလှသည်။ ထို့အပြင် ကြောင်လျှာပွင့်၊ ကြောင်ရှာသီး၊ ဖက်သန်းသီး၊ သခွပ်ပွင့်များလည်း စခန်းနှင့်ဝေးရာ တောအတွင်း၌ ရနိုင်ပါသည်။ နယ်အသီးသီးက ထောင်ကျလာကြသော ရဲတက်များကတော့ စားသောက်စရာကို အလွန်ရှာဖွေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် စခန်းနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ အသီးအနှံများ မရှိတော့သလို အကောင်ပလောင်ဆို၍ ပုတက်၊ ရှဉ့်ပေါ မပြောနှင့်၊ ပုတ်သင်ညို၊ တောက်တဲ့၊ ကင်းလိပ်ရှောတောင် မရှိတော့။ ယခင်က သုံးတန်ကူးစခန်းအနီး၌ ချောင်းငယ်များရှိသဖြင့် ငါးသား အလွန်ပေါသည်။ မြေလည်း ပေါသည်။ ယခုတော့ ဘာကောင်မျှ မရှိတော့။ စားလို့ရတာ အကုန်စားသော ရဲတက်များ၏ အစားအစာ ဖြစ်သွားကြချေပြီ။





ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် စခန်းအနောက်ဘက် မြေနီကွင်းရွာ ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းအရှေ့ဘက်က အမြန်လမ်းလုပ်ငန်း ခွင်ဖြစ်သဖြင့် ကျည်လမ်းမလွတ်၊ သစ်ပင်ကြီးများအား ပေ(၆၀၀)လမ်းမကြီး ချဲ့ထွင်ထားသဖြင့် တောကလည်း ပါးနေပါပြီ။ တောက ခြောက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေအငွေ့တွင် ရော်ရွက်ငါများကြောသံ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် လေပွေ အရူးကြောင့် မုဆိုးလမ်းတစ်လျှောက် သစ်ရွက်ခြောက်များ ပြေးလွှားဆော့ ကစားသံက တရှုပ်ရှုပ်၊ တောက ဆိတ်နေသည်။ ငှက်အော်သံ၊ ချေဟောက် သံပင် စိုးစဉ်းမျှ မကြားရ။

မြေနီကွင်းရွာရောက်တော့ ရွာခံမုဆိုး ကိုနီတဲတွင် ခေတ္တနားကြ သည်။

“လာ ... ဆရာတို့၊ တောလည်ထွက်တာ မှတ်တယ်”
“ဟုတ်ပါ့ဗျာ .. အကောင်ပလောင်မရတာ ကြာတော့ အူခြောက် တယ်လေဗျာ။ ကိုနီကော ဘာကောင်တွေ ရသေးသလဲ”

မုဆိုးမစားလိုက်ရသော လင်းသက် (နှင့်) ဖွတ်ကျားကြီး * ၁၉၃
“မရတာကြာပြီ ... ဆရာရေ။ ကျွန်တော်လည်း စပါးတွေ ခိုက်သိမ်းနေရတော့ တောမလည်နိုင်တာ ကြာပါပြီ။ စပါးခင်းထဲတော့ တောဝက် ဝင်တတ်ပါတယ်။ လင့်စီးစောင့်ရမှာဆိုတော့ အိပ်ရေးပျက်ရင် စပါးခိုက်သိမ်း တာ အရေးကြီးတော့ မစောင့်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာက တူးဖီး သေနတ်ပဲရှိတော့ မထိရောက်ဘူးပေါ့ ... ဆရာရယ်”

“တောဝက်ဝင်တာ များသလား”

“အဲ ... အဲဒါလည်း မများဘူးဆရာ။ ဒီနှစ် အကောင်ပလောင် ကိုက ရှားတယ်”

“ဒီနားပတ်ဝန်းကျင် ဘာကောင်များ ရနိုင်သလဲ ... ကိုနီ”

“ရှေ့စခန်းခွဲဘက် သွားရင်တော့ မအူတောရှိတယ် ဆရာ။ အဲဒီ မှာ မျောက်ညိုတွေတော့ ပေါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ... တစ်နှစ်စားလောက် အသားဟင်းကောင်း ကလေးရရင် တော်ပါပြီ။ အဲ ... ကျွန်တော်တို့ မွန်းမတည်ခင် ယုန်လိုက် ကြဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် မြေနီကွင်းရွာကိုပတ်၍ မအူတောသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။ ခိုက်သိမ်းစ လယ်ကွင်းများမှ ရိုးပြတ်ရနံ့က လေသင့် သဖြင့် သင်းသင်းမွှေးနေသည်။ ကြက်တူရွှေနှင့် စာကလေးအုပ်များက လယ် ကွင်းများအပေါ်၌ ဆူညံစွာ ဝေဝေယုံသန်းနေကြသည်။ ဤဒေသ၌ ကျီးကန်း မရှိ။ ငှက်ဖျားရှိတာကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒေသတစ်ခုတွင် ငှက်ဖျားရောဂါရှိ မရှိ ကျီးငှက်များက သက်သေခံနေသည်။ ကျီးငှက်က ငှက်ဖျားရောဂါကို အလွန်ကြောက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မအူတောထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ မအူပင်ကို ထိန်ပင်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ရွက်နုများက နီရဲနေပြီး ရွက်ရင့်များက အပြန်ကြီးသည်။ နေဦးတွင် ရွက်နုဝေ၊ ရွက်သစ်လဲ၊ ရွက်ဟောင်းကြွေပြီး မိုးဦးကျတွင် အပွင့်အိမ်အလုံး များ တစ်ပင်လုံးပွင့်၍ မိုးနှောင်းကာလ၌ အသီးလုံးလုံးများ အပင်ညွတ်နေ

၁၉၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အောင် သီးတတ်သည်။ အပင်ရင်း၌ ရွက်ခြောက်များ ကြွေထားသဖြင့် မုဆိုးခြေထောက်ပင် ခြေမလှဲချင်း တရွှမ်းရွှမ်း အသံထွက်နေသည်။

အဝေးဆီမှ မျောက်ညိုအော်သံများကိုတော့ ကြားနေရသည်။ ထိုစဉ် မအူတောအလယ် ချောင်းခြောက်အတွင်းမှ တရွှမ်းရွှမ်း ပြေးလွှားသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အပြေးလိုက်ကြသည်။ လေးဝါးပိဿာခန့်ရှိ ဖွတ်ကျားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ အပြေးသွားပြန်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များကြောင့် သူလည်း ခြေသံမလှဲရှာပါ။ ဖွတ်မေ့ပုတတ်မေ့ဆိုသလို သူက ပြေးလွှားရင်း ရပ်နား၍လည်း ပြန်ကြည့်တတ်သည်။ မြေတွင်ကပ်နေသော ပစ်မှတ်ကို ကျွန်တော် ဒသမ . ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ကြီးဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် မစွမ်းသာပါ။

ထို့ကြောင့် အပြေးလိုက်ကြပြန်သည်။ လျှို့ဝှက်မှ တောသရက်ပင်ခြောက်ကြီးအခြေရောက်တော့ ဖွတ်ကျားကြီးပင်စည်ကို ဖက်တက်ပြီး တုန့်ခနဲ ရပ်သွားစဉ် ကျွန်တော် အခွင့်အရေးရသဖြင့် သေနတ်မောင်းခလုတ်အား ဖြုတ်မည်အလုပ် မုဆိုးအောင်သန်းက လှမ်းတားတော့သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ ... မပစ်နဲ့၊ တစ်စစီ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူပြေးလမ်းဆုံးနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့တာဝန် ထားလိုက်တော့။ ဆရာ ထိုင်နားနေပါ”

ကျွန်တော် မြင်ကွင်းကောင်းရာ လျှို့ဝှက် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ရေသောက်ရင်း နားနေစဉ် ဖွတ်ကျားကြီးက သစ်ပင်ခြောက်ကြီးအပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။ မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် မျောက်တင်သောင်းတို့က အပင်ခြေကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ဖွတ်ကြီးက အပင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်။ မုဆိုးအောင်သန်းက ဓါးတောင်းမြှောက်အောင် ကျိုက်၍ တောသရက် ပင်ခြောက်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားသလို မျောက်တင်သောင်းက အနီးရှိဝါးရုံပင်မှ ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်၍ အောက်မှ အသင့်စောင့်နေသည်။

ဖွတ်ကျားကြီးမှာ မုဆိုးအောင်သန်း သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်လာမှန်းသိသဖြင့် အပင်ထိပ် ကိုင်းခြောက်အဖျားအထိ ဆက်တက်သွားရာ

မုဆိုးပစားလိုက်ရသော လင်းသက် (နှင်) ဖွတ်ကျားကြီး * ၁၉၅

မုဆိုးအောင်သန်းက ခွဆံ့သို့ ရောက်သည်နှင့် အကျအနထိုင်ပြီး လေးခွမြင့်ပစ်တော့သည်။

ဖွတ်ကြီးကို မှန်သည်နှင့် လန့်ပြီးပြုတ်ကျလာရာ အောက်တွင် အသင့်စောင့်နေသော မျောက်တင်သောင်းက ဆီးရိုက်တော့သည်။ ဖွတ်ကြားကြီးမှာ အမြင့်ပေ (၂၀) ကျော်ခန့်မှ ပြုတ်ကျလာ၍ ဖွတ်မေ့ ပုတတ်မေ့ မေ့နေစဉ် အရိုက်ခံရသဖြင့် အသက် မည်သို့ထွက်သွားမှန်းပင် သိရှာမည် မဟုတ်ပေ။ ‘ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ်၊ မြစ်မချမ်းသာ’ ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဖွတ်မှာလည်း မိကျောင်းမျိုးနွယ်ဖြစ်သည်။ သူက သစ်ပင်လည်း တက်တတ်သည်။ ကုန်းပေါ်၌လည်း လျင်မြန်စွာ သွားလာနိုင်သဖြင့် မိကျောင်းထက် သာသည်။

ကျွန်တော်တို့ နားကြရင်း ...

“ကဲ ... အချိန်တော့ စောသေးတယ်။ အခုမှ မနက် (၁၀) နာရီကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆက်လည်ကြမလား။ ရှေ့မှာ မျောက်အုပ်အသံတွေတော့ ကြားနေရသေးတယ်”

မုဆိုးအောင်သန်းက ...

“ဆရာရေ ... မုဆိုးလာတံဦး ဖွတ်ရပြီဆိုကတည်းက လာဘ်ပိတ်ပြီ။ ဒါ မုဆိုးထုံးစံပဲ၊ စောစောပဲပြန်ကြတာပေါ့ ... ဆရာရယ်”

ထို့ကြောင့်လည်း ဖွတ်ကြီးကို ခြေလက်တုပ်၍ ဝါးလုံးလျှိုထပ်ပြီး ပြန်လာကြစဉ် လျှိုထဲ၌ နေရိပ်ခိုရင်း အိပ်စက်နေကြသော ချေမောင်နံက လန့်၍ဟောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြက ချေမက ကမ်းပေါ်သို့ ယောင်ယပ်ပြီး အပြေးတက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သေနတ်တစ်ကမ်း (၁၅) ပေကျော်ခန့်သာ ဝေးပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် လက်တမ်းတိုးပစ်ခတ်ရန် ဖျတ်ခနဲချိန်လိုက်သည်။ ချေမမှာ အတော်ဝဖြိုးသည်။ မောင်းခလုတ်ဆွဲခါနီး အသေအချာကြည့် မှ ‘ဖီး’ ကြီးဖြစ်ကြောင်းသိရသဖြင့် သေနတ်ပြောင်းကို ငိုငယ်ထောင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”



၁၉၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တင်သောင်းက မေးလာသည်။

“ချေမက ဖီးကြီးနဲ့ကွ။ သတ္တဝါအပေါ် ငဲ့ညွှာရမယ်။ သစ်တော ဥပဒေအရလည်း တားမြစ်ထားတယ်”

“ဆရာရယ် ... ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့။ တောထဲမှာ ကျွန်တော် တို့ပဲ ရှိတာပါ။ ချေ၊ မြေမနင်းသားဆိုတာ ဆေးဘက်ဝင်ပြီး အလွန်နူးညံ့တာ။ ဘာမှ လွှင့်ပစ်စရာမလိုဘူး။ အရိုးနုနုကလေး။ ဓွာကအစ စားလို့ရတယ်”

“တော်စမ်း ... အောင်သန်း၊ မင်းက အိမ်ထောင်မရှိသူဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူး။ သတ္တဝါတိုင်းမှာ အထီးအမ မိသားစုရယ်လို့ ရှိတယ်။ ငါက မုဆိုးလုပ်နေရပေမယ့် ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ တောဝက်လိုကောင်မျိုးက အန္တရာယ်လည်း ပြုတတ်တယ်။ နောက်ပြီး တောဝက်တစ်အုပ်မှာ အထီးက တစ်ကောင်တည်း။ အခြေအရံ အမတွေက အများကြီး။ နှစ်ကောင်သုံးကောင် သေဦး ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ချေတို့၊ ဆတ်တို့ကျတော့ လူတွေလိုပဲ တစ်လင် တစ်မယားစုံတွဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါမပစ်တာ”



“ဟုတ်ပါ့ ... ဆရာရယ်၊ အခုမှ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာမိတော့ တယ်။ ချေတွေက တစ်ကောင်အပေါ် တစ်ကောင် အတော်ကြင်နာကြတာ။ မုဆိုးက ဖက်စုပြီး ချေသားပေါက်လေးအော်သံ တပြိုင်တည်း လုပ်ရင်တောင် ချေမကြီး အပြေးလာတတ်တယ်။ အဲ့ဒါကို စောင့်နေတဲ့မုဆိုးက ချောင်းပစ်တာ။ အတော်ရက်စက်ရာ ကျတာပဲနော်”

“အေး ... မင်းတို့ သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ။ နောင် မှတ်ထား၊ စုံတွဲတွေရင် ဘယ်သတ္တဝါမှ မပစ်နဲ့။ သားသည်အမေ တွေရင်လည်း မပစ်နဲ့။ အဲ့ဒါတွေက ကြင်နာတတ်တဲ့မုဆိုးရဲ့ စည်းကမ်းနဲ့တာဝန်။ ငါတို့မှာ အသားမစားရပေမဲ့ ဆန်နဲ့ပဲက စခန်းမှာ အဆင်သင့်။ သစ်သီးသစ်ရွက်တွေလည်း စားစရာအနေနဲ့ရှိတယ်။ မှတ်ထားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ တောစပ်နားရောက်တော့ မအူပင်မြင့်ကြီးအပေါ်မှာ တတောက်တောက်အသံကို ကြားရသည်။ သစ်တောက်ငှက်ထင်၍ အသေ

ပုဆိုးပစားရိုက်ရသော လင်းသက် (နှင့်) ဖွတ်ကျားကြီး * ၁၉၇

အချာကြည့်တော့မှ လင်သက်ခေါ် အနက်ရောင်ရှည်ကြီးမှန်း သိရသည်။ ထိုရှည်မျိုးက နှစ်ပိသောခန့်ရှိပြီး အလွန်လျှင်မြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ မအူပင်ကိုင်းတွင် ကပ်နေပြီး တတောက်တောက် အသံပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုင်းက သေးသဖြင့် သူ့ကိုယ်လုံးကိုလုံးအောင် မဖုံးနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဒသမ . ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ကြီးဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ကျည်ဆန်နှင့် တောကောင်အင်အားတော့ မမျှပါ။ သို့သော် မအူပင်ကိုင်းကို ဖောက်ထွင်းနိုင်မှ လင်သက်ကြီးကို ရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ပစ်ခလုတ်ဆွဲတော့ ‘ဒိုင်း’ ဆို ကျည်ဆန်က သစ်ကိုင်းအား ဖောက်ထွင်း၍ သစ်ကိုင်း ကျိုးကျသွားသည်။ သို့သော် အသေအချာ မှန်ပုံမရ။ လင်သက်ကြီးက အောက်ကိုင်းကျား၍ ကပ်နေပြန်သည်။

မအူပင်ဆိုသည်မှာ အရွက်ဖားဖား၊ ကိုင်းတက်များများဖြစ်သဖြင့် အလွန်အပစ်ရ ခက်သည်။ လူတက်သွားပါကလည်း လင်သက်ကြီးပြေးမည်။ အကွာအဝေးကလည်း ပေ (၁၀၀) ကျော်သဖြင့် လောက်လေးခွဲဖြင့် ရောက်နိုင်ပါသည်။ တစ်ခါကလည်း စခန်းအနီး၌ ကျည်ပင်ပေါ်မှ လင်သက်ကြီးဖြင့် တွေ့ရာ ကျွန်တော်ပစ်သည်မှာ ရှုပ်မှန်သော်လည်း မကျ။ ကျည်ဆန် (၃) တောင့်ကုန်သည်အထိ မကျသဖြင့် ကျွန်တော် လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ အကြွေးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ရအောင် လုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် တင်သောင်းတို့အား လေးခွဲဖြင့် တဖောက်ဖောက် ခြောက်ခိုင်းသည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ လင်သက်ကြီးက ကိုင်းတက်သို့လွှတ်၍ ပင်စည်ကို ခုန်အကူး ကျွန်တော် အပိုင်ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း”



မှဆိုးမစားပျောက်ရသော လင်းသက် (နှင့်) ဖွတ်ကျားကြီး * ၁၉၉

“ဟာ ... ဆရာတို့ အမဲလည်ကြတာလား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

“ဟော ... လင်သက်တစ်ကောင်နဲ့ ဖွတ်ကျားကြီးပါလား”

“အေးဗျာ ... သုံးတန်ကူးစခန်းမှာလည်း အသားရိက္ခာပြတ်တော့ ကြရဖန်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ... ကိုတင်ဝင်း ခင်ဗျားက မအူပင်ဆိပ်စခန်းမှာ ကြာမှာလား”

“မကြာဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် လာရဦးမှာမို့ ဆန်အိတ်ချပြီးတော့ အမြန်ပြန်ဆင်းရမှာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်ဗျာ။ အပြန် သုံးတန်ကူး စခန်းရောက်မှ နေ့လယ်စာ စားပေါ့”

“ဆရာ ... အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုး တော့မယ်။ မအူပင်ဆိပ်စခန်းမှာ နေ့လယ်စာစားပြီး နောက်တစ်ခေါက် ပစ္စည်း ပို့ပြီး အပြန်မှာ ဆရာတို့ သုံးတန်ကူးစခန်းမှာ ညအိပ်ရင်း ညစာစားမယ်လေ ဆရာ။ ကျွန်တော်မင်းတုန်းတပ်ထဲက ARMY RUM တစ်လုံး ဆွဲလာခဲ့ မယ်”

“အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် ကားခေါင်းခန်းက လိုက်ခဲ့သည်။ တပည့်များက နောက် ခန်းဆန်အိတ်များအပေါ်က လိုက်ခဲ့ကြသည်။ မအူပင်ဆိပ်စခန်းမှာ ကွင်းပြန် ဖြစ်သည်။ အရှေ့တွင် ဇောင်းတူချောင်းကြီးက ခံနေသည်။ ကွင်းပြန်ဖြစ်သဖြင့် ချောင်းဘက်မှတိုက်ခတ်လာသော အေးစိမ့်နေသည်။ လယ်ကွင်းပတ်လည် ဝိုင်းနေသော စခန်းမှ ကျွန်တော်လွန်စွာနှစ်သက်သော ရိုးပြတ်နံ့ကို တစ်ဝ ကြီး အဆုတ်ထဲသို့ ရှူသွင်းလိုက်သည်။

ယခင်ကလို အဆုတ်ထဲသို့ ရိုးပြတ်နံ့သင်းသင်းကလေး ဝင်သွား သဖြင့် အားရကျေနပ်ခြင်းမဖြစ်။ တစ်ဆူဆီကြီးဖြစ်ပြီး အသက်ရှူကြားနေ သည်။ ကျွန်တော်နဖူးကို စမ်းကြည့်တော့ ချွေးခြောက်ပြီး ပူနေသည်။ တစ် နှစ်တော့အား ၎င်းများဝင်ချေပြီ။



လင်သက်ကြီး ကားခနဲ ကျလာသည်။ နှစ်ပိဿာ ကျော်ပေလိမ့် မည်။ နဖူးအလယ်တွင် အဖြူရောင်ကြာကွက်ဖြင့် အမြီးဖျားက ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးက တောက်ပြောင်သည့် အနက်ရောင်ဖြင့် အလွန် လှပသည်။ တောကြောင်လောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် လင်သက်ကြီးအား မော့ကြည့်၍ အပိုင်ချောင်းရသဖြင့် ချွေးပြန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ချွေးစို့နေ သော အတွင်းခံ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို အအေးမပတ်စေရန်အတွက် ချွတ်ရန် အပေါ်ယူနီဖောင်းအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သွားသည်။ ရေဘူး ကိုဖွင့်၍ ရေတစ်ဝက်မော့သောက်ပြီး အင်္ကျီလဲလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် တောလမ်းဘက်မှ HINO ကားသံကို သဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကားကြိုစီးပြန်ရန် အမြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောပြင်ရောက် တော့ ကားကြီးကို တွေ့ရသည်။ အပြန်ကားမဟုတ်။ ယခုမှ မအူပင်ဆိပ် (ဇောင်းတူ) စခန်းသို့ ဆန်အိတ်သွားပို့မည့်ကားကြီး ဖြစ်သည်။

ကားဆရာကိုတင်ဝင်းက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် ကားရပ်ပေး သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၀၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကိုတင်ဝင်း... မြန်မြန်မောင်းပျို။ ကျွန်တော့်ကို ငှက်များစဝင် နေပြီ။ မအူပင်ဆိပ်စခန်း ဆေးမှူးဆီက အချိန်မီ ဆေးတောင်းသောက်မှ ဖြစ် တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကာဆရာ ကိုတင်ဝင်းလည်း အမြန်မောင်းရှာပါသည်။ သို့သော် ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကမ်းသင်းရိုးလမ်းဖြစ်သဖြင့် ဆန်အိတ်အလေးချိန်နှင့် ကားကြီးမှာ မြန်မြန်မသွားနိုင်။ မအူပင်ဆိပ်စခန်းရောက်တော့ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးကျော်ထင်က စခန်းဆေးမှူးကို ချက်ချင်းခေါ်ပေး၍ ဆေးဝါးကုသမှုယူရာ အပူရှိန်အဖျားဒီဂရီ (၁၀၅) ဒီဂရီတဲ့။ နေ့လယ်စာ ထမင်းပင် မစားနိုင်။ အိပ်ရာထဲ တန်းလဲ၍ ကို့နင်းဒရစ် ချိတ်ရတော့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပြီး သက်သာ၍ ပြန်နိုးတော့ ကိုတင်ဝင်း ကားကြီး ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဝင်လာသည်။ ညနေစောင်းချေပြီ။ မုဆိုးအောင် သန်းက ကျွန်တော့်အနားတွင် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် တွင် ယူနီဖောင်းမရှိတော့။ အဝတ်အစားအသစ်များ ရောက်နေသည်။ စခန်း က ချွေးထွက်လွန်၍ လဲပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုညနေက ကျွန်တော်သုံးတန်ကူး စခန်းသို့ ကိုတင်ဝင်း၏ HINO ကားကြီးဖြင့် ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဆေးမိ၍ ရောဂါသက်သာသော်လည်း ပါးစပ်က ခါးနေပြီး အစာမစားနိုင်သဖြင့် အင်အားမရှိ။ နုံးချိနေသည်။ တစ်ပတ်ခန့် အစား အသောက်ပျက်ပြီး ငှက်ဖျားရောဂါကို အလူးအလဲ ခံစားလိုက်ရ သည်။ ကျွန်တော် ကာကွယ်ဆေး မှန်မှန်သောက်ပါလျက်နှင့် ငှက်ဖျားဝင် သည်ကို အံ့ဩမိသည်။ စခန်းဆရာဝန် ပြောစကားအရတော့ ဆေးမိပြီး ကာကွယ်ဆေးသောက်ထားသဖြင့် အသက်အန္တရာယ်မထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် တဲ့လေ



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များစာရင်း

စဉ်	စာအုပ်အမည်	စာအုပ်အမျိုးအမည်	ငွေပေးငွေခန့်
၁။	မောင်ညိုမှိုင်း	မြေဝင်စားမခင်မြေ	၁၂၀၀/-
၂။	(သန်လျင်)	လူထူးဆန်းဘက်ကံရုံဦးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၃။	။	သည်းထိတ်ဆန်းကြယ်ခွေးနတ်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။	။	သေစွာငါးကြိမ်ပြန်ခင်ဒေါင်းစံ	၁၂၀၀/-
၅။	။	မြေဟောက်ပါးဖြူမှောက်မင်းသားဖိုးစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၆။	။	မြို့သူကြီးသူပုန်	၂၀၀၀/-
၇။	။	ကဝေတိုက်ဖြူပျိုရေပျိုးပြီးတော့ပိုးပိုး	၁၀၀၀/-
၈။	။	မျက်ရည်တောင်မှာတိုးတဲ့ကျောက်စာ (ဝထမပိုင်)	၁၀၀၀/-
၉။	။	မျက်ရည်တောင်မှာတိုးတဲ့ကျောက်စာ (ဒုထိယပိုင်)	၁၀၀၀/-
၁၀။	။	ရွှေကလပ်နဲ့မျက်ရည်ခဲပိုးသောက်ထံသည်စိန်စိတ်လမ်း	၁၀၀၀/-
၁၁။	ထောင်မှူးကြီး	စောက်ထွင်းပိဋကကျော်ကြီး	၁၀၀၀/-
၁၂။	သိန်းဝင်း	ငြိမ်းရှင်မြင့်ဦး	၁၀၀၀/-
၁၃။	။	ပုဂံမြို့ဟောင်းမှထွန်းပုံပြင်	၁၂၀၀/-
၁၄။	။	အီးဒါးကျွန်းဆန်နတ်ဘုရားရတနာသိုက်	၁၀၀၀/-
၁၅။	။	မောင်တလေးဝတ္ထုခြား	၁၀၀၀/-
၁၆။	။	မြေစင်ကန်ကမမြစ်စိမ်း	၁၀၀၀/-
၁၇။	။	ကျွန်တော်နှင့်ရွှေတော်ရုပ်ပေ	၁၀၀၀/-
၁၈။	မောင်ညိုမှိုင်း	မုဆိုးကြီးတောင်ထုံးကျော်	၈၅၀၀ကျွတ်တိုများ ၁၂၀၀/-
၁၉။	စိစဉ်သော	ပိုးထိဘူးအပါအဝင်	။ ၁၂၀၀/-
၂၀။	။	သံသံသရထံဝတ္ထုမိ	။ ၁၂၀၀/-
၂၁။	။	လထွက်ကလေးရယ်တဲ့မြင်းပေါ်တင်	။ ၁၂၀၀/-
၂၂။	။	တရွှေနှင့် ရန်ဖြစ်သည့်လူနာ	။ ၁၅၀၀/-
၂၃။	။	သမုဒယကျောက်ပြင်ပေါ်ကသန်ခါးအနစ်များ	။ ၁၅၀၀/-
၂၄။	။	အင်းစောင့်ရှေးတောင်းကြေးစည်ကြီး	။ ၁၅၀၀/-
၂၅။	။	သံယောဇဉ်ဒီရေအတက် လှေပျက်နဲ့ထူးပဲ့အပေ	။ ၁၅၀၀/-
၂၆။	။	လူ့ဘဝပြန်ဝင်စားသည့်နားတို	။ ၁၅၀၀/-
၂၇။	။	အမုန်းကြော့နေရင်ကြားမှာဆင်ဘူးတဲလမ်း	။ ၁၅၀၀/-
၂၈။	။	ခွေးထက်ပိုက်သောသူနှင့်လူထက်သစ္စာရှိသောခွေး	။ ၁၅၀၀/-
၂၉။	။	အမေရွှေတိုဘုရားဖူးသွားနိုင်ပြီပျို	။ ၁၀၀၀/-
၃၀။	။	ကြေးရစ်တီထူးနှင့်သူ့ဟောင်းပယ်ပညာရှင်	။ ၁၀၀၀/-

www.burmeseclassic.com